

No és època d'eleccions ni d'efectismes sino de lluita i de risc per a recobrar la llibertat perduda

PRIMERA EPOCA — Nº 32

26 de Juny del 1947

Editorial

REDACCIO I ADMINISTRACIO:

13, rue du Pardal, Perpignan

Envieu l'import de les subscripcions i els donatius a:

C. C. Postal Montpellier nº 496.26
Josep Buirria, 13, rue du Pardal,
Perpignan (Pyr.-Or.)

Abonament per a 10 exemplars: 60 fr.
(Franqueig inclòs)

Preu de l'exemplar: 5 fr.

Endavant

FEDERACIO — DEMOCRACIA — SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EL CENTENARI DEL MANIFEST COMUNISTA

per M. SERRA I MORET

Entrem en el centenari del cèlebre Manifest Comunista redactat per Marx i Engels en compliment de la comanda que els hi feu el Congrés internacional de la Lliga dels Comunistes reunit a Londres pel novembre de 1847. Abans d'aquesta data, el socialisme era una mena de religió de principis abstractes, basada en el concepte rousseauuà de la ingènita bondat humana i en la lírica de la fraternitat universal. El Manifest Comunista i l'obra científica de Marx venien a canviar l'abstracte en concret i la utopia en acció.

Com fèiem remarcar en el pròleg de la primera edició catalana del Manifest Comunista, la interpretació marxista de la filosofia de la història converteix el socialisme en un fet inevitable, independentment de l'ideal de justícia que pugui representar. El sociòleg espanyol Adolfo Posada ho posava en aquests termes: « Des d'aleshores, el socialisme marxista ja no reclama un altre ordre social perquè l'exigeixi la justícia, sinó que « espera » aquest nou ordre perquè és necessari, perquè va imposat pel canvi experimental en la infraestructura econòmica incompatible amb la superestructura jurídica, obra o expressió formal d'un altre estat de relacions materials. » Però, destacant l'impetuosa revolució de Marx, fèiem remarcar nosaltres que el socialisme no « espera » tranquil·lament que aquest nou ordre s'esdevingui sino que accelera el seu adveniment mitjançant l'acció política de la classe treballadora donant-li un concepte precís d'organització i acció immediata.

La vasta i diversa bibliografia originada pel Manifest Comunista, la seva extensa divulgació com inspiració de masses, i la influència efectiva que ha exercit en el curs dels esdeveniments dels darrers anys, són proves eloqüents de la valor excepcional d'aquest gran document històric. Com passa amb els evangelis de les distintes religions, té el valor inapreciable de fixar una veritat i de suspèndre un judici. El poble ama les veritats concretes perquè la seva vida està feta de realitats i no d'abstraccions. I l'home culte, que és sovint un frenètic de l'acció, ama les classificacions escolàstiques que li ofereixen un mètode de raonament i li estaven dubtes. Així nosaltres apareixem en les estadístiques com « cristians », i altres com els « budistes », sense que cap aparell de prospectió pugui fixar les partícules de cristianisme o de budisme que es troben en la nostra formació espiritual. Tampoc podríem saber exactament que és el cristianisme, el budisme o el marxisme. La classificació de substancies pures és científicament molt reduïda. Tot depèn de si acceptem o no les generalitzacions i ens deixem classificar en una església o altre. Tot depèn de si ens junyem a una fe. Si ho fem, és perquè el raonament ens fa nosa i preferim que ens donguin la feina feta.

Els sacerdots de l'església marxista han anat despuntant de sentit aquella filosofia profunda

que Marx contrau, més que en cap altre lloc, en el pròleg de la seva *Critica de l'economia política*, quan diu: « En la producció social de la vida, els homes són afectats per unes relacions independents de llur voluntat, necessaries, determinades. Aquestes relacions de producció corresponen sempre a un cert grau de desenvolupament de les forces productives materials. La totalitat d'aquestes relacions forma l'estructura econòmica de la societat, la base positiva damunt la qual es dreça una superestructura jurídica i política i a la qual corresponen formes socials i determinades de consciència. El mètode de producció de la vida material determina, d'una faïsc general, el procés social, polític i intel·lectual de la vida. No és la consciència de l'home co que determina la seva existència, sino la seva existència social el que determina aquella consciència. »

Poc ens hem de moure de Marx per a descobrir les falles dels sacerdots marxistes, com no ens hem de moure de Jesús per a conèixer els pecats dels sacerdots catòlics. El primer de tots és l'haver muntat una església per a extorsionar els fidels i tenir en les mans un instrument de poder. Henri de Man ja deia — que se'n perdoni la cita —

que el cristianisme, la democràcia i el socialisme no són, àdhuc en l'aspecte històric, més que tres formes d'una mateixa idea. Sombart ens recorda que Marx insistia sempre en que ell no era marxista. I en 1890 Engels escrivia: « Segons la concepció materialista de la història, la producció i la reproducció de la vida real són en darrera instància els factors decisius en la història. Ni Marx ni jo volíem dir altra cosa. Quant falsejant la nostra doctrina, se'ns fa dir que el factor econòmic és l'únic decisiu, se'ns atribueix una opinió absurda i abstracta. La situació econòmica és la base; però els diferents elements de l'estructura superior, formes polítiques de la lluita de classes i els seus resultats, constitució establerta per la classe vencedora després del triomf, lleis, i fins i tot sentiments reflexes que tots aquests combats reals exciten en el cervell dels que en ells lluitaren, teories polítiques, religioses, etc., tot això exerceix la seva influència en el curs dels esdeveniments històrics i moltes vegades acciona de faïsc preponderant sobre la forma. »

Repetim que el gran peccat dels sacerdots marxistes és haver involucrat a Marx en l'artifugi d'una fe, una ortodòxia i una església per a convertir

l'element alliberador en instrument d'abjectió i de recrutament mercenari. Dostoevsky, en *Els germans Karamasov*, fa dir al Gran Inquisidor adreçant-se a Jesús: « Tu has volgut que fossim lliures. Es que has oblidat que la tranquil·litat i fins la mateixa mort els són més propicis que la lliure elecció i la comprensió del bé i del mal? Res no hi ha de més seductor per l'home que la seva llibertat de consciència, però tampoc no hi ha res que el faci sofrir tant. I tu, en comptes de donar-li principis estables i indiscutibles per la tranquil·litat de la seva consciència, li has donat el més confús, enigmàtic i misteriós, tot el que és superior a les seves forces. I t'has comportat com si no l'estimessis... » I acaba dient: « Aquests homes — se'nyalant el poble massell i ressignat — aquests homes ens fan present de la llibertat llur. Els era massa pesada i venen a depositar-la als nostres peus. Nosaltres els hem privat de la llibertat per a fer-los feliços... »

Ho saben els sacerdots de totes les sectes, els redemptors d'ofici, els inquisidors de totes les èpoques. L'home lliure és un ideal antic, la semença subtil de la intel·ligència que treballa en la reconduïta intimitat

(Segueix pàgina 3)

ANDREU NIN

El President Companys estava indignat, i una preocupació creixent l'anava invaint. Les prerrogatives estatutaries de Catalunya eren negades. La llibertat individual feia figura d'espanta ocells i un nuvol gris venint de l'interior omplia d'ombres sinistres el cel de la Pàtria. El menyspreu sistemàtic, científic, de les Institucions Catalanes era un pressagi gosa afalagador. Fins on s'arribaria per aquella malarada trilla? Seria, àdhuc, Ell, el President perseguit i Catalunya confosa en la més tèrbola de les acusacions? — Les portes de la dignitat humana romanien closes als trucs del bon sentit i de la raó. — S'havia produït un fet inqualificable, un Conseller del Govern de Catalunya havia desaparegut. Havia estat raptat i conduït a una « preso particular » del Partit Comunista. Companys, el President digne, s'adreçà al Govern de la República demanant fos posat en llibertat immediatament i el Govern digne que ignorava la detenció. Mes tard els Ministres de Governació i de Justícia digueren que es comprometien a rescatar Nin de mans del seus segrestadors. Transcorregueren dos dies i Nin fou emmenat a Madrid a la Caserna del General dels Stalinistes que comandava el rus Orlof. El Govern ho sabé i manà al General Miaja que el rescatés i el fes dur a València. Ordre ineficax. Miaja, que era un pobre home, no obtingué altra cosa del rus Orlof, que un somriure mofeta i un refus categoric.

La nova del rapté volava d'en boca en boca. Els fa-langistes emboscats babejaven de satisfaccio. Aquell crim ignominios obría una esquerda en el mur de la Republica i posava entre les mans esgrogueïdes i criminals dels mongols, els destins de la nostra causa. I després, el terror corpenguó el sentiment de llibertat. I després el terror ofegà els clarins de la Victoria... i després, trepitjant els pobles d'Iberia; dues besties pariones s'acarrissaven damunt del cos inert del nostre Poble.

La pesta, la pesta, la pesta. La Dictadura amb les seves dues cares. Ja no valia la pena de viure. El triomf feia pressentir l'esclavatge. La llibertat individual, la joia de viure, de pensar i d'expressar se lliurement, esdevienien una quimera. I les besties pariones dolaven i perseguïen els republicans, els obrers... Però, on fou assassinat Andreu Nin? qui sentia en aquells moments la seva desaparició? El President Companys reuni el Govern de la Generalitat i ple de coratge i de dignitat denuncià els autors, d'aquell acte i els instigadors, i l'un darrera l'altre els Consellers aprovaren i feren seves les paraules del President. Només un, va fer una « petita » ob-

jectio. Només un Conseller el prototipus del cinisme i de la perversió, no volgué adherir-se a la protesta noble del President. — « Qui sap si és mort, digué. Nin, a hores d'ara potser, està a Roma o Berlin. »

L'endemà, aquesta calumnia, arribava al Front. Els comissaris la repetien i les cel·lules l'anaven infiltrant cor endins de l'exèrcit. Els efectes foren de sastrosos. L'ombra de l'assassinat cobria de foscor la clareta de la lluita. Cada combatent català, cada combatent de la Republica, es preguntava: Nin és ja amb els feixistes? i el retrunyir del cano, i l'esguard cruel i venjatiu de l'activista li llevaven la calma que necessitava per a respondre negativament a aquella pregunta que el perseguia. Havien pertorbat l'esperit dels lluitadors. Ens havien fet temer la victoria.

I cada dia, i cada hora ens amargaven l'existència amb aquella calumnia i amb les altres calumnies. Prieto era un altre feixista. Largo Caballero el traïdor de la classe obrera, Companys un pobre degenerat al servei de la burgesia. I el combatent, mut, plè d'inquietuds, esdevenia malfiat i brofie.

Quan fatigats, els nervis esmicolats sota una nit plena d'estels volien revivire aquell gloriós 19 de Juliol. En el nostre cel hi apareixien voleiant les banderes de les organitzacions que havien triomfat en aquella gran batalla: La C. N. T., l'E. R. de C., la Unio Socialista, el Català Proletari, el P. O. U. M., la Unio de Rabassaires, la U. G. T., i un son dolç i reposat ens acompanyava fins a punta d'alba.

No, els nostres dirigents no ens havien trait. Hi veiem clar. Els nostres dirigents eren victimes com tot el poble de les dues anti-libertats, de les dues besties pariones que d'ací d'allà bramaven: Mori la llibertat.

Els de les troiques continuaven llur cantarella. On està Nin? A Roma o Berlin.

Ens havien fet avorir la vida. Tots els factors morals estaven infectats. Nin aquell home de familia humil, estudios, preparat, havia contribuït i contribuïa al gran esforç d'alliberació de la classe obrera. Nin, un dels primers intel·lectuals de Catalunya era presa escollida de la calumnia persistent i tenaç. Havien enranyat l'aire. Un alé veninos ens anava ofegant la gallardia...

I les troiques i les cel·lules i els comissaris comunists repetien infatigablement de punta d'alba a posta del sol — On està Nin? A Roma o Berlin.

Malauretat Conseller del Govern Català víctima del Partit Comunista de la Guepeu i Stalin.
HECTOR DEL VENDRELL.

Esquerra Republicana de Catalunya ha pres la determinació de retirar-se del Consell Nacional de la Democràcia Catalana si aquest no féia acte explícit d'acatament al Govern de Catalunya tal com està constituït. Com que l'acatament exigít no va produir-se, Esquerra Republicana s'ha retirat del Consell.

Respectem les decisions dels partits perquè ells sols són els arbitres i els responsables de llur actuació. En acceptació d'aquest dret i d'aquesta responsabilitat declarem que el Moviment Socialista de Catalunya continua formant part del Consell Nacional de la Democràcia Catalana. Més que la decisió d'Esquerra Republicana de retirar-se del Consell, és la nostra decisió de continuar en el mateix, la que inspira el nostre comentari.

Repetidament hem sostingut que la continuïtat del Govern de Catalunya, expressió concreta de la personalitat jurídica i política del nostre poble, era indispensable. La institució presidencial, instrument automàtic de la permanència del nostre aparell legalista, resta fora de tota discussió. El que hem vingut sostenint, i sostenim encara, és que el Govern de Catalunya havia de tenir caràcter representatiu, no de personalitat, per rellevants que siguin, sino de partits, d'agrupacions i de tendències polítiques que expressin el conjunt de l'opinió pública catalana, de la voluntat nacional de Catalunya. Les personalitats tenen el crèdit i el prestigi que mereixen en l'ordre específic de les seves activitats i fins algunes tenen una projecció política difusa, però no són agents dinàmics ni palanques d'acció per a moure l'engranatge de la força popular que ha d'arrebassar les arrels de l'eixorca tirania que ens ofega.

No discutim, doncs, el principi del Govern, sino la base de la seva formació o constitució. El Govern ha dit que no es considera un organisme tancat i que desitja la incorporació d'altres elements que li donguin major amplitud. En part, és el Govern mateix el que ens dona la raó. La seva inoperància té moltes causes irremediabls que no ignorem, però la principal, la seva constitució, és una causa que pot corregir-se i que haurà de corregir-se si es vol liquidar un deute pendent amb l'opinió catalana.

Hem cregut també que aquest defecte constitucional del Govern era la causa de que no poguéssim establir-se la indispensable harmonia entre l'interior i l'exterior. En el nostre editorial darrer dièim, una vegada més, que la unitat de la Resistència era la condició indispensable de la nostra victoria i que aquesta unitat havia de fer-se sobre la base dels organismes ja existents, enlloc d'ignorar-los o menystenir-los. Es que pot haver-hi algu que pretengui crear-ne de nous? Si els existents no tenen l'eficàcia que caldria, la creació de qualsevol altre organisme no farà res més que accentuar la descomposició de tots. Fins a l'hora present, el Consell Nacional de la Democràcia Catalana ha estat l'únic organisme reivindicador de la personalitat nacional de Catalunya en el quadre de la resistència interior. Els partits que el constitueixen són exclusivament catalans. Les sindicals obreres, més industrials del conjunt peninsular, s'acullen a l'Aliança de forces democràtiques, reflexe de la política espanyola, però indicadora de la particularitat catalana. La tasca primordial era reafondre els dos organismes i assegurar la cooperació obrera en el quadre de la resistència nacional.

El nostre deure de socialistes catalans ens imposava la tasca d'aconseguir aquesta intel·ligència cordial, aquesta refosa. Al nostre entendre, el Govern s'havia d'haver interessat en la seva consecució i provar la seva força aglutinant i conciliadora en l'assoliment d'aquest propòsit concret. La causa de Catalunya no farà camí sense el concurs abnegat de les masses treballadores. Aquestes masses no accepten subterfugis ni intents de captació o de soborn per vies indirectes de part d'aquells que s'estenen en mantenir una hegemonia política que ha perdut la seva mecànica funcional. No és època d'eleccions ni d'efectismes sino de lluita i de risc per a recobrar la llibertat perduda. Per tal de que la lluita tingui possibilitats de triomfar, la unitat de la Resistència és una necessitat anguosa, urgent, indispensable.

Nosaltres sabem per trista experiència que la dispersió de les forces de la Resistència catalana ha fet impossible tota iniciativa d'amplitud, ha paralitzat les més arides voluntats i ha descoratjat els organismes existents. Hem de lamentar que les discussions bizantines i les males arts polítiques hagin consumit el temps que calia esmerçar en el recrutament de voluntaris de l'acció i en la planificació d'una lluita efectiva contra els opressors. La lligo donada per Euzkadi ens corresponia donar-la nosaltres. Podem dir, però, que hem fet tot el que ha calgut per a escurçar distancies, evitar dificultats, suscitar avenços, concertar pactes i sumar cooperacions a l'obra de l'alliberació de Catalunya. I podem afegir que rectificarem gustosament qualsevol error, si algun n'hi hagués, que pogués dificultar la necessària entesa. Però mantenim el criteri de que cal treballar dintre de Catalunya, recollint l'expressió d'inconformitat dels oprimits amb les seves particulars característiques, excitant aquesta inconformitat, reforçant-la, conduint-la, però mai abandonant-la, encara que hi hagin discrepàncies de matis o de criteri. Des de l'exterior es pot alentar la resistència, es pot ajudar substancialment, es pot ampliar el seu eco, però cal començar reconeixent els seus drets i respectant la seva posició ideològica, producte, moltes vegades, d'una posició de major perill o d'una atmosfera morbosa de reclusió i, potser, d'illuminisme excessiu.

Creiem que aquesta política és la justa i la responsable, i per això la seguim. No som pas fanàtics d'organismes ni de personalitats i creiem veure les coses en llurs veritables proporcions i en llurs propis mèrits. Però, si el mot escat, diem que som fanàtics de Catalunya i que ho sacrificarem tot al seu triomf. La nostra política és essencialment catalana, catalana nacional, no de partit, ni de grup, ni d'organisme. Treballem amb les eines que tenim i posem el cor en la tasca. El Govern de Catalunya reclama la seva autoritat, i té raó. Cal, però, que se la guanyi. El Consell Nacional de la Democràcia Catalana ha reclamat, bé o malament, una bel·ligerància i un respecte que mereix. En situacions semblants, veïem dtes enrera com el cap del Govern de França féia apel·lació, no a la força, sino a la saviesa. Nosaltres, amb la nostra humilitat, amb la nostra sinceritat, fem la mateixa apel·lació. La força la provarem contra l'enemic comu. Amb els amics, amb els companys de dissort i de lluita, provarem la nostra capacitat de comprensió, de cordialitat, d'acord.

No ens cançarem de demanar una política sana, d'abnegació, de superació, d'elevació de mires. Volem veure institucions, organismes i homes confosos, units, identificats, moguts pel mateix ideal i pel mateix propòsit. Estem d'acord en que les institucions vagin al davant, que siguin insignia i inspiració, però reclamem, perquè hi tenim dret, que vinguin saturades de l'alé popular, que s'identifiquin amb els sentiments del poble, que compartixin els seus nèguts, i que siguin el seu motor i el seu guiatge en aquesta lluita suprema. Per això hem proposat la celebració d'una Conferència Nacional Catalana, per a sanejar l'atmosfera, per a fer acceptar a cada u el seu lloc, el seu deure, la seva responsabilitat. En altres moments, Catalunya s'ha aixecat entera i ha donat compte d'ella mateixa amb un gest civí que ha estat la revolució exemplar. Perquè no ho pot fer ara? Qui ha de temer l'aplegament dels catalans sota el tàlem de les institucions que alguns posarien com escut i no com cobricel de tots els que sofrien la mateixa tirania?

No perquè la idea sigui nostra hem de pretendre que sigui la millor i que cal posar-la en pràctica contra el parer dels més. No és hora de competències puerils. És hora de política de gran volada, de política que desvetlli l'entusiasme i el concurs de tots els catalans, de política que pugui traduir-se en acció. Els dies passen, i Franco es queda. I no solament es queda, sino que té l'audàcia de venir a Catalunya i d'oferir-nos la seva gràcia i la seva protecció. N'estem ofesos, n'estem avergonyits. La bota militar del despota insolent macula i esterilitza la terra catalana. Per a tornar-la fecunda, la sang dels nostres martirs no és prou. Cal donar-li encara el foc del nostre sentiment, la llum dels nostres ulls, la palpació del nostre cor. I com un arc en el cel de la Pàtria, oferim la grandesa del nostre esforç abnegat, la puresa de les nostres intencions, la rectitud de la nostra conducta i la lleialtat indeclinable de la nostra adhesió.

Per això, som socialistes catalans.

Amb gran satisfaccio hem llegit els editorials de la revista « Ressoriment » de Buenos Aires i « Germanor » de Santiago de Xile — les dues revistes catalanes més antigues en existència — propugnant la idea de la celebració d'una Conferència Nacional Catalana preconitzada pel Moviment Socialista de Catalunya. Com diem en l'editorial, sense ésser fanàtics de les nostres propies iniciatives, el nostre desinterés, la nostra bona fe i el nostre desig vehement de veure neixer una política nacional catalana de gran envergadura se sent afalagat per aquestes valuoses adhesions. Que hi pensin els dirigents responsables dels partits polítics catalans i que vegin, com veïem nosaltres i els conseqüents catalanistes de Sud Amèrica, en la superació nacional i el recobrament de Catalunya el més gran triomf de llurs partits i de llurs homes.

NOTES I COMENTARIS

Del Pacte de Baiona a la vaga de Bilbao

A la crida que, el Primer de Maig, el Consell Delegat d'Euzkadi i la Junta de Resistència feren al poble basc invitant-lo a commemorar aquesta jornada de lluita i d'afirmació obrera, vinculant-hi, però, « la exigència treballadora per un reconeixement de justícia social merecida, con la gallardia de una total opinió que exteriorice sus suenos de libertad », respongueren la C. N. T., la U. G. T. i Solidaritat de Treballadors Bascos donant l'ordre de vaga general. Tot el poble basc es mobilità així a les ordres dels seus Organismes clandestins de direcció i transcendint la significació social del Primer de Maig, Euzkadi sencera es llançà a una acció de protesta, i la principal de la qual el portà la classe treballadora, amb la qual afirmà alhora la seva voluntat de llibertat i la seva fe nacional.

Així, quan més densa era la conspiració del silenci que s'estava fent entorn de la dictadura franquista, Bilbao esquinçà la cortina, no d'acer ni de seda, sino de vergonya amb la qual la consciència democràtica mundial vol amagar la seva claudicació i la seva inoperàcia. Per molt que hom vulgui desvirtuar l'evidència de la traïció amb la qual els homes de la « Carta de l'Atlàntic », de les « Quatre Llibertats », i de la « Pàtria del Socialisme » han correspost a la fe democràtica, a l'heroisme combatiu i als sacrificis davant de la repressió ferotge de la qual han estat víctimes els pobles hispànics, aquesta traïció resta i restarà com un estigma oprobios en la història de la nostra època.

Pero Bilbao ha parlat. I ha parlat amb el llenguatge dels forts. Dels que se saben emparats per un dret indiscutible, dels que se senten defensors d'una causa justa. Per això, el seu missatge, sorgit de les entranyes d'un poble que no s'ha abandonat a la desesperació ni s'ha renunciat, és per a tots un lloç. Bilbao diu ben clarament a tothom, que els pobles hispànics, que no es doblegaren ahir quan tenien enfront d'ells, amb les mesnades franquistes, el nazi-feixisme internacional, continuen no ajupint-se avui malgrat les defecions de tots aquells que, en les hores fosques, tant els havien promès. En canvi, constatem-ho almenys, aquells que a Munich ja s'inclinaven davant d'Hitler o aquells altres que hi pactaven, continuen avui inclinant-se servilment davant del Dictador espanyol o negociant amb el seu equivalent argentí. Dues trajectòries a retenir, simplement.

Aquesta vaga de Bilbao és, però, sobretot, una ensenyança per a Catalunya, tant des d'un punt de vista nacional com de cara les condicions que fan possible i positiu el combat que estem llurant. Vegem-ho breument. Ningú pot creure, en efecte, que aquesta vaga hagi estat el resultat d'una improvisació o d'un atzar. Per què, doncs, el poble basc ha estat capaç de dreçar-se, en gest col·lectiu, contra l'opressió dictatorial? La resposta és gairebé obvia: L'acció de Bilbao ha estat possible perquè la política basca ha atès un grau d'unitat i de cooperació que encara està molt lluny de Catalunya. Es sobre la base del Pacte

de Baiona que s'ha fet efectiva la unitat política i sindical d'Euzkadi entorn d'una política nacional. Un poble nacionalment, políticament unit al voltant d'un Govern que es recolza en aquest Pacte de Baiona, i en el qual Govern totes les forces democràtiques basques s'hi senten totalment identificades i representades. Un Consell Delegat a l'Interior d'Euzkadi per a menar, estretament lligat amb el Govern, la lluita contra el règim dictatorial.

Hom s'ha dolgut després de la vaga de Bilbao, que no hagi estat Catalunya qui hagi portat, com en altres moments de lluita, la iniciativa del redreçament popular en contra de Franco. Aquestes lamentacions encara s'han acentuat quan hom ha vist que, malgrat el viatge del Caudillo a Catalunya, no hi havia pràcticament cap senyal de protesta. Aquests que ara es dolien i es lamentaven s'ha aturat un segon, però, a examinar quin és l'estat de la política catalana? Es que nosaltres, catalans, podem dir, com poden dir-ho els bascos que tenim el nostre Pacte de Baiona? Que tenim un Govern que, basant-se en aquest Pacte Català realitza entorn d'ell la unanimitat del nostre poble? Que existeix la coordinació més forces polítiques del Consell Nacional de la Demoràcia Catalana total entorn aquest Govern i les o de l'Aliança de Forces Democràtiques que lluiten a l'interior de la nostra terra? No sols no podem dir-ho, sino que hem de constatar que aquesta política catalana avança cada dia més pel camí del divorci i de la

descomposició. Catalunya, en efecte, si la divisió continua a profundint-se, cada dia serà menys apte a afirmar la seva voluntat nacional i el seu afany democràtic.

Responsabilitat de qui doncs? Ens sembla que ajuda a comprendre el que passa si hom s'atura a reflexionar quin ha estat el destí d'aquell organisme que s'anomena — s'anomena o s'anomena? — « Solidaritat Catalana ». Hom hauria pogut creure que la seva constitució fou el primer pas cap a un reajustament, cap a una unificació de la política catalana. Que aquell acord inicial hauria pogut estendre's després a altres organitzacions o que hauria pogut ésser superat per a donar pas a un altre. No va passar res d'això. Al contrari, en el moment de la formació del Govern Català, « Solidaritat Catalana » ni fou consultada, com tampoc ho fou « l'Aliança de Partits Republicans Catalans », que aleshores existia a l'interior de Catalunya i que després es transformà en Consell Nacional de la Democràcia Catalana.

El nostre editorial indica molt bé que alguns s'estenen en conduir la política catalana com si estiguessin en un període pre-electoral. Els interessos de Catalunya són sacrificats en un instant en què el màxim esforç caldria que fos fet per a trobar les bases d'una política d'alliberament nacional i democràtic. Pero, com establir-la, en efecte, aquesta política de Catalunya? No és precisament a través d'aquesta Conferència Nacional Catalana que nosaltres amb tanta insistència venim demanant?

La Conferència Internacional Socialista

Entre el 5 i el 9 de juny va sessionar a la ciutat de Zurich la conferència dels partits socialistes europeus. Per unanimitat, a la darrera sessió, va aprovar-se una moció que diu textualment:

« La Conferència, reunida a Zurich, estima arribat el moment d'ensajutar la reconstrucció de la internacional socialista. Es nomena per aquest objecte una comissió internacional que portarà a la propera reunió les proposicions adients quant a les bases ideològiques i als mètodes d'organització de la Internacional tenint en compte les experiències del passat i les exigències actuals de l'acció socialista. »

No es podia arribar més enllà per la senzillera raó de que la Conferència venia a ésser una mena de *clearing* de les diverses tendències que divideixen els moviments socialistes arreu del món. Concurríen a la mateixa els grups oposats de distints països: d'Itàlia, el grup comunistait de Nenni i la fracció anticomunista de Saragat; de Bulgària, el partit governamental de Neikov i el grup oposat de Loutchev; d'Espanya, el P. S. O. E. del qual és secretari general Rodolf Llopis i el grup del Dr Negrín que es disputen la legitimitat partidària. Hi havia encara altres fraccions — i manquen alguns d'importants — i deixaren de concórrer, per impossibilitat física o política, els socialistes d'alguns països, sobretot d'Amèrica.

Pel que respecta a Itàlia, la Conferència va pronunciar-se pel partit tradicional, el de Nenni, refusant l'admissió del dissident, el de Saragat; de Bulgària no es va admetre cap de les dues fraccions i es va acordar enviar una comissió a aquell país per a que informi objectivament la proxima assemblea; el cas d'Espanya es va resoldre nomenant una comissió arbitral, acceptada per les dues fraccions, presidida per La Bruckere.

La part dramàtica de la Conferència fou la presentació del Partit Social-democrata alemany que presideix el Dr Schumacher. Aquest va fer un discurs prudent i persuasiu i portava a més a més l'aureola dels llarg sofriments en les presons i camps de concentració nazis. Schumacher va abstenir-se de defensar la seva tesi de revisió de les fronteres orientals d'Alemanya però no va pugar dissimular la seva actitud anticomunista, combatent la fusió operada pel socialisme i el comunisme en la zona alemanya d'ocupació soviètica i declarant amb ironia « que ell concebia perfectament una organització d'Europa sota l'ègida dels Soviets però que

estimava impossible cap intel·ligència amb els comunistes alemanys. » Probablement aquesta actitud va decidir la sort de la Social-democràcia alemanya vis a vis de la Conferència i no va pugar obtenir els dos terços de vots indispensables per la seva admissió. Votaren a favor d'aquesta els socialistes de França, Holanda, Luxemburg, Gran Bretanya, Suècia, Noruega, Dinamarca, Finlàndia i Àustria i en contra els de Polònia, Rumania, Hongria, Txecoslovàquia i Palestina, i s'abstingueren Suïssa, Itàlia, Bèlgica, Grècia i l'Àfrica del Sur. De totes maneres, va nomenar-se una comissió encarregada de conservar el contacte amb el Partit Social-democrata alemany i sotmetre un report a la vinenta assemblea que es reunirà a Bèlgica pel desembre d'aquest any.

Per diverses raons d'ordre pràctic la Conferència no fou pública. Malgrat això, han trascendit les línies principals dels debats sostinguts i els punts de vista defensats per les diferents delegacions. Sembla que contra la idea de constituir immediatament una nova Internacional socialista es dreçaren d'una banda les delegacions dels països orientals i de l'altra els laboristes britànics. Aquests estimen que una organització internacional rigidament socialista riscava de provocar la ruptura entre Orient i Occident i que es preferible de celebrar periodicament conferències com la de Zurich i canviar impressions lliurement, sense disciplines formals, amb vistes a l'acció comuna quan les circumstàncies ho aconsellin. En canvi, els francesos i belgues son partidaris de la constitució immediata de la Internacional amb independència absoluta del problema comunista que és només un dels molts que els socialistes tenen per resoldre. Si la Segona Internacional fou reduda a la confusió i a la impotència per la pressió interna de comunistes i comunitzants, cal d'una vegada desllindar camps i saber a quina ideologia es pertany. Es amb claret i perfecta distinció de matges com el socialisme podrà reeixir i desenvolupar la seva acció constructiva.

Tal com diem al començament, l'acord de presentar un projecte d'internacional a la conferència del desembre fou pres per unanimitat. Això indica que les posicions dels partits socialistes son coincidents i que lligams més estrets i una major identificació de criteris i d'acció concertada s'esdevindràn en el futur. Europa ho espera, i d'una manera especial ho esperem nosaltres, condemnats a contemplar unes energies disperses, una força que es perd i una desorientació de les masses obreres per manca de decisió i de sentit pràctic en la direcció del socialisme internacional.

Jocs Florals de la llengua catalana

Cartell provisional

Els Jocs Florals de la Llengua Catalana de 1947 es celebraran a Londres, en la diada de l'Onze de Setembre. A la Comissió Organitzadora dels Jocs ja li ha estat comunicada la concessió d'un nombre considerable de premis i té notícies que probablement en se'an concedits d'altres; en data propera. Per al coneixement de tots aquells que vulguin prendre part als Jocs, els Mantenedors creuen convenient publicar des d'ara aquest Cartell provisional, amb els premis i les dotacions dels premis concedits, sense indicar, de moment, les entitats o particulars que els han dotat, els quals figuraran en el Cartell complet i definitiu que no trigarà a fer-se públic.

La llista dels premis, tradicionals i extraordinaris, actualment concedits, és la següent:

FLOR NATURAL. Premi d'amor i cortesia, dotat amb vint-i-cinc lliures esterlincs, a la millor composició poètica presentada.

ENGLANTINA D'OR. Dotada amb vint-i-cinc lliures esterlincs, a la millor poesia d'esperit patriòtic, o sobre fets històrics o tradicionals usatges o costums de la nostra Pàtria.

VIOLA D'OR I ARGENT. Dotada amb vint-i-cinc lliures esterlincs, a la millor poesia religiosa o de tema moral.

GOPA ARTÍSTICA. Premi dotat amb vint-i-cinc lliures esterlincs, a la millor composició en prosa de caràcter literari.

PREMI FASTENRATH. Dotat amb vint-i-cinc lliures esterlincs, que s'adjudicarà a la millor novel·la escrita en català, inèdita o publicada en els dos darrers anys.

PREMI IGNASI IGLESIES. Dotat amb vint-i-cinc lliures esterlincs, que s'adjudicarà a la millor obra teatral, escrita en català, inèdita, o bé representada o publicada en els dos darrers anys.

PREMI NARCIS OLLER. Dotat amb vint lliures esterlincs, al millor conte o recull de contes inèdits o publicats en el darrer any.

PREMI dotat amb vint lliures esterlincs, a la millor traducció en català, inèdita o publicada el darrer any, d'una composició o recull de composicions en llengua anglesa, en vers o en prosa.

PREMI dotat amb dotze lliures i mitja, a la millor composició poètica que canti en qualsevol aspecte la fidelitat espiritual catalana o el redreç patriòtic de Catalunya.

PREMI dotat amb dotze lliures i mitja, al treball o recull de treballs, en vers o en prosa, que glosin paisatges o costums de Catalunya.

PREMI dotat amb dotze lliures i mitja, a la composició en prosa que descrigui en forma abreujada la bellesa històrica o tradicions de Montserrat.

PREMI dotat amb dotze lliures i mitja, a la millor composició, en vers o en prosa, que es refereixi a la comarca del Vallès.

PREMI dotat amb deu lliures esterlincs, a una obra teatral fonamentada preferentment en algun episodi de la vida catalana actual, a l'interior o a l'exili.

PREMI dotat amb deu lliures esterlincs, al

millor conte o recull de contes curts per infants.

PREMI consistent en un lot de llibres, edició de bibliofíl, a una composició en vers o en prosa de tema lliure.

PREMI JOAN LLUHI dotat amb cent lliures esterlincs, que s'adjudicarà al millor treball monogràfic sobre un tema jurídic referent a Catalunya o d'interès per a Catalunya.

PREMI PRESIDENT COMPANYY, dotat amb vint-i-cinc lliures esterlincs, al millor treball en prosa sobre l'esforç de Catalunya en la lluita contra el feixisme.

PREMI VALENTI ALMIRALL, dotat amb vint lliures esterlincs, a un assaig sobre un tema històric, artístic o literari.

PREMI TORRES I BAGES, dotat amb vint lliures esterlincs, a un assaig sobre un tema religiós, moral i tradicional.

PREMI PRAT DE LA RIBA, dotat amb vint lliures esterlincs, a un assaig sobre un tema polític, filosòfic o educatiu.

PREMI FRANCESC MACIA, dotat amb vint lliures esterlincs, a un assaig sobre un tema econòmic, científic o social.

PREMI dotat amb deu lliures esterlincs a un treball que glosi el dret de Catalunya a la independència.

PREMI dotat amb dotze lliures i mitja a un treball que tracti dels camins més viables per obtenir la llibertat de Catalunya.

PREMI dotat amb catorze lliures esterlincs a un treball adreçat a fer conèixer Catalunya a l'estranger.

D'acord amb l'Estatut dels Jocs Florals, el Jurat otorgarà, a més, tots els premis que calguin per a recompensar degudament les composicions dels concurs que en siguin mereixedors, com també els accèssits i mencions honorífiques que consideri just adjudicar.

Totes les composicions, de preferència mecanografiades a doble espai o en tot cas escrites en lletra clara i llegidora, s'han de trametre a tres exemplars a nom de Sr. Secretari del Consistori, 36, Moreland Court, Finchley Road, London, N.W. 2 (Gran Bretanya), abans de la nit del dia 31 de Juliol del 1947, juntament amb un plec clos que contingui el nom de l'autor i porti escrits damunt el títol i el lema del treball.

Constitució definitiva del Consistori dels Jocs i la Comissió organitzadora

Cos de Mantenedors: està constituït pels senyors: Corles Pi Sunyer, president; Reverend Henry J. Chayter M. A.; Joan Mascaró; Professor J. B. Trand; Josep Maria Baptista i Roca; Professor I. G. Llubera; Joan Gil, secretari.

Comissió Organitzadora: pels senyors: Francesc Gali Fabra, president; Ramon Perera, tresorer; Roc Batllori, secretari; Josep Pi Sunyer; Pilar Senent de Perera; Marius Armengol, vocals; Margarita Comas; Dr. Frederic Duran Jorda; Margaret Flower; Robert Gerhardt; Aníbal Mauri; Salvador Mitjà; Lauritt Pavitt; Arcadi Sala Planell; Francesc Vinyals; Pere Volto; Elisabeth Warington-Smyth.

Dues notes del Govern de Catalunya

1

En les darreres reunions del Govern de Catalunya, el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat donà compte de les gestions realitzades, en compliment d'un acord anterior del Govern, amb l'objecte d'aplegar en una acció conjunta les forces catalanes antifranquistes de l'interior.

El Govern recull i valora les mostres d'adhesió i de suport al seu projecte que, amb aquest motiu, han expressat amplíssims sectors de l'opinió catalana, i troba en elles justificació i estímul per una actuació més intensa a Catalunya mateix. Reiterant una vegada més la seva ferma voluntat d'arribar, en un esperit de general comprensió a estructurar l'instrument de la unitat catalana a l'interior, després d'un estudi serà i aprofundit de la situació actual, el Govern farà acte de presència més directa i freqüent davant del nostre poble. En bé de Catalunya ho demanen la necessitat de fixar posicions clares en aquesta hora perillosa en la seva confusió, de coordinar l'acció de la resistència en la lluita contra el franquisme, i de mantenir les essències irrenunciables de la causa nacional de Catalunya.

2

El Govern de Catalunya en la seva reunió del dia 17 de maig del 1947, acordà, per unanimitat, la publicació de la següent nota:

No poden oblidar el Govern ni el poble de Catalunya que en cinc crisis antibasquistes d'èpoques ben diferents, la nostra nació s'ha acreditat de republicana. Avui, a les acaballes del règim franquista, el poble català, no solament fidel a la seva història, sino també al seu deure amb els altres pobles hispànics, es manté lleial a l'única via possible de llibertat, de democràcia i de justícia social.

« No resoldria res canviar el nom del règim espanyol; el canvi ha d'ésser en la seva naturalesa. I això podrà aconseguir-se amb una vera solució, i en cap manera amb un expedient superficial.

« Quina garantia de redreç podria mai suposar una admissió, per credulitat o desorientament, de la monarquia? La monarquia espanyola, mancada de l'amor popular, que mai no comprendgué ni senti, ha vist fugir en un segle tres Borbons, ha determinat la guerra civil endèmica, el pronunciament, a cada cantonada, el recurs quotidià al règim d'excepció, l'ús de monstruositats legals com la llei de Jurisdiccions per ofegar el daler de llibertat o bé l'estat de guerra per extingir els conflictes socials; el seu últim recurs fou l'apel·lació a la dictadura, a la qual respongué el poble, democràticament, amb la proclamació de la República.

« Però, no caldria parlar del passat. Tenim les més fortes evidències davant dels ulls. El pretendent refusa que precedeixi a la seva instal·lació, que ell desitja l'acció automàtica, una consulta de la voluntat popular; i el seu pensament polític va convertint-se, cada vegada més, en un constitucionalisme de paraula, al servei efectiu d'aquelles forces obscures tan incapaces de pènedir-se com d'avenir-se a cap mena d'elevació i d'esperança.

« El Govern de Catalunya no pot acceptar que es desnaturatilitzi la formula pacificadora aprovada per les Nacions Unides i fja consulta honesta i garantitzada de la voluntat popular. El Govern de Catalunya s'oposarà a tot intent de frustrar l'Enpanya d'un govern democràtic. El Govern de Catalunya, d'acord amb el sentiment perdurable del seu poble, lluitarà contra la continuació manifesta, i a penes disfressada, del règim d'exterminació, persecució i indignitat, — del negre isolament d'Espanya. »

En Francesc Rovira, pare del nostre company Josep Rovira, membre del Consell Directiu del Moviment Socialista de Catalunya, ha mort.

En fer publica aquesta nova, testimoni en nom nostre i de tots els adherents i simpatitzants del Moviment Socialista — al nostre amic Rovira, a la seva esposa i família tata — el nostre més sentit condol.

L'acte de l'enterrament civil, que tingué lloc a Rubí i al qual hi assistí tot el poble, fou una imponent manifestació de dol i de la simpatia que gaudia el finat.

VIDA i PROBLEMES del MOVIMENT OBRER

EL CENTENARI DEL MANIFEST COMUNISTA

(Ve de la pàgina 1)

de l'ésser escollit, del que aspira a la perfecció. L'home-massa no aguantava aquest turment i ofega la semença de l'alliberació. Prou ens ho deia André Lang, en el seu llibre recent, **L'homme libre, ce prisonnier**. L'error inicial de la Declaració dels Drets de l'Home, tantes vegades repetit, de que l'home neix lliure, ha esmucat durant cent cinquanta anys, l'esforç dolorós, però saludable, de realitzar la seva pròpia personalitat. El socialisme va sorgir de la necessitat de deslligar l'home de les privacions, contraccions i vexacions imposades pel règim capitalista. Teòricament, era una aspiració. Científicament, era una possibilitat. Però, calia guanyar-la, calia mereixer-la. Ens ho deia el mateix Manifest Comunista: «L'emancipació dels treballadors és obra dels treballadors mateixos.»

El Manifest Comunista planteja el concepte històric de la lluita de classes. Aquest concepte antitètic amb la idea de la fraternitat universal preconitzada pel socialisme des dels seus inicis porta en si la rara virtut de l'evidència cada dia confirmada per la divisió profunda, aparentment insalvable, entre explotats i explotadors. Deixem, però, que ens parli breument el propi Manifest: «Tota la història de la societat humana, fins als nostres dies, és la història de la lluita de classes. Home lliure i esclau, patrici i plebeu, senyor i serf, mestre artesà i ajudant, en una paraula, opressors i oprimits, col·locats uns enfront dels altres en un antagonisme incessant, han sostingut una lluita sense repòs, a vegades encoberta, altres vegades ben franca; lluita que ha conduït a la transformació revolucionària de la societat o a la destrucció de les dues classes combatents. La societat moderna, la societat burgesa, sorgida de l'aïllament de la societat feudal, no ha pas abolit la lluita de classes; no ha fet altra cosa que substituir amb noves classes, amb noves formes d'opressió, amb noves formes de lluita, les que en altres temps existien.»

«La nostra època, l'època de la burgesia, ofereix no res menys un caràcter particular: ha simplificat els antagonismes de classe. Dia per dia s'accentua més i més la divisió de la societat en dos grans camps enemics, en dues grans classes completament oposades: la burgesia i el proletariat.»

«Es té de completar aquesta idea amb les paraules que Engels va escriure en el prefaci del llibre del Manifest Comunista de 1883, l'anys del tres-pàs de Karl Marx: «...a partir de la desaparició de l'antiga propietat comunal de la terra, tota la història ha estat una història de la lluita de classes, de la lluita entre la classe explotada i l'explotadora, les dirigides i les directores, fòs el que fòs el grau de progrés social assolit per unes o altres, fins que, finalment, aquesta lluita es troba en el present en una fase en la qual la classe explotada i oprimida (el proletariat), no pot emancipar-se de la classe explotadora i opressora (la burgesia) sense emancipar d'una vegada i per sempre la societat entera de tota explotació, de tota opressió, i de tota lluita de classes.»

«Com veiem, retenteix una vegada més l'emfasi de la fatalitat, de la missió històrica inevitable que ha de complir el proletariat. Però tornem a la interpretació correcta, versemblant almenys, d'aquesta profecia afalagadora i estimuladora per la nostra acció constructiva i humanament alliberadora que tan plàvidament glossa el mestre Jean Jaurès. Cotegem Seligman quan diu: «La interpretació econòmica de la història, en el sentit raonable i moderat de la paraula, no subordina en cap moment la vida ètica a la vida econòmica, ni tan sols preté que l'individu es trobi sotmès a una

relació necessària entre els seus impulsos morals i el seu benestar econòmic. Per damunt de tot, no rebutja la interpretació segons les influències ètiques o religioses. Només tendeix a demostrar que, en els records del passat, l'elevació moral de la humanitat està íntimament lligada amb el progrés social i econòmic, i que els ideals ètics de la comunitat, els únics que poden realitzar un avenç constant en la civilització, s'han produït i han estat possibles sobre la sòlida fonamentació de la prosperitat material. Breu: la concepció econòmica de la història, propiament interpretada, no prescindeix de les forces espirituals de la història; preté, només, senyalar-ne els termes d'acord, amb els quals, fins ara, ha pogut trobar la seva plena satisfacció.»

«El Manifest Comunista diu categòricament: «Tota lluita de classes és una lluita política». Preferim estar d'acord amb el Manifest, però, si no hi estiguéssim, no per això detindríem el nostre raonament. La lluita del proletariat és una lluita política, cívica, una lluita per l'emancipació universal, una lluita per la llibertat. Fou per això que la frase de Lenin va produir l'efecte d'una esquerda en el firmament quan preguntava:

«La llibertat, per a què?» Es clar que els confessos no tenen llibertat, ni poden tenir-ne, que els sectaris odien la llibertat abans que tot, que una església és la negació de l'anàlisi i el raonament, que el dret, quan no és electiu, és només una obligació. El socialisme ha provat la seva força per vies democràtiques i per vies de violència, ha modificat l'escenari i l'acció, ha passat del programa a la fórmula, de la fórmula a l'aplicació i a l'experiència. La màgica dels seus resultats es presenta dubtosa. No sabem ben bé si ens trobem davant d'una experiència socialista o d'una experiència nacionalista. Nosaltres som humanistes. Creiem en l'home i en la llibertat individual i col·lectiva. Creiem en la democràcia. Creiem en el col·lectivisme. Creiem que tot això és socialisme, ortodox o heterodox, no ens interessa. Nosaltres volem un socialisme per a la humanitat i una humanitat per al socialisme. Sense poble no hi pot haver socialisme. Algú ha cregut que al més urgent era implantar el socialisme i que el poble ja es faria després. Per això, quan en el próleg del Manifest Comunista parlàvem de la revolució «prematura» en el món soviètic, algú va condemnar-nos. No ens hem rentat de l'heret-

gia. Ara comencem a saber què és el capitalisme d'Estat i la regimentació social, el cultiu del fanatisme, l'extirpació de la dissidència, l'organització de grans exercicis, la terrorització del món. Ja ens ho havien ensenyat els perses, i els àrabs, i els turcs, i altres pobles orientals. Però nosaltres demanàvem una lliçió de socialisme perquè de nacionalisme, de racisme i d'imperialisme ja en savíem prou. També coneixem l'oriflama del liberalisme burgès occidental que ens ha fet sofrir cent guerres per la llibertat per acabar inscribint-la en la constitució o en els monuments commemoratius. No ignorem que som presoners de nosaltres mateixos, de les nostres tradicions, de la nostra educació, de les nostres simpaties, dels nostres defectes hereditaris, de les nostres glàndules. Però estimem la llibertat i la justícia social i no renunciem a les nostres il·lusions ni abdicuem els nostres drets humans. Per això escollim el socialisme, la democràcia, la conjunció fucunda del treball i del poder, la participació directe en el deure i en el profit, l'organització cel·lular de la vida social en funció col·lectiva de producció, distribució, gaudi, seguretat i domini.

Ens atrevirem a subscriure el llibre de Vandervelde, **Socia-**

lisme contra l'Estat, ara que la única aplicació del socialisme és l'estatificació, la mal anomenada «nacionalització». Les impaciències ens porten a l'adulteració dels principis. La gent cerca fórmules salvadores, canvis immediats, canvis fàcils, miracles a bon preu. I per expropriar la burgesia, res més expeditiu que posar en mans de l'Estat les grans empreses com si aquesta simple transferència tingués la virtut d'establir la justícia i el benestar. I les empreses prosperes passen a ésser deficitàries i els obrers de les mateixes s'hi senten tan forasters i tan desafectats com quan eren propietat privada. La burocràcia i la tecnocràcia són les noves classes dominants. I la lluita de classes no es tanca. S'obra una nova etapa; s'inicia un nou període. Cal que els socialistes diguem ben clar que no ens interessa la perpetuació de la lluita de classes, sinó l'abolició de les classes i que la lluita política pren, per nosaltres, cada dia més, una forma de lluita contra el poder absorbent i inconscient de l'Estat.

Com a socialistes catalans, la lluita contra l'Estat és en nosaltres una llei de necessitat, una llei històrica. Com podríem consentir nosaltres que l'Estat espanyol, en nom del socialisme,

en nom de la justícia social, s'apropriés la riquesa creada pels treballadors catalans, pels productors catalans? La riquesa de Catalunya, filla exclusiva de l'esforç i del treball dels catalans, pertany al nostre poble, i només pot ésser col·lectivitzada a títol nacional, a títol social autèntic. Des dels temps dels gremis professionals tenim tradició mutualista. Des de fa cent anys tenim una experiència recollida de cooperativisme. Cap poble peninsular té una executòria comparable a la nostra en matèria de sindicats obrers i organitzacions de resistència. Cap poble tampoc de l'habituda democràcia que tenim nosaltres. Tant si ens ho diem com no, som socialistes de naixença, per temperament, per naturalesa, per vocació. Com podríem tolerar passivament que, en nom de socialismes totalitaris, forces o partits de l'Estat espanyol acabessin d'espurgar la riquesa catalana i ens privessin finalment de la darrera reserva del nostre destí que és la de demostrar la nostra capacitat autènticament socialista?

El nostre estimat company Pallach, en el darrer número d'ENDAVANT, plantejava molt oportunament si «els òrgans dirigents de la revolució, en el pla polític i econòmic, anirien de baix a dalt, prendrien en la vida obrera popular — sindicats, municipis — o s'afiançarien gràcies a una estructura tècnica i burocratitzada, amb moltes estadístiques i poca democràcia». I, sofrint encara — al cap de cent anys — les conseqüències de diferències anecdòtiques entre Marx i Bakunin, podem molt bé preguntar-nos: «Marxistes i anarquistes, encara?»

Que ho pensin els nostres companys de la C. N. T., que, com nosaltres, valoren la llibertat i detesten els estatismes i totalitarismes. En un dels prefacis que solia fer Engels a les noves edicions del Manifest Comunista, deia pel 1er de maig de 1890: «Quan la classe obrera europea recobrava forces per un nou assalt a la poixanca de les classes dominants va nèixer l'Associació Internacional dels Treballadors. Tenia el propòsit de refundre en un exèrcit poderós tota la classe obrera d'Europa i Amèrica. I ella va poder partir dels principis continguts en el Manifest. Ella devia donar-se un programa que no tanqués les portes a les Tradicions britàniques, als proudhonians francesos, belgues, italians i espanyols, ni als lassalianes alemanys. Aquest programa — el preàmbul dels estatuts de la Internacional — va ésser redactat per Marx amb una mestria que fou ben reconeguda per Bakunin i els anarquistes. Per la victòria definitiva de les proposicions inserides en el Manifest, Marx es refiava únicament del desenvolupament intel·lectual de la classe obrera que resultaria de la comunitat d'acció i de discussió. Els accidents i les vicissituds de la lluita contra el capital, les derrotes, molt més que els triomfs, havien de fer sentir als combatents, la insuficiència de llurs panacees i portar-los a comprendre les condicions veritables de l'emancipació obrera.»

«Si algú té motius per a meditar, som nosaltres, els que sota el signe d'un o altra anagrama, sofrim en el desterro o en el gran presidí d'Espanya les conseqüències d'una derrota filla de les nostres divisions i dels nostres anacronismes. Entrem en el centenari del Manifest Comunista, el document inicial i el més sensacional que s'ha publicat en el curs de les nostres lluites per l'emancipació dels treballadors. Si poguéssim celebrar-lo amb una intel·ligència fraterna i amb l'inici d'una acció comú de totes les forces obreres de Catalunya hauríem fet un gran pas en favor de l'emancipació dels treballadors i de l'emancipació de Catalunya.»

M. SERRA i MORET.

Cronica Financera

LA DESVALORITZACIO DE LA PESSETA

per Josep P. CATALA

Nos encontramos ante un nuevo empuje alcista, iniciado esta vez en la Bolsa central, al que la nuestra ha respondido inmediatamente dada su evidente disposición a esta clase de movimientos, demostrada en múltiples ocasiones anteriores.

El Correo Catalán del 3 III-1947.

Acabem el nostre article anterior preguntant quin és l'origen de la desvalorització de la moneda. Amb una paraula podem contestar aquesta pregunta: la inflació.

La inflació, quan és l'Estat qui emiteix els bil·lets — ja directament, ja per mitjà d'un Banc privilegiat —, comença des del moment que aquell contrau deutes que excedeixen als seus ingressos ordinaris. Pressuposa, doncs, sempre, un desicell pressupostuari, que pot ésser motivat tant per una situació anormal (guerra, pèrdua d'un collita, etc.), com per una mala administració (incapacitat i immoralitat dels governants). La inflació és equivalent, doncs, fins a cert punt, a una operació de crèdit. Però una operació de crèdit imposada coactivament, un préstec que la persona que rep el bil·let es veu obligada a fer a l'Estat.

Es evident que la inflació suministra mitjans a l'Estat per a fer front a les seves necessitats ineludibles i que no poden posposar-se. Però, en definitiva, no resolts res, car el públic, com a defensa contra la inflació, modifica el que en podríem dir els seus costums monetaris i bancaris: transforma els seus estalvis en mercaderies, joies, immobles o valors industrials; restringeix l'ús de la moneda; ja us freqüent de les operacions de compensació en compte corrent; ocupava moneda estrangera, etc., etc. Es a dir, origina la seva activitat econòmica en el sentit de posseir la menor quantitat possible de moneda, ja que quan més en posseïxi i més temps la conservi, més s'irà la seva pèrdua. Un exemple aclarirà aquesta afirmació: Si un individu conserva un bil·let durant un any, al terme del qual el valor de la moneda descendeix al 50%, aquell ha sofert una pèrdua de 50%. Si el conserva tres mesos, la seva pèrdua solament serà de 25%. Si el conserva un mes, la seva pèrdua és únicament de 8'33%. En quinze dies es redueix a 4'165% i en un dia, a 0'277%.

I bé, ultra els esmentats en l'article anterior, i íntimament relacionats amb ells, quins són els efectes d'aquest canvi en els costums econòmics del públic? Per una banda augmenta la taxa del descompte bancari i disminueix el termini dels crèdits. Sota el règim d'inflació, el banquer sap el que deixa, però ignora el que rebrà en pagament al venciment de l'obligació. Per altra banda, el preu de les mercaderies augmenta proporcionalment a la inflació. És lògic. A conseqüència de l'emissió de bil·lets, l'Estat disposa de mitjans per a adquirir els productes en virtut de la llei de l'oferta i de la demanda. L'elevació de preus no és, doncs, general, sino solament en relació amb aquests productes. Però quan els productors d'aquests vulguin proveir-se de matèries primeres, per assegurar-se-les, tota vegada que tenen garantitzada la col·locació dels productes que amb aquelles manufacturin, les pagaran millor. L'augment de preus comença, doncs, a generalitzar-se. I aquest procés es repeteix i de mica en mica absorbeix tota l'economia.

Quan això arriba, ens trobem que aquesta primera emissió de bil·lets ja és del tot inoperant. Es necessària una nova emissió. Els preus segueixen augmentant. La bola de neu és immensa, el perill de que tot s'esfondri és immediat.

Hem dit que l'origen immediat de la inflació és un pressupost deficitari, i que aquest deficit pot ésser conseqüència tant de situacions anormals o de mala administració. En el cas concret de la inflació espanyola, a quina de les esmentades causes hem d'atribuir el seu origen? Encara que tinguem present que Espanya ha conegut una guerra civil, no això ens impideix

afirmar que la inflació espanyola té el seu origen en la mala administració. Si no fos així veuríem, com es pot veure en els països que han pres part en la darrera guerra mundial, que a mesura que passa el temps, es a dir, a mesura que ens allunyem del fet catastròfic generador de la inflació, com aquesta tendeix a aturar-se, bé no augmentant, bé reduint-se la circulació fiduciària, bé — si encara augmenta — augmentant a un ritme decreixent.

No és aquest, sino tot el contrari, el cas d'Espanya. La Borsa és un bon espill on la rida econòmica d'un país, a través de la contractació de valors mobiliaris, s'hi reflecteix a les mil meravelles. Tot moviment alcista, quan no té per causa quantiosos dividends (a Espanya els valors industrials no rendeixen ni un 2 per cent) és conseqüència de la desvalorització de la moneda. Ara bé, aquest moviment alcista ha estat constant i regular? Constant, sí; regular, no. La puja ha estat molt més intensa aquests darrers mesos; es a dir, quan els efectes de la guerra civil ja gairebé no s'haurien de deixar sentir;

Unes quantes cotitzacions de valors industrials típics poden servir d'exemple per a corroborar el que acabem de dir:

L'Auxiliar de la Construcció «Sanson» és cotitza el 5 de juliol de 1944 a 163; el 17 de maig de l'any següent a 240 i el 5 de març de 1947 a 390. Els F. F. C. C. de Catalunya el 27 de maig de 1942 es cotitzen a 109; el 9 de gener de 1945 a 133; el 5 de febrer de 1946 a 151, i el 5 de març de 1947 a 284. La Compañia Española de Petroleos el 7 de desembre de 1944 es cotitza a 225; el 6 de desembre de 1945 a 231, i el 5 de març de 1947 a 494. La Compañia Transmediterranea el 12 d'agost de 1943 es cotitza a 156; el 24 de maig de 1946 a 220, i el 5 de març de 1947 a 355. La Compañia Española de Carburros Metalicos el dia 9 d'abril de 1946 es cotitza a 445 i el 5 de març de 1947 a 745. La Sociedad Metalurgica Durro-Felguera el 12 de desembre de 1946 es cotitza a 262 i el 5 de març de 1947 a 369.

Podrien citar-ne molts més, però no és necessari. Amb aquests n'hi ha prou. En tots ells pot apreciar-se idèntic procés; una puja constant, que s'accentua els darrers mesos, fins a l'extrem que en alguns casos l'augment de valor experimental en els darrers mesos que l'experimentat en els darrers quatre o cinc anys.

Fixem-nos ara en els valors de l'Estat. El panorama és totalment diferent:

Interior	4% 1944	88.75
Amorl.	3 1/2% 1946	93.75
»	3 1/2% jul. 1946	93.60
»	3 1/2% marzo 1946	93.40

Totes aquestes cotitzacions són les del dia 5 de març de 1947. Com pot observar el lector tots els valors de l'Estat es cotitzen bastant per desota de la «par». Realment, la confiança no és excessiva.

—0—

Quines són les conclusions a que hem d'arribar? Sols una: el règim actual espanyol està ferit de mort. Es seus homes no solament no han sabut resoldre cap dels problemes, sino que la seva incapacitat, unida a la seva immobilitat, els ha agreujat. Sense reserves de cap mena, amb una moneda depreciada, el panorama no pot ésser més llobr-g. La catàstrofe és segura. Pot tardar més o menys, però arribarà. El capitalisme espanyol s'enginya per tal de que quan es produeixi en surti el menys mal parat possible. Més de trenta Societats immobiliàries s'han fundat a Espanya aquests darrers mesos. A darrera de cada una hi ha una entitat bancària. El que cal es col·locar el numerari. Aquest és un aspecte del panorama espanyol.

«L'altre aspecte és la penúria del poble. Tot cada dia és més car. Els salaris són insuficients. El diner manca. Manca? No. Sols cal llegir les cròniques de Borsa que indefectiblement diuen: al tancar seguia abundant el diner...»

«Però tinguem present que el noranta per cent d'espanyols no han posat mai els peus a la Borsa.»

La Conferència de Margate

En matèria política, voler prendre estat de Pitonisa llençant se pel camí aspre dels vaticinis a ultrança és negoci un xic rebenat i de resultats negatius i perillosos si aquest no ha estat fet sota l'anàlisi serè i humà d'una dialèctica entre els fets passats i presents i les conseqüències lògiques en el seu futur immediat.

Aquest és el cas clàssic de devallada que la premsa Tory d'Anglaterra ha obtingut copiosament davant la Conferència Laborista celebrada a Margate.

El Partit del benemerit Churchill ha desenvolupat una tasca ingent de desnaturalització dels fets de desenvolupament del Labour Party presentant-lo mitjançant l'extensa xarxa de diaris que directament o indirectament manipula, com un Partit en decadència i sotmès als estralls d'una immediata desmembració com a producte d'un imaginari divorci entre la massa militant i els dirigents del Partit.

Tots els seus esforços, doncs, han estat encaminats a voler crear una mena d'ambient nociu, de cortina de fum per tal de provocar un impossible.

Per altra part, els comunistes posaren totes les seves esperances en el grup socialista denominat de «rebels» que com el famós cavall de Troia havia de fer irrupció a l'hemisferi de la Conferència i donar el cop mortal al Govern i, per consegüent, provocar un estat caòtic polític-social a Anglaterra.

Ni els uns ni els altres. La conferència Laborista a Margate se'ns ha presentat com un model d'unitat militant, de comprensió d'avant els problemes que avui pesen sobre el Partit i sobre Anglaterra i com una expressió inequívoca de veritable maduresa política.

Aquest ni els uns ni els altres es pot dir que fou el símbol de la Conferència i de les seves resolucions.

El Partit Laborista té un programa, i amb aquest, una tasca feixuga a realitzar i un temps limitat per a poder-la portar a la pràctica, ultra una enorme responsabilitat davant el poble anglès i davant el món.

Des del punt de vista dels problemes nacionals, en pujar al poder el Labour Party, ara fadós anys, es trobà amb una Anglaterra farruca de desigualtats socials i de contradiccions econòmiques i administratives herència lògica de tota una política de 20 anys consecutius de governs Tories.

La seva capacitat de Govern com a socialistes havia de desenvolupar-se, doncs, partint de la base d'aquesta herència. El poble anglès donà la confiança al Labour Party mitjançant l'acte de ciutadania de col·locar les paperetes laboristes a les urnes electorals. I a això s'afegí un senzill i democràtic portaveu en si la ven del poble: Regir el País i transformar-lo per mitjans legislatius. I el Partit Laborista fins la data present ha seguit aquest camí.

Durant aquest dos anys tant els Ministres com les Comissions tècniques han treballat incansablement presentant al Parlament legislatura nova i projectes socialistes de renovació i d'esperança, d'un demà millor i més equitatiu.

Per primera vegada a la història d'Anglaterra ha succeït que l'Alta Cambra dels Lords hagi hagut d'establir sessions diàries i permanents per tal de poder discutir els decrets de lleis aprovats per la Cambra dels Comuns.

El mateix Henry Wallace en el seu missatge a Amèrica deia que era emocionant contemplar ací l'esperit de sacri fici del Govern Laborista. El poble anglès, deia Wallace, després d'aquest dos anys de prova, està més lligat que mai al Govern Laborista. Els homes representatius, del laborisme compten, per tant, amb la confiança dels seus electors. Les figures d'Aneurin Bevan, el miner que fou des de 13 anys d'edat fins els 21, i del Ministre Jim Griffiths, treballador també de les mines durant 17 anys, comptem molt entre els medis obrers anglesos.

Si el Partit Laborista va obtenir el poder per la suma de 14 milions de vots, 10 milions provinents dels medis obrers. I aquests 10 milions de ciutadans saben que el seu Govern es el Govern Laborista. I que, avui com avui, no hi ha lloc per a cap altre.

Dues forces poderoses, per tant, apoen la política governamental. La «Trade Unions» amb 8 milions d'afiliats i el Moviment Cooperativista amb

10 milions de cooperadors. I amb aquestes dues forces, pesi als uns i als altres, el pervindre del socialisme a Anglaterra es força esperançador.

Si bé en els problemes nacionals la propaganda de descredito vers el Govern era menada per les dretes, sobre política internacional els comunistes es llençaren a una campanya demagògica, de la qual, el Ministre de Relacions Exteriors, Bevin, en fou el blanc. La campanya, però, no impressionà ningú. Ernest Bevin obtingué un dels triomfs més esclatans a la Conferència de Margate. Per contra, l'oposicionista Diputat Konni Zilliakus obtingué una dotzena de vots al final del seu discurs.

Resumint el parlament de Bevin a la Revista «Tribune» el Diputat Michael Fott afirmava « Ernest Bevin, com Marc Antoni, no es orador. No hi ha bellesa en la seva veu ni gràcia en els seus moviments. ni màgia en el seu lèxic. Què podria significar, però, tot això davant la senzilla exposició de fets que amb arduesa i coratge presenta el Ministre Bevin ? »

Durant la seva hora i mitja de peroració, analitzà cruament el panorama internacional i marcà seise reiveses el camí seguit de la seva política. Amb una hora i mitja Bevin va fer correr el mapa d'Europa a la conferència de Margate i a un sortiren els problemes de l'Europa d'avui tràgica i sangnànt. Els problemes generals del món i que estan en relació directa amb Anglaterra. La seva política a Grècia, Síria, Indonèsia. Els conflictes de Trieste, del Nord de Pèrsia, de Dardànels, de Turquia i de l'Est d'Europa. L'afany del Govern anglès de «minar tot vell sistema d'imperialisme. Transjordània lliure. Índia i Burma d'indepenndència. Aquesta és la tasca d'un Govern Socialista. Nosaltres, digné Bevin, sabem complir amb els nostres deures i amb la paraula donada.

Malgrat, però, la magnífica exposició sobre el panorama internacional i sobre el problema de reconstrucció moral i material d'Europa un lapsus es féu sentir, i que nosaltres, antifeixistes ibèrics, no ens pot passar d'esperer, en la peroració d'Ernest Bevin, I a aquest lapsus significava el problema del troc més occidental d'Europa, la Península Ibèrica, i que actualment porta el nom d'Espanya.

Ni un mot de referència. Ni una nota d'estímul, d'escalaf o esperança per als que en aquell reco occidental i medi terrani malvivien i pateixen la dictadura i la persecució de l'últim mes, alomen feixista d'Europa.

Volem, digné Bevin, una Europa forta, lliure i feliç. Democràtica i avançada. On els drets inalienables de llibertat de l'èsser humà estiguin garantitzats per sempre més. Volem estrényer els llaços fraternals amb el socialisme europeu a fi de contribuir conjuntament al redreçament moral de les virtuts morals de les pobles... »

I mentrestant el General Franco promulgava un decret de llei segons el qual serien condemnables a la pena de mort tots aquells espanyols que acceptessin càrrecs de President i Secretari de Juntas, Comitès, Partits polítics i organitzacions sindicals i obreres desafectes al règim feixista de Franco. I en aquestes organitzacions desafectes al règim actual d'Espanya s'hi troba, i és interessant recordar-ho, el Socialisme Peninsular i les Trade Unions espanyoles.

Es pot considerar el silenci de Bevin com un oblit involuntari? Espanya és avui dintre el concert de les Nacions d'Europa una nota discordant i deconfinita angouxa. Voler crear una Europa democràtica i lliure desentenen-se dels greus problemes de la Península Ibèrica seria incomprensible i il·lògic. Què pot, doncs, significar el lapsus de Bevin? L'aproximació de la data en què les Nacions Unides han de traotar novament el problema d'Espanya podria significar la clau d'aquest silenci. S'ha volgut deixar a mans de les Nacions Unides l'abolida responsabilitat de la liquidació de Franco? Com a socialistes no hi podríem donar un altra interpretació. I, manquen uns dies, pocs, per tal que la incògnita sigui posada a la llum del dia.

J. ROIG.

**Per a recolzar la lluita dels nostres companys de l'interior,
Per a intensificar la seva acció,
Per a fer-la més eficaç i activa,
Feu un donatiu pel fons permanent de sosteniment a la Resistència.**

La llei de successio de Franco, diuen, serà plebiscitada el 6 de Juliol. Més valdria que estalvies tanta feina als falangistes, car el resultat a hores d'ara, ja tot el mon el coneix. Franco succeirà a Franco!

TRIBUNA LLIURE

ESTATS UNITS SOCIALISTES D'EUROPA ?

per J. B. BELLSOLELL.

Els dies 20 i 21 Juny tindrà lloc, a París, una Conferència que, organitzada pel Comitè d'Estudis i d'Acció pels Estats Units Socialistes d'Europa, reunirà, amplex zones dels moviment socialista i sindicalista europeu. En aquesta Conferència, que està destinada a tenir la més gran importància en la vida de l'obrerisme continental, s'hi estudiaran les possibilitats d'aixecar una Federació Europea, construïda sobre la base d'una transformació socialista de la societat i de les relacions interestatals.

Tenim ja el document sobre el qual treballarà aquesta Conferència de París. Voldríem parlar-ne breument. Heus-en ací el títol del sol anunci del qual ja es desprenen un munt de suggeriments : « Els Estats Units Socialistes d'Europa uniu mitja per, a sobrepujar la crisi econòmica i social i barratge a la 3a guerra mundial ». Unitat europea ? Esfondrament econòmic i social d'Europa ? Barratge a una tercera guerra mundial ? Qui no serà sensible a la magnitud dels problemes dels quals tractaran els socialistes europeus en aquestes reunions de París ? Abast d'una Conferència que es precisarà més encara per les altres qüestions que figuren en el seu ordre del dia : Problema alemany, grec, espanyol i relacions d'Europa amb els pobles sotmesos a l'opressió colonial.

Quan tantes granotes, de tots els colors i de tots els tamanys, orquestran arreu d'Europa la simfonia grisa de llur mediocritat vanitosa i de llurs orbesa estulta, quan hom es sent cada dia més encerclat per la marea ascendent de prejudicis xovins i d'ofuscacions estretes, quan d'un cap a l'altre d'aquesta vella terra europea hom veu estendre's el desesper i augmentar les contradiccions, hem d'agrair el coratge d'aquest grup de companys del Comitè d'Estudis i d'Acció pels Estats Units Socialistes d'Europa, per haver volgut posar el pensament i l'acció socialista, clarament, greument, davant les seves responsabilitats històriques. No sols, però, els ho hem d'agrair, sinó que hem de col·laborar amb ells per a trobar, tots plegats, una resposta constructiva, fecunda, a les angiososés qüestions que furgen avui en les nostres consciències socialistes.

Europa, força de progrés, tradició de llibertats, síntesi d'humanitat en marxa civilizadora, només pot parlar avui per boca del socialisme i només podrà aixecar-se de nou, venent les runes que ara l'aixafen, pel triomf del combat socialista. Europa, Socialisme, Llibertat, heus ací idees, actualment inseparables, del destí de les quals depèn el curs que prendrà, en els anys que venen, la història del món. Car és evident per a tothom que estem assistint a una dislocació, a una desagregació d'Europa, la qual, si no ve una reacció urgent, salvadora, tindrà les més greus conseqüències socials, ideològiques, humanes. Perquè, en efecte, aquesta desagregació, que és relativa al desplaçament dels centres de gravetat de la política mundial, que passen, en funció de les forces que els mouen, d'Europa a altres continents o a zones geogràficament perifèriques, portaria implícita, si culminés, un capgirament total en l'arquitectura de la civilització: Europa deixaria d'existir, deixaria de comptar com a força històricament creadora, per a passar a ésser una simple noció geogràfica, per a caure o bé en l'òrbita de l'imperialisme capitalista que desenvolupen els Estats Units o bé en la del capitalisme d'Estat i del totalitarisme stalinia que s'esten en l'entorn de la Unió Soviètica. És que hom mesura realment tota la transcendència d'aquest esdeveniment ?

Diem més amunt que només el socialisme pot i vol, en la conjuntura present, defensar l'esdevenidor i la missió històrica d'Europa. Quina altra força podria voler-ho ? El capitalisme europeu ? No pot enganyar a ningú, en efecte, l'affirmació de la burgesia continental quan, sota la direcció de la batuta de Mr. Churchill, entona l'himne de la « United Europa ». El contrapunt del seu cant el marca les declaracions que féu, el 9 Maig d'enguany, Mr. Dean Acheson, del Departament d'Estat americà, quan, parlant de la reconstrucció d'Alemanya i del Japó, digué : « El que hem de fer en la situació actual, és posar-nos a la reconstrucció d'aquests dos grans tallers d'Europa i d'Àsia — Alemanya i Japó — dels quals depèn en una llarga mesura la renaixença econòmica d'aquests dos continents. Nosaltres, doncs, hem de fer, si no existeix cap acord entre les quatre potències, fer tot el nostre possible per a restaurar Europa, comprenen-hi Alemanya. La restauració d'Europa no serà efectiva sinó quan els sistemes econòmics d'aquest continent seran harmonitzats i formaran un tot. La realització d'una economia europea coordinada resta un objectiu fonamental de la nostra política estrangera ». El dia 5 de Juny, el General Marshall recolza amb tota l'autoritat del seu càrrec les declaracions anteriors dient al seu torn : « Amèrica assistirà a una Europa unida més aviat que a una Europa dividida en la qual cadascu cercaria el seu interès sense ocupar-se del veí ». Quan hom té una lleugera idea de l'harmonització i de la coordinació que el capitalisme americà ha portat a terme amb els trusts japonesos, hom pot imaginar fàcilment que és el que els Estats Units voldrien que passés a Europa o almenys a una part d'ella. La constitució de la bizona, aprofitant-se de la feblesa econòmica d'Anglaterra, en l'Alemanya ocupada pels anglo-saxons n'és un signe precursor, com en són altres tants els préstecs a Grècia i Turquia, l'evolució política italiana. La possible ajuda de la banca privada americana a Franco i fins a quin punt no cal posar també en relació la situació política francesa amb el viatge de Mr. Bullit ? Certa premsa no-comunista no ha deixat pas almenys d'insinuar-ho. Totes aquestes formes « d'unitat » europea, doncs, fetes sobre base capitalista, tant si prenen el nom d'Europa Unida, de Bloc Occidental o de Comunitat Atlàntica, son tantes altres formes d'aprofundir la divisió del nostre continent i de convertir-lo, es vulgui o no, en l'avancada de l'imperialisme americà.

Si el capitalisme europeu, malgrat les bones intencions d'alguns ideòlegs i d'alguns profetes idealistes, per la relació d'estreta dependència en què es troba envers la finança americana, només pot dur-nos a un estat de colonització respecte als Estats Units, quines altres forces poden redonar en el món d'avui una empremta creadora al nostre continent ? El comunisme stalinia ? Aquest, fidel, evidentment, a la política de taca d'oli, en extensió gradual, que segueix la Unió Soviètica, no pot en-

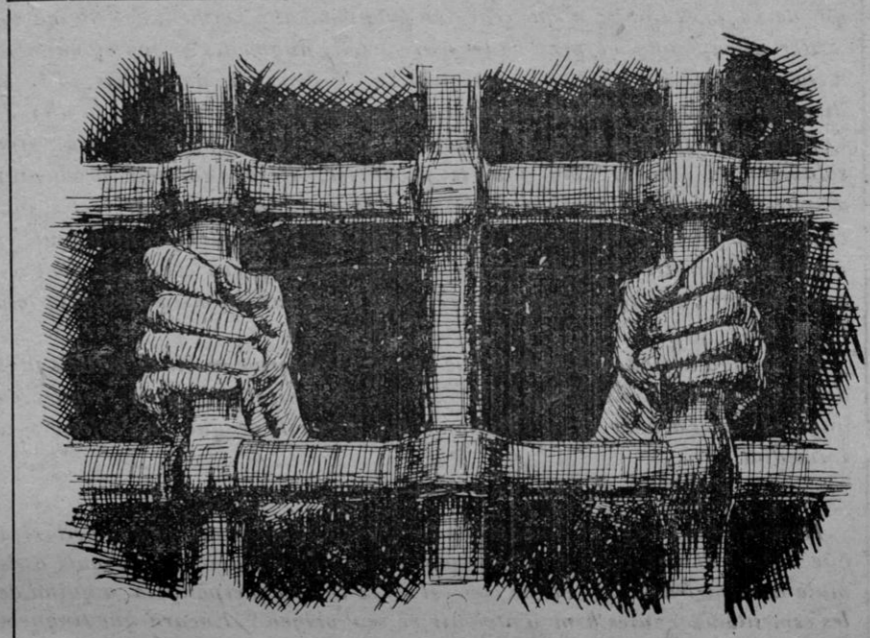
visitar la qüestió europea d'altra forma que en relació amb un avassallament d'Europa per part dels Soviets. Una Europa staliniana o una Europa « yankee » continuaria, però, essent efectivament Europa ? Aquests darrers dies, a Hongria, s'ha marcat una nova etapa d'aquesta dislocació europea davant de la qual ens trobem.

Es al socialisme, doncs, a qui correspon de fer el gran esforç que ha d'evitar que l'esfondrament d'Europa s'acabi d'acomplir. Nosaltres no dubtem que una Europa que proposés a les grans masses continentals com a objectiu, de combat la justícia que el socialisme significa amb la llibertat humana que la seva realització permet, seria un gran esforç ideal, seria una gran il·lusió, seria una gran esperança. Ideal europeu que es basaria, però, en una realitat material, econòmica, social, de la potència de la qual els homes d'Europa es entessem a no voler-ne prendre coneixença. Si referint-se a una escala catalana, hom ha pogut dir que l'economia podia ésser, havia d'ésser, un fet de voluntat, que no caldria esperar d'un fet de voluntat actuant sobre l'estructura econòmica europea ? El problema és, doncs, polític, ideològic. Està, però, el socialisme europeu, subjectivament, internament, en condicions d'enfrontar-s'hi ? Està el socialisme preparat per a fer front a aquesta missió històrica d'unir Europa a la qual ha de donar una solució positiva si vol salvar-se i salvar amb ell el nostre continent ? Car, en la mesura que el socialisme es realitzarà, Europa també es realitzarà, Europa es federarà, Europa planificarà la seva economia, Europa s'alliberarà, Europa marcarà de nou una direcció en els destins mundials. Aquesta tercera gran força europea, socialista, que hauria d'ésser un factor d'equilibri entre els Estats Units i la Unió Soviètica i que podria salvar la pau en la mesura que contrabalancaria els antagonismes que oposen aquestes dues grans potències, ha d'ésser la nostra tasca. Per a traduir en realitats aquestes idees que uneixen la necessitat a la generositat, caldria que es féu en els medis socialistes un gran esforç d'imaginació constructiva, de renovació ideològica, de rejuveniment de conceptes. El socialisme no pot ésser un gran passat, hem de voler que sigui un gran esdevenidor. L'únic esdevenidor per a Europa. Les fronteres i les limitacions que encadenen l'acció de molts dirigents socialistes — particularment dels seus homes de govern — haurien de caure. Car, cal comprendre que si el socialisme no surt del pla nacional, no sols mancarem l'obra constructiva que la història ens encomana i que la consciència ens ensenya, sinó que prepararem el retorn ofensiu de la burgesia de la qual ens haurem limitat a administrar els interessos. Amb el nostre esfondrament s'acomplirà l'esfondrament d'Europa. El camí cap a la tercera guerra mundial estarà obert.

Cal realitzar ràpidament el treball de clarificació ideològica i política que permetrà al socialisme de passar a l'acció. Nosaltres esperem que la Conferència de París pels Estats Units Socialistes d'Europa serà el punt de partença d'aquesta labor de clarificació que jutgem indispensable. No se'ns escapen les dificultats que haurem de superar. No tanquem els ulls tampoc a les febleses de la nostra situació socialista. No siguem, però, pessimistes. Concentrem-nos en aquest esforç de pensament i d'estudi inicial que ens permetrà després anar a l'encontre de les grans masses europees, de les grans masses populars d'aquest continent, i remoure el fons de tradicions revolucionàries que han de permetre la gran Revolució d'Europa que el socialisme promourà en la llibertat i per la justícia.

Anglaterra -Alemanya-França, heus ací el triangle entorn del qual es debatrà, en la seva fase primera, l'aritmètica que ens ha de permetre assolir els nostres objectius. Anglaterra on un procés de transformació socialista està començant i on, malgrat els aspectes contradictoris d'una política internacional que no correspon a la realitat interior, hi ha sempre la possibilitat de trobar, en la mesura que la societat anglesa vagi entrant més endins en aquest procés de socialització, el centre entorn del qual relligar la nostra acció europea. L'Anglaterra Socialista ha de comprendre, finalment, que no és pas mantenint-se en una posició estàtica, de reculada, en la relació de forces mundial, és a dir, que no és limitant-se a ésser un factor d'equilibri en la pugna dels Estats Units-Unió Soviètica com ho fou durant el segle passat i fins a la segona guerra mundial en el xoc que oposava les grans potències europees, sino jugant dinàmicament en aquesta relació de forces que les conquestes mateixes del socialisme anglès podran salvar-se. Una Anglaterra Socialista exigeix una Alemanya i una França Socialista, ha de voler dir una Europa Socialista. « Berlin, deia E. Mounier, en un article, és una reducció d'Alemanya, la qual és una reducció d'Europa ». I el cap de la social-democràcia, Schumacher digué : « Alemanya ha d'ésser una funció europea ». Funció europea, sí, funció socialista, però, si no volem que sigui, més tard, una funció bel·licista al servei dels Estats Units o de la Unió Soviètica. El deure de França i d'Anglaterra no és, doncs, el fer possible aquesta Alemanya unida, aquesta Alemanya Socialista que la Federació Europea necessita ? Podria oposar-s'hi la Unió Soviètica a una Europa en marxa efectivament cap al socialisme ?

Ja ho sabem. El tema és llarg. Les qüestions sorgirien sense fi. El que convé, però, és començar a fons la feina. No disposem de massa temps. En algun lloc d'Amèrica, algun cow-boy-senador s'està preparant per a sentenciar, entre llinxatge o entre coca-cola i coca-cola, el « Delenda est Europa ». A París, però, tractarem de demostrar que no ens resignem a aquesta fi.

REDACCIO I ADMINISTRACIO :
13, rue du Pardal, Perpignan
Envien l'import de les subscripcions
i els donatius al
C. C. Postal Montpellier n° 496 28
Josep Buïria, 13, rue du Pardal,
Perpignan (Pyr.-Or.)
Abonament per a 10 exemplars : 60 fr.
(Franqueig inclòs)
Preu de l'exemplar : 5 fr.

Endavant

FEDERACIO — DEMOCRACIA — SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Una política socialista :
Enderrocament de Franco.
Retorn a les llibertats democràtiques.
Consulta popular i voluntat republicana.
Tot el Socialisme peninsular es movilitza entorn d'aquestes posicions.

El Moviment Socialista de Catalunya veu confirmada, en el moment present, per la voluntat de les masses republicanes de l'interior i de l'exterior, la posició política que defensa des de fa temps

Editorial

NOSALTRES, SOCIALISTES...

El Moviment Socialista de Catalunya és el fruit d'una llarga germinació determinativa de l'evolució espiritual i social del poble català, de l'esforç silenciós i recondit d'aquest poble per adaptar-se a noves formes de pensament i a un concepte superior de la vida civil. Alguns han confós el Moviment Socialista de Catalunya amb aquests esclats temporaris que es donen sovint per a canviar de jeia o per a refundre elements dispersos amb il·lusions de poder. Posades a pressió les consciències a través d'uns anys de guerra civil i de guerra mundial, les més sensibles, les més despertes, es trobaren a la sortida de l'esborronadora hecatombe en una atmosfera lluminosa que ja no oferia contrastos ni trencacòlls, sino simples accidents, ondes d'un mateix corrent que mena a la mateixa platja, al mateix objectiu : la salvació de Catalunya. I el Moviment Socialista fou una cosa espontània, cordial, viva, que el mateix va donar-se a Catalunya que a França i que a les altres comunitats catalanes escampades pel món.

quest signe de vitalitat i d'avenir son gent mancada que van a les palpenes en recerca de la pròpia tomba. I podem dir-ho amb el legítim orgull del sembrador abnegat que no compta, els dies que manquen per la collita : el Comitè Permanent de la Democràcia Catalana s'ha fet seva la nostra vella idea de la convocatòria d'una Conferència Nacional. Els il·lusos que pretenen detentar el monopoli permanent de l'opinió democràtica del nostre poble han rebutjat la idea de la Conferència Nacional al·legant que seria un guirigall de raons i de disputes. Probablement endevinaríem els motius de les seves temences. A nosaltres no ens en inspira cap. Ens plau la discussió. La volem. Volem una discussió elevada per damunt de les cledes dels partits, una discussió de fons nacional, de generosa emulació, que desvetlli les energies somertes de la Catalunya eterna. Volem, com diem a Catalunya, « veure'ns les cares », en el millor sentit de la paraula, per tal que tots i cada un poguem aportar el nostre concurs de raó i aportar després el nostre concurs de força.

Reunio del Consell Directiu del M. S. de Catalunya

El Consell Directiu del Moviment Socialista de Catalunya, reunit a París els dies del 15 al 17 d'agost, en set sessions consecutives, ha examinat detingudament la marxa dels problemes de la política general espanyola, els particulars de la política catalana, i els propis de l'organització en tant que força propulsora del recobriment nacional de Catalunya, de lluita del proletariat català, i d'instrument de combat contra la tirania i el despotisme franquistes. Ha adoptat els següents acords : POLITICA GENERAL. En compliment de les normes establertes en la resolució del Consell de Coordinació celebrat a Toulouse els dies 6 i 7 d'abril darrer, sincronitza l'acció cada dia més efectiva del Moviment a l'interior i a l'exterior de Catalunya amb els organismes que accepten obertament la política de retorn a les llibertats democràtiques senyalada en la Nota Tripartita de 5 de març de 1946 i la declaració de l'Assemblea de la O.N.U. de 13 de desembre del mateix any. POLITICA CATALANA. Accentua l'esforç per la unitat de la resistència i desitja consolidar el franc progrés que representa la constitució del Comitè Permanent de la Democràcia Catalana. Persisteix en el pla de reestructuració de la política nacional catalana a base d'un sol organisme que englobi totes les forces representatives de la democràcia catalana de l'interior i l'exterior i en la convocatòria d'una Conferència Nacional que fixi el programa de reconstrucció nacional de Catalunya. UNITAT SOCIALISTA. Es complau a constatar els avenços fets en aquest sentit que, mantenint les finalitats i l'estructura del Moviment, permeten d'esperar la proxima refosa amb les forces del P. S. O. E. que operen a Catalunya. Els avenços del Moviment en tots els camps, la seva poliança creixent i la seva major eficàcia com a força activa en la política catalana permeten d'envissatjar el pervindre amb les més falagueres esperances

NOTA AL MARGE

Una política conseqüent

Els esdeveniments de les darreres setmanes han produït grans transformacions en el panorama de la política exiliada. Abandonant la plataforma institucional massa temps inoperant però demanant que es guardi com a punt de referència de la màxima voluntat republicana, l'Assemblea Socialista de Tolosa s'endinçà coratjosament pels camins senyalats per la resolució de la O. N. U. La importància dels acords presos, la personalitat rellevant del seu propulsores el company Prieto, més tard l'acord del PSOE de l'Interior junt amb la crisi del Govern Llopis i la constitució del Govern Albornoz, del qual resten exclosos els comunistes, han motivat modificacions importants en les posicions de moltes organitzacions. La incomoditat de certes postures va ésser corregida i, a corre-cuita, es cerquen unes posicions de millor perspectiva. Felicitem-se'n pel que tracta a la política catalana si aquestes actituds condueixen realment a la fi única que poden tenir ; la unitat de la Democràcia Catalana a l'exterior entorn d'una política que no pot ésser altra que la senyalada per la resolució de la O.N.U. Afortunadament, aquesta unitat ja ha estat aconseguida a l'interior i aquesta política ja ha estat definida per l'organisme que agrupa, avui,

les forces del C.N.D.C. i l'A.N.F.D. a Catalunya ; el Comitè Permanent de la Democràcia Catalana. I al constatar el paper important que el Moviment Socialista ha jugat en la creació d'aquest organisme, el nostre Consell Directiu reunit a París a mitjans d'agost, reafirmà així el que per a nosaltres califica actualment la nostra política : la seva conseqüència. « El Moviment Socialista de Catalunya preconitza una política de retorn a les llibertats democràtiques, com la que és senyalada en la nota tripartita i reafirmada pels acords de la O.N.U., sempre que en l'aplicació d'aquesta política s'afirmi l'estructura democràtica de l'Estat i es reconegui la personalitat política de Catalunya ». Ditem això l'Abril d'aquest mateix any i per això ara només ens ha calgut repetir-ho per ésser presents en la conjuntura que havíem previst. Per a fer-hi front no com a partit, ni per a salvar-hi interessos egoistes d'organització, sino com a poble, per a salvar en totes les ocasions la nostra personalitat nacional, preconitzavem la unitat de la Resistència. I s'aconsegua aquesta unitat entorn del Comitè Permanent, que permet avui a Catalunya posar condicions per a col·laborar en una política, les línies mestresses de la qual ha definit abans que ningú i que per tant no pot desconeixer el nostre fet nacional. Remarquem això al glosar els acords del nostre C. D. no per a vantar-nos d'una conseqüència política que més que una virtut és un deure sino al contrari per a agulonar-nos per aquest camí. El triomf de Catalunya, en efecte, reclama la perfecte unitat de l'exterior i de l'interior. Reclama la coordinació d'esforços, de voluntats i d'iniciativa. El moment és crític per el nostre poble. Avui hi fem front amb un instrument prou sòlid perquè calgui comptar hi. Però cal fer més estreta, més íntima, més total la penetració. Esquerra Republicana, fa tres mesos, es separà del Consell Nacional perquè aquest no reconeixia el Govern Català tal com estava constituït. Ningú no dubte avui que aquest Govern Català no respon a les necessitats de l'hora present i que cal que es defineixin posicions i se'n afunyino elements confusos, per anar a l'organisme que el moment reclama. Si es fa així i es fa desregulada, la veu de Catalunya no sols serà escoltada sino que finirà imposant-se. Els nostres drets seran defensats per una força màxima i en el tractament germanirol de tots els partits democràtics i de les dues sindicals no hi hauran vencedors ni vençuts. La solidaritat dels catalans serà prou forta per a vencer tots els obstacles que puguin oposar-se'ns i Catalunya ressorgirà més ufana que mai, fent valer els seus drets des del primer moment i conquistant, amb la Llibertat, la República que haurem guanyat de nou amb el nostre esforç i la nostra voluntat.

Documents de la Resistència

C.N.D.C. Comitè Permanent de la Democràcia Catalana

Commemoració del 11 de Setembre

A.N.F.D.

POBLE DE CATALUNYA ! Avui fa dos cents trenta tres anys, després d'un setge que fou exemple d'heroicitat al món, Barcelona era assaltada pels exèrcits del primer Borbó, Felip V, que imposaren a Espanya l'absolutisme borbònic. Avui fa vuit anys i mesos el falangisme sublevat contra les institucions que, legítimament, s'havia donat al poble, restaurava a Espanya, en una nova forma aparent, però amb idèntica entranya viva, aquell mateix absolutisme. 1714-1939 ! Dues dates igualment luctuoses en la nostra història. En una i altra Catalunya ha estat atacada en la seva carn i el seu esperit, amb propòsit de destruir les mateixes arrels de la seva vida. En va l'exèrcit franquista, en envair les terres catalanes, volgué disgregar el seu íntim propòsit, pretenent que venia a deslliurar-les del jou comunista. Obtinguda la victòria, els fets revelaren clarament quin era el seu veritable fi. Què tenia que veure la llengua catalana amb la tirania roja, que al·legaven ells ? Què lligava la cultura catalana amb el comunisme ? Quin nexu hi havia hagut mai entre les institucions catalanes i les teories marxistes ? No ! El franquisme totalitari no havia vingut a alliberar Catalunya. Havia vingut a enderrocar Catalunya, a destruir l'esperit de la nostra terra, perquè era terra catalana, perquè era terra de llibertat. Res no deixaren en pau de les nostres institucions polítiques i jurídiques : destruïda la Generalitat de Catalunya, destruït el Parlament Català, destruït el Tribunal de Casació. Res no deixaren en pau de la nostra cultura : desfeta la Universitat Autònoma, aturats els treballs de l'Institut d'Estudis Catalans, prohibides les traduccions de clàssics grecs i llatins de la Fundació Bernat Metge ; cremat el fitxer del servei Meteorològic de Catalunya, institució model respectada arreu del món, pel gran crim d'ésser redactades en català les seves fitxes ; edicions senceres de llibres catalans enviats al molí paperer, el teatre català tancat i barrat, bandejada la nostra llengua de tota tribuna pública, tolerada tot just en l'ús domèstic i en la conversa privada i encara amb el repte de furibundes mirades falangistes, si sonava massa alt en algun lloc públic. Mentrestant els nostres homes eren perseguïts, empresonats, afusellats, torturats amb acarnissada fúria. Quants no moriren consumits en la misèria i aïllament de les presons ! Quants no passaren mesos i anys en les angúnies d'una pena de mort, que, sàdicament, no era commutada ni executada !

Quants no caigueren sota les bales del piquet d'execució ! Però entre l'any 1714 i l'any 1939 hi havia una capital diferència. L'ofensiva borbònica trobà Catalunya en el punt més baix d'una decadència secular. L'escomesa franquista la trobà en l'abirivada d'una potent ascensió. I això ha fet fracassar aquesta nova i furiosa temptativa de destruir Catalunya en la seva carn i el seu esperit. Sota la llosa on creien haver-la soterrada per sempre, Catalunya, la nostra eterna Catalunya, concentrant les seves forces, refermant, la seva fe, afuant el seu esperit, ha continuat, vivent com mai, la seva tasca. Tots els seus homes de més vàlua, escriptors, filòsofs, erudits, artistes, investigadors, li han restat fideis. En la pau de la cambra d'estudi, en el silenci de les biblioteques, en la calma dels laboratoris, en la quietud del taller, amb ardent tenacitat, amb toçada persistència, uns i altres han continuat l'obra de superació catalana, per a quan vingui l'hora de la triomfal resurrecció, mentre, sordament, amb tots els perills i els destorbos de la clandestinitat, Catalunya anava reconstituïnt les seves forces polítiques i sindicals. Es això, tot plegat que ha fet capitular el franquisme. Sentint-se impotent per a destruir Catalunya, ha volgut fer-hi les paus. I les falangistes s'han posat a ballar sardanes i el ball del ciri, i a cantar les nostres cançons tradicionals, i ha estat autoritzada la publicació de llibres en llengua catalana, no masses alhora, ni de matèries que poguessin revelar massa descaradament l'existència d'una cultura, i ha estat permès que s'obrissin teatres catalans, encara que només dos a la vegada. Però no en va Catalunya és i ha estat sempre terra de llibertat : entre ella i la dictadura totalitària no hi pot haver pau. Són com l'aigua i el foc, que no es poden trobar que no es combatin i destrueixin. I és el franquisme que serà destruït. Ell mateix haurà estat el principal artesa de la seva caiguda. En vuit anys i mig de plens poders, de governar sense oposició, quin és el balanç de la seva obra ? Hue-se'l aquí. L'economia espanyola està completament desfeta, les finances públiques al caire de la fallida, els vint i tres milions de circulació fiduciària completament exhaurits i caldrà que les Corts autoritzin un nou augment de bitllets. La indústria tèxtil treballa escassament una tercera part dels dies feiners, unes vegades per manca de primeres matèries, altres per falta de fluid elèctric ; són a centenars de milions els jornals perduts anyal-

(Segueix pàgina 3)

NOTES I COMMENTARIS

Nicolas PETKOV

En la gloriosa era de les dictadures de tots colors i de tots els matisos, hom pot escapar-se per miracle dels múltiples butxers de Franco, de les horribles inversions d'Auschwitz, Dachau, Mauthausen, Buchenwald i altres escorxadors científics perquè els dissenys de la proviència són tanmateix desconeguts. Els que viuen i moren per la llibertat i pel socialisme resten, però, abandonats per la proviència, i si la mort els ha deixat passar per les forques de la reacció sense atenyels fatalment, encara resta la reserva inexorable del primitivisme oriental que no els perdonarà la seva consagració a la més alta causa humana. Els escapats de la tirania polaca o iugoslava, de les dictadures letoniana o rumana, trobaren a Sibèria i en les presons soviètiques la versió inapel·lable de la justícia final: *Lasciate omnia speranza*.

Pitjor que la mort, és la sentència. Així com en el paradís franquista, defensar la legalitat republicana, implicava la sentència d'auxili a la rebel·lió, defensar, segons a on, el socialisme, implica la condemna per traïdor a la causa del proletariat. No tots són estrictament socialistes els que mereixen aquest castig, encara que els socialistes siguin els més castigats. La repressió s'extien als qui durant dècades i dècades sentiren i defensaren la causa del poble des de posicions liberals. Ara ha tocat el torn a l'antífic i esforçat Partit agrari de Bulgària i el seu cap, Nikolàs Petkov, ha estat condemnat a mort per activitats «subversives i conspiració contra el règim». Això en un país ocupat per les tropes soviètiques i on la dictadura de la minoria comunista no va poder evitar que en les eleccions de 1946 sortissin elegits 64 diputats agraristes i 9 socialistes d'oposició. A Rumania, ocupada també per les tropes soviètiques, els dirigents del Partit agrari són a les presons, i el seu cap, el vell lluitador Maniu, salvat de totes les maltempades, serà, segurament, condemnat a mort per «conspiració contra el règim».

Cal que se sàpiga. Nicolas Petkov és el fill del cap del Partit agrari búlgar, Dmíter Petkov, assassinat pel rei Ferran de Bulgària, en 1905; és el germà de Petrev Petkov qui, després de la mort de Striboulski, va posar-se al cap del Partit agrari i va ésser assassinat pel govern feixista de Tzanov. Nicolas Petkov, enemic del feixisme, va haver-se d'exiliar, per no ésser assassinat i va repatriar-se en 1931, però, quan les tropes hitlerianes varen envair Bulgària, fou immediatament internat en un camp de concentració. Evadit i lluitant per l'emancipació de la seva pàtria, va formar el primer govern lliure del que fou vice-president i fou ell, amb altres tres ministres, el que va firmar l'armistici a Moscou, el 9 de setembre 1944. Quan els comunistes, amparats pels exercètics d'ocupació, assaltaren el poder, Petkov va passar a l'oposició car la seva fe és incompatible amb tota dictadura. Del centenar de diputats de l'oposició ben pocs en resten en llibertat. Fer oposició a la dictadura comunista és la presó o la mort segures. I Nicolas Petkov espera per aquest terrible delictes, la seva execució. Com el seu pare, com el seu germà, morirà assassinat, amb l'adilament de la ignomínia d'una sentència que legalitza el crim «en nom de la justícia proletària».

Sovint surten clams del sector comunista per a salvar la vida d'alguns presoners de Franco. Cal salvar aquestes vides i per la nostra part ens jugarem la vida per arrancar-les a la mort. No fora just i oportú que els comunistes remoguessin l'opinió per a salvar la vida de Nicolas Petkov? No podrien fer un assaig de sensibilitat humana? No demanem que ho fassin per a salvar la vida a socialistes perduts en els llms de la Sibèria, o empresonats en aquests països que gaudeixen avui la protecció de les armes soviètiques i que constitueixen de bon grat o per força el «bloc oriental». Ho demanem per un liberal antifeixista que, com nosaltres, creu en la llibertat i la dignitat humana.

La urgent petició de la India i d'Àustràlia feta a l'organisme de les Nacions Unides demanant la immediata intervenció de la mateixa en el conflicte indonèsic, així com també l'ofertament d'Amèrica com a mediadora en aquests afer ha produït el canvi en la política holandesa fent una retirada estratègica i obrint camí a les negociacions diplomàtiques.

Holanda, amb el seu inesperat atac a la jove República d'Indonèsia, obria una nova etapa de desconcert i d'angoixa els resultats de la qual podrien haver estat decisius en l'enfermament de tota la tasca que a empenyes i amb un ambient migrat vol portar a cap l'organisme de les Nacions Unides.

Així que arriba a aquesta illa, que avui combat contra la incomprensió d'un món que intenta retrocedir a situacions caduques i envellitges pels fets i per la Història, la notícia de la guerra a Indonèsia, els medis oficials britànics sentiren el pes d'un nou conflicte que, inesperat, posava en joc els treballs de reconstrucció del món.

Ací s'adonaren, per exemple, que l'atac de l'exèrcit holandès efectuat sobre l'indefens poble indonèsic, sense avis de cap mena i trencant els pactes que pocs mesos abans s'havien signat entre els dos països no sols representava una traïció de tipus hitleríà sino que tenia totes les característiques d'un atac directe a l'autoritat moral de l'organisme de les Nacions Unides. Les dretes i la reacció holandesa havien preparat el domini militar i dictatorial munts mesos abans i durant el curs de les negociacions de l'*Statu Quo* que Indonèsia havia d'obtenir.

Era molt simptomàtic que mentre Holanda oficialment intervenia conjuntament amb el Govern Republicà d'Indonèsia en el redactat de l'Estatut segons el qual s'haurien de regir les relacions diplomàtiques i econòmiques entre els països, la Holanda reaccionària i retrògrada, la Holanda imperialista, creava, en forma callada, subterrània i extraoficial, una mena de bloqueig a Java i a Sumatra mitjançant la seva flota, impedint així l'exportació a Anglaterra de goma, te i espècies, productes de vital importància per al continent europeu i que aquell país produïx abundantment.

La política holandesa jugava, doncs, amb la tradicional moneda de dues cares. Volia, per tots els mitjans, mantenir unes colònies riques i fertils sota el seu domini i opressió a desgrat del nou vent d'independència que, pesi a tot, ha portat l'última guerra als reconcs més llunyans del món oriental. Sàbia que l'Indonèsia se li escapava de les mans. Que el seu imperi colonial a les mars oceàniques es desfés i que un nou sol de llibertat i d'independència començava a lluir en aquelles daurades illes de somni i de dolor ancestral a l'ensens.

Holanda volgué retrocedir el curs del temps i envià 10.000 homes armats a Indonèsia. Aqueix fet es produïa quan la «perla més preuada de la corona d'Anglaterra», segons les proliferones manifestacions del Benemèrit Churchill, es reintegrava a la comunitat de pobles orientals: La India, passava a ésser independent.

La segona cara de la moneda representava la part que la reacció holandesa ofrenava a la reacció mundial contra el nou estat de coses que l'Anglaterra laborista vol portar a cap per a la transformació d'Europa i a través de l'organisme de les Nacions Unides.

L'Anglaterra laborista, doncs és la més interessada en que l'autoritat moral de les Nacions Unides sobre aquests afer quedi no solament salvada sinó re-

RES DE NOU A L'EST LLUNYA

per J. ROIG

forçada. I que, a l'ensens que serveixi d'estímul als pobles encara sotmesos a polítiques colonials, sigui un avís per a tots aquells països que intentessin crear-ne de nous.

No es pot predir encara l'actitud que les Nacions Unides prendran en l'afer d'Indonèsia. Sigui, però, quina sigui l'essència ha d'ésser la preconcintada per Anglaterra: Justícia.

Les nacions Unides es troben avui a la cruïlla de l'ésser i del no ésser de la seva personalitat com a directora dels pobles. Qualsevol feblesa podria ésser fatal per a la tranquil·litat i la pau mundials.

El món navega avui entre el frenètic onatge dels corrents mundials antagonistes i la maror de polítiques divergents. La lluita entre el passat que vol dominar el present, i el present que sent els neguits de caminar cara el futur, fan que la inestabilitat i l'angoixa dominin en les esferes i barrin el camí de la reconstrucció.

Es pot dir que d'ençà que s'acabà oficialment la guerra que no hi ha hagut un minut de treva en les lluites de l'antagonisme ancestral. I que el món ha sortit més malalt d'aquesta segona guerra que de la del 14-18.

Al final de la I guerra mundial els estadistes i amb ells els pobles creieren besllumar, en mig de les tenebres dels desastres que una guerra total produïx, la claror d'una humanitat que al·ligonada pel dolor

comú anava a emprendre un nou camí. I amb aqueixa concepció es digué que la guerra del 14-18 seria l'última que haurien patit els pobles. Només 15 anys després, quan Hitler pujà al poder, els homes de sentiments progressius manifestaren que es tancava el cicle de confiança per a donar lloc a un altre de malestar. Fou aleshores que s'anuncià el perill. Fou des d'aqueixa illa data que el món endegà el camí vers la consumació d'un altre crim col·lectiu. Hi hagué, doncs, 15 anys de treva — 15 anys durant els quals els pobles tingueren la possibilitat d'anar endavant i de reconstruir la seva economia malmesa.

Què ha succeït, per contra, al final de la segona guerra mundial? A la guerra activa, a la lluita a mort a la perifèria de tots els fronts, ha succeït una altra guerra. La guerra de nervis, d'angoixa, de recels. La lluita d'ofegament ha reemplaçat a la lluita oberta.

Hom diu que d'aquesta segona guerra mundial ha sortit dos nous imperis. Dues forces poderoses, socialment oposades, de règims completament diferents i per paradoxa de fins similars. Que la conquesta del món té, per aquestes dues forces, un denominador comú: la lluita per la pròpia supervivència.

I analitzant, podríem afegir que un estat imperialista per a poder subsistir necessita conquerir. És l'aliment que li dona vida. És un principi biològic. Quan deixa de créixer camina vers la mort. I que la fam de-

voradora imperialista no concebeix fronteres. Si davant d'ella troba una altra força imperialista, lluita. Aquest és el signe de tot imperialisme.

Però és aquesta la veritable situació actual? Hem de suposar que no es ben bé així. Indubtablement aquesta segona guerra mundial ha creat dues forces imperialistes. Però també ha creat una tercera força ideològica, la qual pot ésser decisiva en un moment determinat. Europa deixa d'ésser un poder imperialista però la història li encarrega un comés de volada insospitada. Esdevé el nou portantiv del món socialista del demà.

Rússia avança i divideix Europa. Amèrica, la nova Amèrica d'imperialisme mercantil, es sent amenaçada, i quan les petjades de l'ós sibèria s'escollen a 450 kilòmetres de França, Amèrica es defensa i posa peu en el vell continent.

Anglaterra també es sent amenaçada, però de diferent forma, i, per consegüent, la seva reacció no pot ésser unilateral ni amb Amèrica ni amb Rússia. L'amenaça a Anglaterra és a més ideològica i el perill per a ella ve d'ambdues latituds.

La salvació del món depèn, per tant, de la rapidesa amb què aquesta tercera força creadora, el socialisme, sàpiga reivindicar, en el moment oportú, a Europa col·locant-la com a guiatge d'una nova humanitat lliure d'antagonismes i socialment justa.

Carta de Mèxic

EL FALANGISME A AMERICA

per Pere FOIX

A mesura que el temps passa i Franco es manté en el poder, i mentre els expatriats antifranquistes juguen a plantar-se la lluita, el falangisme pren posicions arreu del món. Els dòlars que a Espanya manquen per a adquirir queviures i matèries primes per a posar en marxa les indústries parades, l'actual equip de Madrid els esmerça en la propaganda a l'exterior. Algunes personalitats de la banca, de la política, de la diplomàcia i del periodisme, que fa dos anys no gosaven fer pública la seva opinió favorable al feixisme vençut en els camps de batalla que no pas en l'àrea política, ara aixequen la veu en defensa del reducte feixista que Franco manté a la Península Hispànica. Uns per convicció i altres per interès, defensen Franco, car Franco batut, la revifalla del feixisme internacional esdevindria difícil.

Els feixistes d'Itàlia, d'Àustria i els de l'Amèrica llatina, despleguen una activitat insultant per a les democràcies. Madrid fa trameses de dòlars als falangistes esparços pel món i ajudats eficaçment per les representacions consulars i diplomàtiques franquistes, capten voluntats i animen els indecisos. A Europa, els italians, més exaltats que els alemanys, animats per la presència de Franco en el poder, s'organitzen i publiquen periòdics feixistes. I tot ho fan a la llum del dia, amb la fatxenda del qui es pensa que té el plet guanyat. La revifalla del feixisme és evident, palpable, clara. Qui no ho vulgui veure és que és cec o el fa. Si Estats Units i Anglaterra no cuiten a batre Franco, ben aviat es trobaran amb una barreja tan sòlidament bastida, que per a perforar-la hauran d'emprar la força.

Tota l'Amèrica llatina és un niu de falangistes. Buenos Ai-

res, amb Peron, ha esdevingut la capital del feixisme en aquestes terres d'Amèrica. A l'Argentina, doncs, el feixisme està al poder. Trujillo, el dictador de la Dominicana, és un feixista de soca i arrel, que, com tots els feixistes que poden fer-ho, assassinava els adversaris que pot haver. El feixisme sud i centre americà, té un poderós aliat que és l'Església catòlica, més política que cristiana. I com que les masses d'aquests pobles són maneades de consciència, entre l'Església i els dictadors, les mantenen en l'esclavatge, ultra que estan embrotades per l'alcoholisme, la qual cosa acontenta els opressors.

Mèxic encara segueix, en l'ordre internacional, la política traçada per Lázaro Cárdenas, expressada valentament, amb motiu de l'agressió de Mussolini a Abissínia, el 1935. Avila Camacho, com que al seu costat tenia a Cárdenas, no es va allunyar gens ni mica de la idea cabdal que informava la política internacional mexicana. Ací, oficialment, el falangisme no existeix i el Govern manté el reconeixement a la República espanyola a l'exili. Tenim Ambaixada republicana espanyola amb tots els ets i uts, però el falangisme, per bé que clandestinament, està organitzat i exerceix una poderosa influència en tot el país. Llevat de dos diaris de la capital, EL NACIÓ I EL PUEBLO (onze mil exemplars els dies de feina i disset mil els diumenges) i EL POPULAR (deu mil exemplars diaris), que són antifeixistes, els quatre restants que es publiquen el matí, i també el quatre de la tarda, estan a la disposició dels elements falangistes espanyols que actuen a Mèxic. I el tiratge de

cada un dels quatre diaris del matí, EXCELSIOR, NOVEDADES, LA PRENSA, i EL UNIVERSAL, no baixa del cent mil exemplars. 400.000 mil exemplars que cada matí s'escampen per tota la República, predicant la metzinna feixista, més o menys camuflada, prenent Franco com a patró, puix que ara no tenen a Hitler i a Mussolini per a fer-ne l'exaltació. No hem d'oblidar, tampoc, les nombroses revistes, així mateix feixistoides, que bescanten la República espanyola i, quan poden, els expatriats, acollits a la generosa hospitalitat mexicana. Cal no oblidar els portants setmanaris de la «Unión Nacional Sinarquista» i del «Partido de Acción Nacional», el primer, partit netament feixista i combatiu i el segon, que aplega la «élite» del conservadorisme mexicà, i que podríem titllar de «feixista de saló».

Ara, els falangistes espanyols residents a Mèxic, menen una acurada campanya en favor del restabliment de les relacions comercials amb Franco (relacions que sempre s'han mantingut a través de Cuba i Estats Units, en l'ordre particular) per a desembarcar en l'espaiós camp de les relacions diplomàtiques, la gran ambició dels falangistes espanyols residenciats a Mèxic, que actuen d'acord amb els reaccionaris mexicans, que frisen per a reconquerir el poder.

Si Estats Units i Anglaterra no es decideixen a menar una enèrgica campanya de desfeixistar el món, Europa especialment, l'Amèrica llatina els donarà molts mals de cap, en un futur immediat. Encara hi són a temps perquè els caps del feixisme internacional, només són agosarats si tenen el poder o estan a la vora de conquerir-lo.

Mèxic, 17 d'agost 1947.

Publicacions d'exili

“QUADERNS”

Es potser convenient que, en uns moments en que sembla s'intenti fer el proces d'una de les més prestigioses publicacions catalanes, nosaltres diguem — no perquè se'ns ho demani ni, naturalment, perquè ho necessiti — tot el bé que pensem d'aquesta Revista. És trist haver-ho de dir, però és ben evident que la nostra premsa política exciliada no té, en general, el to que hauria de tenir. No apareixent cap Revista a França — fins molt recentment, no ha començat a sortir la Revista de Catalunya — «Quaders» ha representat i continua representant en el nostre exili, un exemple de publicació acurada, seriosa i imparcial. Les seves pàgines han estat sempre obertes a homes de totes les tendències polítiques i socials — la llista dels seus col·laboradors n'es testimoni —. Les seves cròniques polítiques i econòmiques han trobat sempre el to just, la dada exacta. Potser es això el que més greu sap avui als que no agraden aquesta justesa ni aquesta exactitud...

Nosaltres podem discrepar — i a vegades ciscrèpem — de moltes de les coses que es diuen en aquesta publicació. Però, davant dels atacs desconsiderats de que és objecte ens sembla avui un deure de justícia dir, com a simples lectors d'una Revista i com a catalans que estimem les publicacions que ens fan quedar bé, i adhuc com a socialistes que respectem el parer dels que no ho son si aquests respecten el nostre, que «Quaders» és la millar publicació del nostre exili i que aquests atacs de que parlem no poden, de cap manera, entorbellir el seu prestigi.

Tot això — precisem-ho — sense

entrar en una polemica, de la qual ens sembla que també — intencionadament o sense intenció — s'han allunyat els que han intentat derivar-la cap altres finalitats que les «escarlar s'els traïdors de «Destino» son o no dignes de que parlem tant d'ells.

NOSALTRES, SOCIALISTES...

(Ve de la pàgina 1)

cussió, els acords son fermes, i tots estem obligats a complir-los, adhuc els que han votat en contra. I és així com ha de ser. A Catalunya no hi ha d'haver mai més una guerra civil. Els forts i els debils, els poderosos i els desvalguts, tots son catalans, tots tenen el dret d'opinió, tots poden expressar-la, i així tots adquireixen el deure de fer respectar l'opinió prevalent, la veritable opinió pública. És així com s'eviten les guerres civils i com l'imperi de la raó triomfa. I ho repetim: Catalunya no ha de veure mai més una guerra civil. per que Catalunya serà democràtica, i el seu símbol és el talem de la raó sota del qual totes les opinions són respectables i respectades i sota del qual regna la llei de l'acord en la fraternitat i en la convivència.

Les forces democràtiques i obreseres de l'interior han acceptat i es fan seves les iniciatives del Moviment Socialista de Catalunya. És la confirmació del que deiem al començament, ço és, que el Moviment Socialista és fruit d'una llarga germinació determinativa de l'evolució espiritual i social del poble català. És la prova palpable de que el Moviment Socialista té els dos peus ben sentats damunt la terra catalana. És el signe de la vitalitat d'avui, és la força de l'avenir. Per això, segurs, coratjosos, guiats per l'ideal, seguim la nostra ruta. No frissem per recollir la collita. Estarem contents, quan la collita arribi de veure que en participen tots els catalans i que Catalunya canta amb el cor immens de tots els seus fills l'albada de la pau i de la llibertat.

Per a intensificar la seva acció. Per a fer-la més eficaç i activa. Per a fornir-li els mitjans econòmics dels quals depèn. Ajuda a la Resistència Catalana. Contribueix al fons permant de sosteniment del combat resistent que mena Catalunya.

CRONICA FINANCERA

Les « immobiliaries » i el problema de la vivenda (1)

JOAN FARRE

Els estudiants a Praga

De nou aquest any, els comunistes han monopolitzat la representació dels estudiants, ajudats evidentment per la influència russa que continua dominant els organismes d'unitat « mundial ».

Ni la F.N.E.C., ni la F.U.E. han estat representades al congrés d'estudians.

I a una anomenada F. E. N. E. C. que anà a Praga a sotmetre's al que deien els comunistes espanyols, no la deixaren desfilar amb la bandera catalana, ni tocar els segadors perquè no havien tocat l'himne de Riego.

Cal dir però, que els comunistes que es diuen de la F. U. E. tampoc desfilaran amb la bandera republicana sino amb la de les J. S. U.

La cridoria de « Lluita »

En el mateix numero de « Lluita » en que s'ataca covardament el Consell Nacional de la Democràcia Catalana i els Comitès Regionals de la C. N. T. i de la U. G. T. es dediquen una part dels millors calificatius que acostuma a emprar aquest diari als companys Serra i Moret i Prieto.

No s'estalvien els epítets per als dos destacats socialistes: « reaccionaris », « indecents », « capituldors », etc.

En la plana del costat, però, hi trobem articles convidant a la unitat d'acció als socialistes. Deu ésser la unitat d'acció que regentja actualment a Buchenwald o a les presons de Polònia i Bulgària on milers de socialistes i de militants de totes les tendències del moviment obrer tenen ocasió d'emetre un criteri exarce sobre la llialltat comunista.

Afortunadament, tant: Serra i Moret com Prieto saben a que atendre's.

Vots son trumfos

En els països democràtics, les votacions no son mai tan nodrides com en els paradisos dictatorials. Sembla estrany oi, i en canvi amb una mica de bona voluntat se'n comprenen els motius fàcilment. És més simple, no cal pensar, tot ho donen fet i pastat, no cal triar: El partido o bé la Falange pensen pels electors i et diuen per exemple com als miners de la Mina la Canota de Seros (Leida) « Orden. » Votese donde se vote y tanto los militarizados como los que no lo estan, tienen la ineludible obligacion de presentar la proxima semana en esta oficina el ya indicado certificado acreditativo de haber cumplido con su obligacion de votante, de la contrario, la primera medida que se tomara contra los que no cumplieren esta orden, sera darles de baja en el racionamiento de este Economato. Mina Canota (Seros) a 2 de Julio de 1947.

Visca la Llibertat: Stalin 98 per cent de vots i el Caudillo el 99.

Prieto ha donat...

(Ve de la pàgina 4)

lliurar aquest combat regenerador que nosaltres — i en aquesta promesa de fidelitat a l'ideal republicà ens plaue en gran manera coincidir també amb el PSOE — demanem a tothom que es defineixi. Que digui amb claredat si o no. O amb Catalunya i per la República o contra. Els comunistes contestaran: « No! » Els que vulguin traïr Catalunya i la República que els segueixin. També la traïran aquells que, amb pretextes falaciosos, entorpeixin d'una manera o d'altra la marxa dels esdeveniments.

EL camí és llarg. I encara aspirem a que, en el curs d'aquesta llarga lluita, de la política que nosaltres iniciarem, i que Prieto donant-li el seu nom ha posat en marxa, se'n digui un dia la « política catalana ». Llavors tindrem la plena certesa de que la República s'estabilitzarà i que els drets dels pobles hispànics seran respectats. I penso també que perquè Catalunya defensi audaçment i continuada aquesta política de redreçament cal que nosaltres, socialistes catalans, ens en convertim el centre.

Josep COMABELLA

En el nostre article anterior esmentarem, incidentalment, les empreses immobiliaries. Aquest tipus de societats tan nombroses i pel que representa en la vida econòmica espanyola, be mereix un comentari.

Avui, com en la majoria dels països, a Espanya manquen vivendes. Moltes en són les causes. Les unes positives, que creen el problema: les destruccions causades per la guerra, la paralització de les obres durant aquesta, l'augment de la població, l'incessant èxode del camp a la ciutat, etc.; les altres negatives, que dificulten o fan impossible la solució: la manca i consegüent encariment dels materials indispensables per a la construcció, la inestabilitat dels preus, la falta de ma d'obra especialitzada, etc. El problema ha sorgit, doncs, perquè quan més necessària és la construcció de vivendes, menys se'n construeixen.

Si manquen vivendes, si llur arrendament és segur i lucratiu, perquè doncs, no se'n construeixen? Sembla això un contrasentit. I, en efecte, ho és; però...

Fins fa uns anys era l'estalvi particular qui edificava i, en conjunt, ho feia a un ritme proporcionat a les necessitats del país. Però avui això no és així i, ben mirat, no pot ésser altrament. Construir és car. Per altra banda s'ha de tenir en compte que un immoble representa un capital de difícil mobilització; per tant el particular que es decideix a edificar, en general, sols esmerça en la construcció una part dels seus estalvis. La més elemental previsió li diu que cal que es reservi numerari o valors de fàcil realització en quantitat suficient per a fer front en un moment determinat a obligacions derivades de la seva activitat comercial o industrial o, senzillament, a necessitats d'ordre domèstic, car una venda forçada gairebé sempre és ruïnosa i hipotecar, en la majoria dels casos, no és sinó retardar aquella.

En síntesi, podem afirmar que el capital immobiliari, deixant de banda els bens immobles destinats a fins estrictament industrials o bens jurídicament equiparats a aquell, no constitueix sinó un 25 per cent del patrimoni dels particulars.

Ara bé, una pregunta s'imposa. Si quan els guanys eran limitats, l'estalvi privat era suficient, a despit de tot, per a edificar al ritme que exigien les necessitats del país, perquè no ho és ara que s'han fet del no res tantes fortunes? Efectivament, gràcies al mercat negre en totes les seves manifestacions, des de les lleques clandestines al tràfic de permisos d'importació, s'han acumulat grosses fortunes. Però, en primer lloc s'ha de tenir present que es parteix, pels motius al començament exposats, d'un dèficit inicial de vivendes; cal establir categories de fortunes i tenir també en compte la desvalorització de la moneda. El poder adquisitiu d'un milió de pessetes d'avui és molt inferior al d'un milió d'abans. Una casa mitjana a l'exemple de Barcelona que a l'an y 1936 costava 500 mil pessetes, avui en costa 3 milions.

El forner que venent barretes de pa a tres pessetes n'ha guanyat un milió no pot esdevenir propietari de cap casa. Anotem, doncs, l'existència de fortunes que si bé importants, són insuficients per a que llurs posseïdors puguin edificar.

Hi han altres fortunes que si bé per la seva quantia podrien col·laborar en la solució del problema de la vivenda, no hi col·laboren per voluntat dels que les posseeixen. Aquests s'estimen més llençar-se a especulacions borsàtils, o, senzillament, donar-se bona vida per a rescabalar-se de la que havien menjat quan eren uns insignificants i sempre endeutats funcionaris del Ministeri d'Indústria i Comerç.

Però eliminats uns i altres, encara resta marge. El món no s'acaba amb els fornars ni amb els funcionaris que volen recuperar el temps perdut. Realment, avui hi han molts nous propietaris. Però una cosa és comprar cases i una altra edificar-ne. Aquests darrers temps els corredors de finques han liquidat boniques comissions. Hi ha immoble que en un any s'ha venut tres vegades, i cada vegada — és clar — a un preu més elevat. Aquestes compres, aquesta activitat purament especulativa, ha absorbit quantioses sumes que s'haurien pogut destinar a noves edificacions.

Però l'adquisició de cases ja construïdes té avui, entre altres les següents avantatges: fóra preocupacions per a trobar materials, hom sap exactament el que hi ha i el que no hi ha, i cada vegada — és clar — a un preu més elevat. Aquestes compres, aquesta activitat purament especulativa, ha absorbit quantioses sumes que s'haurien pogut destinar a noves edificacions.

Avis important

S'agrairà extraordinàriament els nostres lectors que tinguin publicacions, manifestos, opuscles, cartells, fotografies, llibres, etc., sobre la guerra d'Espanya o publicacions en la forma que sigui de l'emigració, de qualsevol tendència i en qualsevol idioma, que els trametin a la següent adreça:

FRONT DE LA LLIBERTAT Boite postale 6, PARIS VIII

Els camarades i amics que atenen aquesta crida per tal de recollir material documental que necessitem ens trametin alguna cosa, els hi serà acusat rebut directament pel company responsable d'aquesta tasca.

que costarà, a part de permetre una ràpida i total col·locació del capital, cosa que no solament neutralitza la constant desvalorització de la moneda, sinó que permet obtenir guanys gràcies a ella.

La conclusió a que necessàriament hem d'arribar és que el particular, per sí sol, és incapaç de resoldre el problema de la vivenda. Cal la unió de múltiples estalvis, és a dir, crear associacions de capitals prou poderoses i amb mitjans adequats per a llençar-se a la construcció de vivendes en gran escala. És aquest un fenomen econòmic molt semblant al que es produí a començaments del segle XIX al introduir-se a la indústria un seguit d'invents científics realitzats en els laboratoris uns anys abans, fet que determinà que es generalitzessin les societats anònimes.

Les « immobiliaries », en el moment present, són, doncs, necessàries. Obceixen a un imperatiu econòmic i social i tenen una finalitat concreta. Ara bé, l'acompliran? Tenim els nostres dubtes i els fets no ens els esvaeixen pas.

Paral·lament a les causes abans esmentades, altres de diferent ordre han estat determinants d'aquesta floració de societats immobiliaries (més de 35 valors d'aquesta naturalesa es cotitzen en la borsa de Madrid).

La majoria d'aquestes societats han estat finançades per entitats bancàries, cobrejoses de plaçar llurs reserves. La deuta pública ha augmentat tant (passa avui dels 50 mil milions de pessetes) que els seus títols no ofereixen prou garantia. La veritat és que no es té confiança amb l'Estat. Sense la coacció no es cobriren els emprèstits. Tàcitament ho reconeix així el Banc d'Espanya en la seva darrera memòria a l'afirmar que els particulars no havien acudit a les emissions de deuta pública. Aquestes foren gairebé absorbides en la seva totalitat per la banca. Però aquesta se'n desfà tan aviat com pot. Com?

Oferint-la als seus clients? Fora endebades. No li resta altre recurs que pignorar-la. El Banc d'Espanya els hi pignora pel 80 o 90 per cent del seu valor nominal, segons els casos. D'on ha de treure els diners el Banc d'Espanya? Això es tradueix immediatament en una major circulació fiduciària. I per a l'entitat que ha de recórrer a la pignoració, això equival a una operació blanca. Però és igual. L'important és poder disposar altra vegada de numerari, que ja es trobarà la manera de rescabalar-se. I amb les « immobiliaries » s'ha trobat. Un solar és una cosa segura. No rendia? Pot edificar-se. Però, no cal. Amb anunciar projectes i començar-ne algún, ja n'hi ha prou. A la borsa les « immobiliaries » pujen. Més projectes. Més adquisicions de solars. D'una « immobiliària » passen a l'altra. Ampliacions de capital. Més projectes. El que ahir es pagava a deu, avui ja es paga a vint, i potser demà a trenta. El capital s'ha duplicat, segurament es triplicarà. Qui ho ha dit que un solar no rendia? Perquè edificar?

Comitè Permanent de la Democràcia Catalana

(Ve de la pàgina 1)

ment a Espanya per culpa del desgavell franquista, amb la corresponent pèrdua de riquesa. El transport es troba completament desorganitzat: manquen milers de vagons i de camions; l'escassetat de locomotores ha obligat a reduir a menys de la meitat el servei i el mal estat de les que circulen ocasiona continuats retards; les vies no poden ésser reparades per manca de carils i de travesses i a cada punt es produeixen accidents. L'estat sanitari no pot ser més sinistre: la tuberculosi, les malalties carencials i mentals augmenten paorrament; els infants estan en un estat espantós de depauperació. Mentrestant els preus pugen en el mercat negre i en els articles de venda lliure i la corrupció en els medis oficials és cada dia més descarada. Tot es pot comprar, tot està en venda: des d'un permís d'importació a la consciència d'un jutge. Les grans proveïdores del mercat negre són les comissaries de proveïments. En cada cruïlla dels serveis públics, hi ha algú que para la mà. Una immensa burocràcia, creada pel règim, devora l'Estat i el país. I, cosa més terrible, després de vuit anys i mig de pau, la guerra civil perdura, viva i encesa. Els desafectes de la dictadura són perseguïts, empresonats, apallissats bàrbarament. I l'odi i el divorci creixent entre els que tot ho tenen permès i els que tot han de sofrir-ho.

Enfront d'aquest terrible panorama, el Comitè Permanent de la Democràcia Catalana i de l'Aliança Nacional de Forces Democràtiques a Catalunya, dels quals és l'organisme executiu, drena la seva política. Dues paraules la defineixen: lliure convivència. Lliure convivència dels ciutadans, lliure convivència dels pobles, lliure convivència dels Estats.

Són bases d'aquesta política:

En l'ordre internacional: — Solució del problema espanyol d'acord amb la nota tripartita del 5 de març del 1946 i la resolució de l'Assemblea General de l'O. N. U. del mes de desembre del mateix any. — Entrada d'Espanya, immediatament després d'enderrocada la dictadura, en el consorci d'estats europeus per a la reconstrucció econòmica d'Europa segons el pla Marshall. — Establiment d'una estreta aliança, duanera, econòmica, cultural i política, amb els països occidentals d'Europa i especialment amb els països llatins, com a primer estadi d'uns futurs Estats Units d'Europa. — Estreta col·laboració amb les Repúbliques hispano-americanes.

En l'ordre estatal: — Lluitar per la instauració de la Tercera República a través d'un vot popular. — Estructura federal de l'Estat Espanyol, garantia d'una seva més cordial unitat i de la llibertat interior de cada un dels pobles hispànics. — Independència del Poder Judicial, salvaguarda de tot dret i de tota llibertat. — Establiment d'una gran democràcia agrària i urbana, per la parcel·lació dels latifundis i d'una reforma social progressiva.

En l'ordre interior català: — Establiment d'un clima d'unitat espiritual de Catalunya, que faci possible la coincidència de tots els catalans en la defensa dels seus interessos vitals. — Participació en l'obra de govern de les minories polítiques, les corporacions i els estaments, socials, a través d'uns Consells Consultius establerts al costat de cada Conselleria de capital transcendència en la vida de Catalunya. — Una escalonada reconstrucció del país en els ordres culturals, jurídic, econòmic i social, que asseguri la pau, el treball i l'armònica convivència de tots els catalans.

Poble de Catalunya! Heu-te aquí, en línies generals, la fórmula de la nova llibertat i el contingut de la Tercera República. La Democràcia Catalana l'aixeca com a bandera i lluitarà amb tota la seva fe, amb tot el seu coratge, amb tota la seva força, fins a obtenir la victòria.

Poble de Catalunya! Cadascú en el seu lloc, cap dret, ull viu i l'orella alerta, esperant que arribi l'hora de l'acció decisiva.

11 de Setembre 1947.

Durant l'any passat l'import de les accions emeses a resultes d'ampliacions de capital o per empreses de nova creació ascendí a 3.702.600.225 pessetes. D'aquesta suma corresponen a empreses immobiliaries 1.004.899.000 pessetes, o sigui 27.14 per cent. Ara bé, una inversió de capitals en aquesta direcció exigeix al mateix temps una inversió de capitals proporcionada en les indústries complementaries, principalment ciment i mineres. Doncs bé, durant el mateix any les inversions de capital en les indústries del ciment i ceràmica fou únicament de 21.491.500 pessetes (0.58 per cent) i en les empreses mineres no arribà de bon troc als 40 milions. I cal tenir present que Anglaterra fa temps que ha suspès les seves exportacions de carbó a Espanya, fet que per sí sol hauria estat suficient per a cercar incrementar la nostra producció minera i dedicar-li el capital, per tant, la seva atenció.

Aquesta desproporció reflexa perfectament el fi de les « immobiliaries ». Perquè edificar? Paraulas? No, afegim-hi ara uns quants números. Durant l'any passat l'import de les accions emeses a resultes d'ampliacions de capital o per empreses de nova creació ascendí a 3.702.600.225 pessetes. D'aquesta suma corresponen a empreses immobiliaries 1.004.899.000 pessetes, o sigui 27.14 per cent. Ara bé, una inversió de capitals en aquesta direcció exigeix al mateix temps una inversió de capitals proporcionada en les indústries complementaries, principalment ciment i mineres. Doncs bé, durant el mateix any les inversions de capital en les indústries del ciment i ceràmica fou únicament de 21.491.500 pessetes (0.58 per cent) i en les empreses mineres no arribà de bon troc als 40 milions. I cal tenir present que Anglaterra fa temps que ha suspès les seves exportacions de carbó a Espanya, fet que per sí sol hauria estat suficient per a cercar incrementar la nostra producció minera i dedicar-li el capital, per tant, la seva atenció.

El problema de la vivenda a Espanya és greu, cada dia més. Les circumstàncies del moment han desplaçat als particulars, potser per a sempre més. L'estalvi d'aquest, conjuntament, hauria pogut fer quelcom. Però les entitats que n'han sorgit, s'han decantat pel camí més fàcil i lucratiu: la pura especulació. Després de tot, és el resultat lògic de l'ambient que es respira.

Josep P. CATALA.

(1) No creiem que el problema de la vivenda, sobre tot de la vivenda per a la classe mitja i obrera, pugui ésser resolt mitjançant solucions capitalistes, siguin les que siguin. Aquest article no té altre finalitat que estudiar un fet econòmic típic del règim polític actual.

Emili Moret-Gasals ha mort

Després d'una llarga i penosa malaltia ens assabentem de la mort del qui fou actiu President de la Federacio Espanyola de Deportats i Internats Polítics, company Emili Moret.

L'acte de l'enterrament al qual hi assistiren representacions de totes les organitzacions polítiques espanyoles fou una prova de les simpaties que gaudia el finat.

A llurs familiars i a la F.E.D.I.P. el nostre més sincer condol.

L'estiu del 1944 fou alliberat de les presons vichistes, on passà quatre anys detingut per haver continuat complint a l'exili els seus deures de militant obrer, el destacat dirigent del P.O.U.M. de Lleida, company Joan Farré i Gasso.

Algunes setmanes després, els seus companys ens assabentàvem que, havent escapat a la barbàrie feixista, no havia pogut evitar la barbàrie comunista. Erem als temps nefastes de la « Unió Nacional ». Com tants altres militants socialistes o confederals, Joan Farré, bon punt sortit de la presó s'incorporà a un maquis de guerrilleros que els comunistes depuraven d'elements poc adictes. Les circumstàncies de l'assassinat, com el de tants altres companys a Espanya i a França, no foren immediatament conegudes. Però no tardà gaire a proclamar-se la veritat: Joan Farré, com Andreu Nin, havia mort víctima de la fermeza dels seus ideals al servei de la Llibertat i del Socialisme.

En els dies que fou assassinat, el seu partit a França i a Catalunya cercava, inquiet, el camí de la reagrupació socialista que, reunint totes les tendències que refusaven el totalitarisme bolxevic, s'integraria a l'instrument socialista que faria impossible el domini a Catalunya. D'aquest totalitarisme repugnant

Joan Farré no pogué participar a les discussions, als debats dels quals sortí la integració del P.O.U.M. al Moviment Socialista de Catalunya. Per la fermeza dels seus ideals de llibertat, pel seu amor indiscutible a Catalunya, per la fe amb que continuà lluitant sempre, malgrat els perills, per la causa dels treballadors, nosaltres el considerarem sempre com un dels nostres primers màrtirs.

La força actual del Moviment Socialista de Catalunya a les comarques lleidatanes on Farré deixà escola de dirigent abnegat i de militant exemplar és el millor tribut que avui podem oferir al company que ens deixà quan més falta ens feia.

La veu de l'Interior

Copiem per considerar-lo interessant una part del preambul de l'important manifest que el Consell Nacional de la Democràcia Catalana acaba d'adreçar als catalans de dins i de fora de Catalunya. Per trobar-se ja en cinquena aquesl numero d'ENDAVANT no podem avui dedicar-li l'espai necessari ni fer els comentaris que es mereix aquest document de la Resistència.

La crisi, tant temps latent en la política catalana ha esclatat a la fi: l'Esguerra Republicana de Catalunya s'ha separat del Consell Nacional de la Democràcia Catalana.

Dit així, sense ulteriors explicacions, aixó podria fer creure que la crisi ha vingut d'un desacord polític existent a l'interior de la resistència catalana. La realitat és molt diferent. El desacord existeix temps ha: del punt inateix que començà a organitzar-se la resistència interior. Però existeix entre aquesta resistència i els dirigents, més ben dit, certs dirigents d'Esguerra Republicana establerts a França, que han exercit la seva influència perturbadora a través del Consell Directiu del partit a l'interior, fins a provocar la escissió actual, contra el destg d'una bona part de l'esmentat Consell i de gran nombre, la majoria potser, dels militants del partit. (Ningu de seny natural no pot veure amb bons ulls que s'escindexin les forces de Catalunya, en el moment que és més necessari d'aplegar-les en un únic estol, a fi de llençar-les unànimament a la defensa dels nostres drets, a la conquesta del nostre esdevenidor.)

El desacord entre els homes de dins i certs homes de fora és conseqüència natural de dues posicions diametralment oposades. Nosaltres som l'intre del pou i tenim pressa de sortir-ne. A fora hi ha que se la campa magnífica, sigui per haver-se sabut situar en l'economia de la terra on viu, sigui sota el soplug d'un sol oficial; cap tirania no pesa damunt de l'esperit, cap perill damunt del cos; i no reca de perdre el temps en l'esterll joc de la maniobreta i de l'intrigueta, encaminades a la conquesta d'un poder, hipotètic avui, però que la fantasia i el desig es complauen a creure prefiguració d'una futura, substanciosa efectivitat.

L'ACTUALITAT POLITICA

La crisi del Govern Llopis — Constitucio del Govern Albornoz — Prieto té l'assentiment del P. S. O. E. de l'Interior — Catalunya, representada pel C. P. D. C., afirma la seva presència en la conjuntura actual

La crisi del Govern Llopis

Els nostres lectors coneixen les incidències generals de la laboriosa crisi que ha sofert el Govern de la República oberta amb la dimissió del gabinet presidit pel socialista Rodolfo Llopis en 6 d'agost i tancada provisionalment amb la constitució del nou gabinet que presideix l'antic republicà Alvaro de Albornoz en 27 del mateix mes.

El que més ens interessa de registrar d'aquestes successives crisis són els aspectes de la política catalana que a través de les mateixes es reflexen. Quan el senyor Albornoz arribat de Mèxic, va iniciar les gestions per a constituir el Govern que li encomanava de formar el President Interí de la República, Esquerra Republicana de Catalunya, que havia participat en tots els governs anteriors, per raons que encara no ha fet públiques, va negar la seva cooperació, oferint, però, el seu suport parlamentari al nou Govern. Per raons que tampoc no son conegudes, va modificar després la seva posició, oferint, a títol personal, un ministre que era el senyor Carles Pi i Sunyer. Resultava, però, que el senyor Pi i Sunyer pretenia la cartera d'Estat i que el senyor Albornoz considerava excessiva aquesta exigència, puig que ell, com els seus antecessors, Giral i Llopis, volia reservar-se la junta amb la Presidència del Consell.

No podent arribar a un acord, i descartada la participació d'Esquerra Republicana adhoc a títol personal d'un dels seus membres més conspicus, la situació es complicava

perquè els bascos, disposats a la cooperació, consideraven que aquesta no era viable sense una representació de Catalunya en el ministeri. Aleshores es va oferir aquesta representació al nostre company Manuel Serra i Moret. Serra i Moret, a part d'altres raons de menys volum, i malgrat captar-se de les dificultats que experimentava la institució republicana, va declinar l'oferta, primer perquè no es considerava autoritzat per a representar Catalunya ni a títol personal sense una recomanació explícita de les organitzacions polítiques catalanes;

i segon, perquè, com a socialista català, mal podia formar part d'un Govern del qual, voluntàriament, s'exclouien els socialistes espanyols i la C. N. T.

Potser sigui oportu recordar que Serra i Moret, en el curs de la seva acció política, mai no ha format part de cap ministeri espanyol ni a títol de ministre, subsecretari o director general, i si ha anat a les Corts espanyoles ha estat per mandat dels electors de Barcelona i Girona. Tampoc fou ministre en 1938, quan el Dr. Negrin el reclamava per la cartera de Treball.

Constitucio del nou Govern

El nou govern s'ha format doncs amb els partits republicans. La declaració feta, reafirma sobretot la voluntat d'acudir a la O. N. U. i es ratifica en la posició republicana. Aquest govern, si sap situar-se exactament en el lloc que li correspon, com a exponent simbòlic de la fe en la República, pot ésser un element important en la nova política que a l'exili s'ha iniciat. Això faria que no hi hagués en realitat oposició entre una i altra acció: la definició republicana no seria incompatible amb l'enorme esforç polític que Prieto, Trifon Gomez i Jimenez d'Asua hauran de fer fins arribar a crear l'instrument de cooperació capaç de fer les eleccions.

L'acció del govern Albornoz a la O. N. U., al nostre entendre, pot adhoc col·laborar, amb una tasca precisa, a posar en peu l'instrument demanat per la resolució de les Nacions Unides. Caldria obtenir desseguida que comencés la sessió — i no oblidem que possiblement aquesta durarà fins al mes de gener — que la O. N. U. afirmi clarament que únicament un règim espanyol eixit d'una consulta popular podrà ésser acceptat dins la comunitat internacional.

Si aconseguís això la formació Albornoz hauria fet un gran servei a la causa del retorn de la llibertat a Espanya — unic camí, qui pot dublar-ne encara? — a través del qual podem reconquistar la República.

Les gestions de Prieto

Sabem prou bé amb quina impaciència, els nostres lectors de dintre i de fora llegiran aquesta part de la crònica. Que fa Prieto? Que diu Prieto? A dintre, com a fora d'Espanya, els demòcrates espanyols estan pendents d'aquestes gestions que s'han personalitzat en la popular figura del leader socialista.

Els components de la Comissió del PSOE s'han entrevistat amb destacades personalitats de trances exiliades a França, la premsa francesa ha publicat llurs noms. Probablement han tingut i tindran més entrevistes amb altres persones de la mateixa tendència resident a l'interior d'Espanya o a l'exili. És evident, coneguent la tenacitat i també la franquesa que caracteritza els socialistes, que aquestes entrevistes seran conegudes quan arribi el moment, i que el resultat, favorable o desfavorable, serà proclamat.

Però voldriem fer una advertència. Constituir aquesta coalició no serà cosa gens planera. No oblidí ningú que el manifest de D. Joan plantejava com a cosa previa la restauració monàrquica i que la posició socialista i confederal és purament plebiscitària, i que no amaga gens que el vot d'aquestes organitzacions serà republicà.

Hauran de posar-se en joc molts factors — interiors, internacionals — fins a obtenir la reeixida.

La posició que s'ha anomenat «Prieto» i que ja fa temps defensaven a l'interior el C. N. D. C. i l'A. N. F. D., no és una

posició d'abandó, de capitulació. És una posició de fermesa democràtica; consulta popular, i exclusió per a fer-la de tots els elements totalitaris.

Enfrontar tothom, organitzacions i partits, nacions democràtiques i organismes amics, amb les propies responsabilitats, aclareix el panorama i no permet ja més a ningú, d'escudar-se,

per a negar l'ajut en raons fictícies.

Una posició clara. La voluntat decidida de fer-la triomfar, sense impaciències i sense temor.

Heus aci com ens sembla definir la posició de retorn a les llibertats democràtiques que defensa avui tot el moviment obrer peninsular.

L'acció del C. P. D. C.

A mitjans d'agost es traslladà a França una Delegació del Comitè Permanent de la Democràcia Catalana composta d'uns representants del C. N. D. C. — U. D., F. N. i M. S. C. — i d'una representació de la C. N. T. per l'A. N. F. D. a Catalunya.

La missió d'aquesta Delegació és doble: D'una banda, evidentment, el C. P. D. C., no podia deixar d'ésser present en la conjuntura actual que viu l'exili. Les línies mestresses de la seva política, elaborada a l'interior des de fa molt temps, han estat proclamades, ja, i és evident que poden coincidir amb les que ha iniciat el P. S. O. E. a l'exterior. El C. P. D. C. creu que la solució del nostre plet només pot trobar-se entorn de la nota tripartita i la resolució de la O. N. U. anant a la creació d'una situació provisional de Govern que permeti la consulta popular.

El C. P. D. C. afirma que, des del primer moment, a Catalunya

deurà establir-se un Govern Provisional que unifiqui tota la política catalana de cara al futur estat espanyol.

Sabem que les converses de Prieto amb la Delegació foren molt cordials i que l'intercanvi de punts de vista fou molt fructuós.

Igualment, la Delegació porta la missió de crear a l'exterior l'organisme que hi representi el C. P. D. C. propiciant una completa reestructuració de la política catalana entorn d'un organisme de conjunt, que defensi amb la màxima eficàcia els drets de Catalunya.

Gràcies, doncs, a l'acció persistent, disciplinada i responsable de l'Interior, Catalunya afirma, en aquesta ocasió com en totes, la seva voluntat definida, sense confusionismes ni males interpretacions. És la única actitud dels pobles que tenen confiança en la pròpia força i que senten, per damunt de tot, l'anhel de la llibertat.

ARA la política que nosaltres hem vingut defensant ja té un nom: se'n diu «la política Prieto». Tots en diem la política Prieto; els que l'hem previst, definit i defensat potser amb més visió de conjunt que el mateix Prieto, i els que la combaten. No ens sap greu que l'hagi pres en les seves mans un home de l'empenya i de la combativitat d'en Prieto; però hauriem preferit molt més que se'ns hagués escoltat i que avui fos Catalunya qui fes de cantar la balança i que, de la política amb la qual Prieto ha guiat coincident, se'n digués «la solució catalana». Que fos el concepte català de la política hispànica allò que acabés per imposar-se i que d'un cop ens hagués situat al lloc que Catalunya hauria hagut d'ocupar sempre; el de poble orientador, de poble guia dels destins hispànics. Hauríem demostrat que Catalunya, arribada a la seva maduresa política, havia vençut el corc del provincialisme i del regionalisme que l'ha vingut rosegant fins ara i que, aixecant-se a la categoria de poble, era capaç de dotar-se d'un pensament polític propi i d'inspirar i dirigir el dels altres. Desgraciadament no ha estat així. I en aquests moments ens trobem que els partits catalans, que la política catalana tota, per no haver sabut descobrir i imposar en una acció conjunta les veritats creadores que hem anat pregonant des de fa prop de tres anys ha d'anar a cercar-les en la política prietista. Següim essent un poble que va a remolc dels altres, que cal que l'arrosseguin. En lloc d'haver-nos avançat a la marxa dels esdeveniments, d'haver establert, madurat i arrodonit tots plegats el nostre concepte català de la política hispànica dins de la qual s'hi encaixaria perfectament la que al congrés de Tolosa s'ha donat el PSOE, ara hem de preguntar-nos escocitats: «Què volem?» I si mai arribem a posar-nos d'acord, a definir-nos, llavors, per haver-ho fet amb un

PRIETO HA DONAT EL SEU NOM A LA NOSTRA POLITICA

retard del qual nosaltres, socialistes catalans, no podem acceptar-ne la responsabilitat, hauríem de seguir preguntant-nos potser (eterns captaires en la política espanyola): «I ara què ens donaran? Com entroncar amb la política prietista? De quina manera farem entrar els nostres drets com a poble dins del pla Prieto?» I els dies passaran. I seguirem retardant-nos. El nostre caminament és lent, feixuc. El PSOE, en fer-se seva la política d'en Prieto, ha centrat la política espanyola; els bascos — que també en tenen una — ja hi han arribat a un acord de principi. I els catalans? Està a punt d'escaparse's el tren. Més: correm el perill de que els sigui impossible remolcar-nos, arrossegar-nos (a nosaltres i a les nostres discussions bizantines), i que ens deixin al marge de la solució; i que llavors, menats per un partit a sou de l'estranger, la nostra revolta d'impotents esclati oposant-nos, i intentant barrar el pas, a la política prietista — política que en el fons havia de ser la catalana i que teníem el deure de dirigir.

La nostra ambició de dotar Catalunya d'una política pròpia ja la manifestàvem el 1er. gener del 1945 en l'Explanació de la Convocatòria per la creació del Moviment Socialista de Catalunya. Déiem que era missió del Moviment «... d'enrobar la personalitat nacional catalana i de donar-li el to de país pilot en el concert dels pobles hispànics.» El 22 d'abril del mateix any ens declaràvem partidaris d'una política de blocs. Bloc català, bloc base, bloc espanyol i pacte d'acció conjunta entre ells. Fidels a aquest principi, el mes de setembre del 1946 llensàvem la idea de la convocatòria d'una

Conferència Nacional Catalana que refongués en un sol tots els organismes d'unitat que tant a l'interior com a l'exili s'havien anat constituint. I encara el 7 d'abril darrer intentant una vegada més fer marxar Catalunya al davant dels esdeveniments ens declaràvem partidaris d'una política d'unitat nacional que agrupant sota una sola dis-

per Josep COMABELLA

ciplina «totes les representacions vives de la persistència de la nostra ànima nacional — podria fixar el pensament de tots els catalans i reunir-los en una acció conjunta i en una sola disciplina, lluitant pel triomf de les nostres reivindicacions com a poble — conjuntament amb els altres pobles ibèrics — i reintegrant-nos finalment a la comunitat de les Nacions Democràtiques».

Es el principi unitari que avui la solució Prieto ens demana i acabarà per imposar-nos. Unitat nacional de la qual seran exclusos els comunistes tal com nosaltres des del primer dia hem preconitzat. És la forma d'unitat que des de fa mesos hauria hagut d'existir i amb la qual estava obligat d'entendre's per endavant tot aquell que hagués volgut menar a bon terme el combat antifranquista. No fórem escoltats. Però no per això ens donarem per vençuts. Sabíem que quan arribaria l'hora la nostra veu acabaria per ser escoltada i dia darrera dia hem seguit preparant-ne el terreny. Per salvar, encara que amb retard, tot el que fos possible salvar. El 18 de novembre del 1945 el M. S. de C. acordava propugnar la creació d'un Consell Nacional de la Resistència que coordinés la lluita antifranquista

a l'interior. Un mes després es constituïa a Barcelona el Consell Nacional de la Democràcia Catalana. El mes d'abril del 1947 manifestàvem la necessitat de que arribessin a un acord, de que mancomunessin els seus esforços, els dos organismes d'unitat que existien a l'interior: el C. N. D. C. i l'A. N. F. D. Tres mesos després es

constituïa a l'interior el Comitè Permanent de la Democràcia Catalana. Era un pas més vers la fita que ens havíem assenyalat. També fórem nosaltres, a l'interior i a l'exterior els que proclamàrem la fallida de la Segona República i la necessitat de prendre's seriosament la nota tripartita del 5 de març del 1946 donada pels Estats Units d'Amèrica, França i la Gran Bretanya, i reafirmada, després, per la darrera Assemblea de les Nacions Unides. «Nosaltres afirmem, déiem a l'exterior, que la fallida de la II República tindrà un sentit progressiu si obre el camí de la Tercera. Catalunya donarà el seu sentit federalista a la nova República i mobilitzarà totes les seves forces fins a realitzar aquesta ambició.» I la primera Conferència del M. S. de C. a l'interior acordava: «Considerar finalitzada, per consegüent, la política legalista basada en la constitució del 1931, per inoperància d'aquesta política en el pla interior i per falta-li, també, el recolzament internacional indispensable per a triomfar.» I el nostre company Serra i Moret, en la conferència donada a Tolosa el dia 6 d'abril, proclamava aquesta veritat que constitueix un dels pilars principals del pensament prietista: «Totes les

guerras civils, deia Serra i Moret, acaben amb un pacte.» I en política internacional nosaltres hem defensat des de fa anys la necessitat d'una entesa dels pobles de l'occident europeu, la necessitat d'axar la nostra política amb la de les democràcies occidentals que eren les úniques que podríem ajudar-nos efectivament. Així nosaltres hem estat els precursors d'una política que avui se'n diu de Prieto. Amb la política que s'ha fet seva el PSOE.

VOLÍEM dotar Catalunya d'un organisme d'unitat i d'una política que l'aixequessin al lloc que li pertocava: la d'ésser la capdevantera en la lluita en defensa dels drets d'autodeterminació dels pobles hispànics i d'una República que els garanteixi. Encara si volem hi podem arribar a temps. I avui, nosaltres, que des del primer dia de la constitució del Moviment hem anat esboçant una política a la qual ara Prieto li ha donat el seu nom, tenim dret a ser escoltats. Tant més quan sense egoïsmes partidistes i només pensant amb Catalunya i amb la República hem anat, sense que se'ns volgués comprendre, establint, entre els uns i els altres, els lligams orgànics que a última hora ens faran possible superar ràpidament la profunda crisi que travessa la política catalana, i recuperar, en el possible, el temps perdut. Tenim dret a ser escoltats i a exigir posicions clares. Cal que digui tothom si està d'acord o no amb la política del PSOE que és també la nostra. I si s'hi està d'acord només hi ha una manera de proclamar-ho. Mentre la Delegació del PSOE farà els treballs per tal de constituir la Junta o el Govern provisional cal que els catalans creem el nostre organisme propi d'uni-

tat i ens incorporem amb personalitat pròpia, al moviment general de lluita antifranquista que ens conduirà a la constitució de la situació política que les democràcies occidentals i la ONU ens reclamen. Organisme d'unitat catalana que, pel sol fet d'existir, obtindrà la garantia del respecte del principi autònom de Catalunya i per tant el dret a tenir el seu Govern provisional durant el període transitori. Només els que per interessos inconfessables vagin de mala fe podran negar-nos el sentit constructiu de la nostra posició de sempre i les possibilitats il·limitades que se'ns obren de cara al futur. O síno, Franco. I el plany de tot un poble. I la nostra lenta agonía. No! Seria un crim si, per no haver-nos sabut, els catalans, erigir a temps en el nucli dirigent de la política antifranquista, avui ens neguéssim a portar-li tot el nostre suport. Seria un crim si, per voler-nos aferrar a unes institucions que s'han demostrat incapaces — si per voler salvar-les, elles que no representen més que un temps mínim en la història del nostre poble — perdéssim, i a consciència, Catalunya. Es Catalunya que cal salvar; és el principi autònom dels pobles hispànics. Si salvem el principi autònom i per tant el dret de Catalunya a existir com a poble tindrem institucions novelles. I una vegada guanyada Catalunya, reconquerida Catalunya, encara serem a temps a fer-li jugar el rol d'avantguarda que té dret de jugar dins de la política hispànica. Perquè és la força política de Catalunya qui, projectant-se més enllà de les seves fronteres, decidirà en un sentit o en un altre els destins de la Península. El seu pes decidirà si hi ha d'haver República o Monarquia; i en el període constituent, si la República ha d'ésser unitària o federativa i el seu contingut social. Déiem que els miserables parlín de capitulació. Es per a

(Segueix pàgina 3)

L'hora és arribada de clarificar la política catalana i de saber amb que compta Catalunya per l'obra magna del seu redreçament

PRIMERA EPOCA — N.º 34

15 de Desembre del 1947

Editorial

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
13, rue du Pardal, Perpignan
Envia l'import de les subscripcions i els donatius a:
C. C. Postal Montpeller n.º 496 26
Josep Buiria, 13, rue du Pardal, Perpignan (Pyr.-Or.)
Abonament per a 10 exemplars: 60 fr.
(Franqueig inclòs)
Preu de l'exemplar: 5 fr.

Endavant

FEDERACIÓ — DEMOCRÀCIA — SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El Moviment Obrer i l' "esquerrisme" petit burgès

Amb una claretat formal enganyadora perquè dissimula la confusió política inherent a la doctrina que defensa, Heribert Barrera ha plantejat darrerament, des de les pàgines de la « Humanitat », una qüestió que certament ens interessa aclarir. Qui és més « esquerra » entre els comunistes, els llibertaris i els de l'Esquerra?

Es evident que, en les condicions presents, aquesta cursa a l'esquerrisme entre els partits catalans que ens trobem impossibilitats de donar proves de la nostra voluntat, riscs senzillament d'ésser una cursa a la demagogia. L'amic Barrera reconeixera que aquest mal — en la història recent de Catalunya — no ha estat únicament patrimoni de les organitzacions obreres. Sobretot si ens fixem que, quan es tracta de precisar remeis i solucions « esquerristes », les organitzacions obreres donen — i això d'ençà que van néixer — fórmules clares, d'estructuració econòmica i social, amb les quals hom pot estar o no d'acord, però que existeixen, i en aquestes fórmules — aclarim-ho — coincideixen les dues branques del moviment obrer — socialistes i llibertaris — d'ençà de llurs primeres afirmacions doctrinals.

les divergències sobre els mitjans a emprar, en parlar-ne després, si és necessari.

Barrera diu: L'economia « marxista » augmenta la producció. Totes les experiències confirmen el superior rendiment de l'economia « lliure ».

Nosaltres diem:

1 — L'experiència econòmica i social, el que demostra des de fa prop de 30 anys és que, en l'etapa actual de la societat, l'economia « lliure » — és a

només progressa fent la guerra o preparant-se per a la guerra. Barrera pot donar un cop d'ull a les estadístiques, si vol confirmar el que li diem.

2. — És absolutament erroni afirmar que les experiències fetes fins ara d'economia no capitalista ha resultat un fracàs des del punt de vista del desenvolupament de la producció. Suposem que, amb aquesta afirmació, Barrera es fa portaveu de la companyia que, contra les nacionalitzacions, s'han

d'« es. intent que el socialisme les defensa avui i és partidari d'aprofundir-les i de projectar-les en aquesta doble direcció d'internacionalització i de democràcia.

La gestió econòmica de les nacionalitzacions — precisament perquè ho són — no pot jutjar-se relativament als mateixos criteris amb els quals hom jutja les empreses capitalistes. Les nacionalitzacions s'insereixen en el complex general econòmic de la nació sota la direcció de l'estat. És en funció d'aquesta totalitat dirigida que cal criticar, en tot cas, la gestió financera. I és tinguent present això que podem dir que el deficit dels carbons francesos, per exemple, era produït fins ara per la necessitat de no augmentar els preus de venda d'una matèria primera indispensable per a la producció industrial i el carbó. L'estat, tinguent present una conjuntura econòmica de terminada i els interessos que ell podia considerar apremiants, pot perfectament acceptar i cobrir el deficit produït per la seva acció de fixació de preus. I és igualment en relació amb tota una altra conjuntura que l'estat

per Josep PALLACH

dir, l'economia capitalista, car és aquesta la que defensa la « Humanitat » — condueix a crisis orgàniques de sobreproducció, amb milions de parats i amb les guerres imperialistes que en són conseqüència.

Concretament, en la present situació històrica, la « lliure » apropiació dels mitjans de producció pels trusts i pels monopòlis estretament concentrats, ha cessat de jugar un paper progressiu en en l'esforç de la producció. L'economia capitalista actualment és una economia en la qual l'índex de producció

obert ja fa alguns temps a França i a Anglaterra.

Les nacionalitzacions, que no són una mesura socialista en tant que impliquen l'enquadrament de les realitats econòmiques dintre del marc de fronteres estretes en l'actual moment europeu, i que tampoc, pel mode de gestió actual, són plenament acceptades per importants sectors del socialisme, signifiquen però, entre altres coses un important esforç del moviment obrer per alliberar la nació del poder de les oligarquies financeres. I es en funció

(Segueix pàgina 4)

C. N. D. C. A. N. F. D. Declaració del Comitè Permanent de la Democràcia Catalana (Delegació de l'Interior)

A tots els catalans exiliats:

A primers del passat mes d'Agost, el C. P. D. C., organisme que, a l'Interior de Catalunya, agrupa la totalitat dels partits democràtics — menys l'Esquerra que cregué convenient separar-se'n — i les dues centrals sindicals, acordà enviar a França, la Delegació que avui ha publicat la present nota explicativa de la seva gestió.

La missió d'aquesta Delegació era doble: d'una banda, precisar la posició de la Resistència Catalana de cara a la conjuntura política espanyola, remoguda per la iniciativa de Prieto, i de l'altra, entaular de nou, les negociacions pendents amb els partits i organitzacions de l'exili, fins arribar a crear a l'Exterior, l'organisme d'unitat catalana que, en perfecta identificació amb l'Interior, representi la causa de Catalunya i defenses en tot moment els nostres drets amb la màxima eficàcia.

Abans de començar aquestes entrevistes però — i donant-nos compte de la gravetat que, en aquests moments, tindria una divisió dels catalans — començarem les negociacions amb els partits catalans exiliats a fi d'arribar a uns punts de coincidència que ens permetessin reeixir plenament en el segon aspecte del mandat que portàvem de l'Interior.

La qüestió fonamental era, evidentment, l'entesa amb l'Esquerra, únic partit democràtic que no pertany al C. P. D. C. (els comunistes no són un partit democràtic) i aquesta qüestió plantejava la de les relacions del C. P. D. C. amb el Govern de la Generalitat. Com tothom sap, l'Esquerra s'havia retirat de l'organisme d'unitat de l'Interior, perquè aquest s'havia negat a reconèixer l'actual Govern de la Generalitat, constituït ja fa dos anys sense consultar ningú de Catalunya, ni tan sols la pròpia Esquerra.

Creia la Delegació que l'evolució de la situació internacional, igual que la de l'Interior, oferia les bases d'un acord general, fent possible i necessària la constitució d'un nou Govern que representés els partits i organitzacions democràtics; o bé — si es creia millor — fent que aquest acord es concretés entorn d'un Consell Nacional únic integrant entorn seu tot l'esforç polític i social de Catalunya.

En compte doncs de crear a l'Exterior l'organisme que ens representés, escindint Solidaritat Catalana, com ha intentat fer l'Esquerra amb el C. N. D. C., la Delegació va preferir negociar amb l'esmentat organisme directament. A nosaltres no ens feia res que l'entesa general catalana es fes a l'entorn d'uns o altres, dels que dintre o dels de fora. No és per nosaltres una qüestió de predomini; el que volem és que aquesta es faci i per això ens comprometem a silenciar les nos-

La primera part de la nostra acció s'acomplí sense entrebancs. Comunicarem oficialment a la comissió del P. S. O. E. que el C. P. D. C., d'acord amb la posició fixada ja molt anteriorment, creu que la solució del problema espanyol pot trobar-se entorn de les suggerències fetes per França, Anglaterra i els Estats Units en la nota tripartita de Març del 1946. El C. P. D. C. afirma però, ben clarament, que en aquesta situació provisional de Govern que restablí les garanties democràtiques i faci la consulta popular, Catalunya ha de tenir-hi la pròpia estructura política: les eleccions a Catalunya les ha de fer un Govern provisional català.

Iguament fem conèixer als polítics espanyols — com ho hem fet sempre en les entrevistes tingudes amb els de l'Interior — que la posició general del C. P. D. C. de cara al futur estat espanyol era netament federalista, i que quan se'vol compromís a llarg abast hauria de donar satisfacció a aquesta altra reivindicació catalana.

(Segueix pàgina 2)

(Segueix pàgina 2)

Interessants declaracions de Prieto a « Excelsior » de Mèxic

(Copiem del periòdic mexicà)

Después de hablar en Europa con elementos monárquicos españoles « muy representativos y suficientemente autorizados », Indalecio Prieto confió ayer a este redactor, en forma exclusiva, que no se ha llegado a pacto alguno con la mira común de derrocar el régimen franquista; que en esas conversaciones registráronse coincidencias y discrepancias — más acuerdos que disensiones — y que tales primeros contactos abren amplio margen a « negociaciones posteriores que pueden ser decisivas ».

Circunstancias de orden familiar — la enfermedad de su

hijo Luis — obligaron al político español a anticipar su regreso a México, a donde no se proponía volver por ahora, y a interrumpir las gestiones que con respecto al problema político peninsular le llevaron a Europa hace tres meses y medio. El martes por la noche salió de París; el miércoles estaba en Chicago y, el jueves, a las ocho de la noche, llegaba a Balbuena.

— Acerca de mis gestiones se han fantaseado mucho en el Viejo Continente y ahora veo que tales fantasías han repercutido en América — nos dice el señor Prieto cuando le hablamos de sus trabajos políticos en Fracia y Gran Bre-

taña.

Nos revela que ha hablado con elementos monárquicos « muy representativos y suficientemente autorizados ». Si antes declaró que no aceptaría conversaciones con dichos elementos, fué porque su criterio, expresado públicamente, no iba a variar en lo privado, y porque, además, para negociar, carecía de autoridad, por no ostentar representación alguna. Sin embargo, la Asamblea de Agrupaciones Socialistas en el Exilio, reunida en Toulouse, le atribuyó esa potestad y, ya investido de ella, aceptó, y « hasta diría que provocó » contactos con los elementos monárquicos.

— Pacto no hay ninguno —

nos dice luego de una pausa.

— Todo se ha reducido a amplios cambios de impresiones, efectuados con la mira común de derrocar al régimen franquista. En tales cambios de impresiones han ocurrido coincidencias y discrepancias, y, al calibrar-las, me atrevo a decir que las primeras son mayores que las segundas. En resumen, estos primeros contactos, por el resultado habido, abren amplio margen a negociaciones posteriores, que pueden ser decisivas...

Tocamos el tema de la política internacional, en relación con el problema español, y nuestro entrevistado nos dice

que las dos cancillerías de Europa más interesadas en España — Inglaterra y Francia —, conocen ahora de manera clara y directa, sin posibilidad de equívocos, por haberles sido expuestos, primero oralmente y después por escrito, los pensamientos del Partido Socialista Obrero y de los adictos del infante don Juan.

A ambas representaciones, después de habérsenos oído, se nos pidió que, cada una por su lado, redactáramos un memorandum explicativo de las coincidencias y discrepancias y que, en cuanto a éstas, cada cual expusiese los fundamentos de las

(Segueix pàgina 2)

NOTES I COMENTARIS

« LA NOVA ETAPA »

Hi ha moltes maneres de contestar els exabruptes i a vegades la manera més elegant de tots és no contestar-los. Però ens cal distingir i establir les degudes proporcions. Esquerra Republicana de Catalunya està integrada per gent respectable i aquesta gent i el partit mateix ens mereixen tota mena de consideracions. Hi ha coses que no lliguen, però. El Secretari general d'Esquerra Republicana omplena una part considerable del darrer número de *La Humanitat* i el seu llenguatge contrasta amb la correcció i bon to de l'editorial i adhoc amb la resta del periòdic. Perquè? No ho sabem. Però l'ambigüitat del seu kilomètric article sobre « La nova etapa » i la grolleria emprada en la « Lletra a Solidaritat Catalana » comprometen a l'Esquerra car és de suposar que el Secretari general té alguna autoritat per a parlar en nom del partit. Tot amb tot, costa de creure que un partit de prestigi vulgui fer-se solidari de les elucubracions i els exabruptes que s'han acudit al seu Secretari general.

Els escrits que comentem són molt llargs i fer-ne una xègexi requeriria un volum. De tant en tant hi ha afirmacions contundents com aquesta: « L'Esquerra diu avui, amb tota fermesa, que ja n'hi ha prou d'aquesta política, si de política pot qualificar-se. » « Poques coses es faran a Catalunya i a l'exili sense comptar amb el suport de l'Esquerra. » Bé, bé. Per molts anys!

El que no sabem és que formessin part d'un Govern de « personalitats ». Es veritat que el nostre company Serra i Moret, antic socialista català, forma part del Govern de Catalunya, però el Moviment Socialista no ha estat mai invitat a formar-ne part, ni mai no hem esperat — ni desitjat — aquest convit. I pensàvem que teníem el dret d'opinar sobre la constitució del Govern sense ofendre al President ni a Esquerra Republicana. Es veu que no i es diu que « el Moviment Socialista de Catalunya, que als seus començaments donà certa esperança a diversos sectors de casa nostra, malgrat la incorporació de vells elements socialistes, va caient poc a poc dintre una orbita d'activitats que ja foren representades a Catalunya en altres temps i que tot feia preveure que no tornarien a rebotar. » Deu ésser per això que « Esquerra Republicana de Catalunya en el seu Ple ha pres acords precisos que es fan conèixer al President de la Generalitat i a l'opinio catalana una vegada hagin estat aprovats pels companys que no es troben a França. »

Al Secretari d'Esquerra Republicana li ha escapat una cosa que, si és veritat, es molt greu. Perquè ha de fer conèixer els seus acords precisos al President de la Generalitat? Que n'ha de fer el President? Ha de complir-los? Vet aci el que es preguntarà tothom que llegeixi el famos article del Secretari general. Desitjariem no involucrar en aquest petit afer la figura i l'autoritat respectable del President. Però, no som nosaltres qui ho fa. És el Secretari general de l'Esquerra, és ell el que situa al President com el mandatari del partit. Veïem si algú ens aclarirà aquest punt i podrem sostreure la primera autoritat de Catalunya de tan perillós interdicte.

Altament, no volem que ressi per nosaltres allo de l'aglutinació dels que senten animadversió per Esquerra Republicana. Si es tracta d'ofegar « neguits partidistes » i d'establir « una vera concòrdia entre els catalans », tothom sap que sabem ocupar el nostre lloc i fins carregar-nos de paciència quan s'apliquen expedients dilatoris per tal de matar els idealistes per cansament. Amb els companys delegats del Comitè Permanent de la Democràcia Catalana com abans amb els delegats del Consell Nacional, hem acceptat tots els terminis, tots els ajornaments, per tal de trobar « el punt dolç » dels representants de l'Esquerra, gelosos de conservar una hegemonia que s'han adjudicat ells mateixos i que la tolerància dels demés comporta més o menys patroticament.

Es clar que les coses no duren

sempre i el joc d'avantatge té els seus límits i també, els seus perills. Tenir amics quan se'ls necessita i deixar-los quan hom se n'ha servit és una comoditat que no sempre surt a bon preu. Esquerra Republicana va separar-se del C.N.D.C., però el C.N.D.C. no es va pas morir de pensurt i encara segueix vivint, i l'Esquerra s'ha quedat sola, tan sola que ha hagut d'inventar una mena d'Estat Català per a que li fes companyia. Si fa la prova a França probablement li provarà tant com li ha provat a Catalunya.

No són consells els que nosaltres volem donar a l'Esquerra, sino proves d'amistat. El que deia el manifest publicat per la Delegació a l'exterior del Comitè Permanent de la Democràcia Catalana, que publicarem en aquest mateix número, era rigorosament cert i demostrava que el Secretari general de l'Esquerra s'havia valgut de tots els ardits i expedients per anul·lar la unanimitat creada a Solidaritat Catalana entorn de les propostes de la ponència. Mancant d'arguments, va optar per la dilació. Els delegats del C.P.D.C. no es divideixen en bons i dolents, es mantenen fraternalment d'acord i tots són igualment dignes de tractar amb l'Es-

querra i Solidaritat Catalana. El desig d'entendre's amb l'Esquerra i de respectar totes les seves prerogatives és una prova d'amistat i nosaltres n'hem estat sempre partidaris. L'única cosa que demanem és una justa i sincera reciprocitat.

El Secretari General d'Esquerra Republicana és l'imponderable senyor Josep Tarradellas, el qual, segons proclama el senyor Solà Cañizares, és el més gran polític de Catalunya i d'Espanya. Nosaltres som els primers de valorar aquesta gemma única i ens dol de veure que perdi brill com escriu literatura de mal gust com la « Lletra a Solidaritat Catalana ». En ella adula vanament el delegat del Front Nacional i de la C.N.T. per tal d'isolar el delegat del Moviment Socialista — els tres representants del Comitè Permanent de la Democràcia Catalana a França. Li diu « expuomista molt conegut en les comarques empordaneses per les seves incontrolades activitats durant la guerra ». Aclarirem que es tracta del nostre estimat company Josep Pallach, molt conegut, es cert, però no pas pels títols que li atribueix el senyor Tarradellas. Ésser expuomista no és cap deshonori, i quant a les activitats incontrolades

basta dir que, en començar la guerra, Pallach tenia quinze anys i no podia tenir activitats de cap mena.

Aquest sol detall posa en evidència la valor de les assercions del senyor Tarradellas que no té escrúpols en eullovir la dignitat d'un jove que s'ha fet un nom i un prestigi pel seu talent i per la seva generosa actuació en la lluita per l'alliberament del nostre poble. Això sol és un peccat capital que si el fes el senyor Tarradellas no tindria importància, però que fet pel Secretari general d'Esquerra Republicana té una gravetat que ens dol molt de remarcar. Que vol que li contestem el senyor Tarradellas? Vol que comencem una lletania que no tindrà fi? No hem vingut a la palestra a fer aquesta feina ingrata i a matar l'estona treient els drapels al sol per molta rao que tinguem i per molt ple que tinguem el pap de tistets de mal gust. Som aci per a dir a Esquerra Republicana que som els seus amics i que ens trobarem disposats a tots els sacrificis per la concòrdia i la unitat de les forces catalanes, adhoc el sacrifici de callar i no fer mal quan ens fora tan fàcil de fer-ne i quan estaria justificat de fer-ne. Si això no valgués, no forem nosaltres sols, sino Catalunya la que en patiria.

LES DECLARACIONS DE PRIETO

(Vé de la pàgina 1)

mismas ». Pero, además, el señor Prieto ha enviado el memorándum que sintetiza el criterio de su partido, al Departamento de Estado de Washington.

Don Indalecio Prieto concluye el capítulo con esta frase categórica: « Como antes digo, el resultado de las entrevistas no cierra ningún camino, sino que, por el contrario, los abre para una posible avenencia, a la que todavía no se ha llegado ».

Renuncia a extenderse más sobre este particular, porque cualquiera indiscreción podría ser dañosa para las fines que persiguen. Salió de Francia el martes 28, sin poder esperar la llegada de otro de los miembros de la comisión socialista, Trifón Gómez, quien ha debido embarcar el último jueves en Havre, procedente de Washington.

El señor Trifón Gómez y el señor Antonio Pérez, este último representante de los socialistas del interior de España, comenzaron a celebrar conferencias con las colectividades republicanas que se muestran dispuestas a tratar con los socialistas. Son éstas: la Confederación Nacional del Trabajo, el Partido Sindicalista, Movimiento Socialista de Cataluña, Esquerra Republicana de Cataluña, y Unión Democrática Catalana; amén, claro és, de la Unión General de Trabajadores. Hasta ahora contestaron negativamente al llamamiento el Partido Federal y Acción Nacionalista Vasca, « entidades de escasisima fuerza ». El Partido Nacionalista Vasco está esperando recibir respuesta de sus órganos del interior, y en cuanto a Izquierda Republicana y Unión Republicana — partidos nacionales —, « vienen manteniéndose en absoluto silencio, sin haber siquiera acusado recibo a nuestra comunicación enviándoles el llamamiento. Acaso guardan ambas a reunirse en congreso para responder ».

— Lo más lamentable entre los republicanos — dice el señor Prieto —, aun advirtiéndose en ellos reacciones favorables a la tesis socialista en pro de una solución transaccional, es la lentitud con que van acomodándose a las realidades, pues los sucesos marchan más de prisa. Debido a este contraste se perdió la favorabilísima coyuntura de 1945, cuando, al terminar la guerra mundial, se preveía generalmente que una consecuencia inmediata de la victoria de los aliados sería el derrocamiento de Franco. Y ahora puede darse el caso de que, si Franco, por su insostenible situación económica-financiera, no esté presto el instrumento de sustitución bajo la forma que

propusieron Estados Unidos, Francia y Gran Bretaña, en su nota conjunta del 4 de marzo de 1946, forma posteriormente suscrita el 12 de diciembre del mismo año por la Asamblea de las Naciones Unidas.

Creo el señor Prieto que si las Cortes españolas se hubiesen reunido, era probable obtener de ellas, « a pesar de ciertas intransigencias dañosas », un acuerdo acoplado a la aspiración internacional que se manifestó en las dos fechas citadas. Pero no hay esperanza de que las Cortes se reúnan pronto. Convocadas para el 25 de noviembre en Francia, el gobierno de Albornoz acaba de decretar el aplazamiento indefinido, a causa de que ésta — y así se deduce del anuncio oficioso — no puede celebrarse en aquel país con las necesarias condiciones de eficacia, solemnidad y prestigio. « Tan indispensables requisitos podían y pueden conseguirse en México, como se consigieron en las sesiones parlamentarias de entonces, por estar aquí plenamente reconocidas las instituciones republicanas; pero el actual Gobierno español, del mismo modo que el anterior, se obstinó en que el Parlamento se congregara en Francia, a pesar de que allí nuestras instituciones no están reconocidas, y sólo toleradas algunas de ellas,

encontrándose ahora con la imposibilidad de que en Francia se reúna el Congreso, y anotándose así un fracaso que nos hiera a todos, pero a él muy particularmente, y que habría sido fácil evitar ».

Va concluyendo la plática. Pero aun deseamos conocer el punto de vista internacional.

— Mi impresión — nos dice el señor Prieto —, después de haber hablado con los jefes de las cancillerías francesa y británica, y con otras personalidades políticas muy relevantes, de ambos países, es que mientras no nos pongamos de acuerdo todos los elementos antifranquistas, con exclusión, claro és, de aquellos que representan tendencias totalitarias, se hará muy poco, por no decir nada, para ayudar desde el exterior a concluir con el odioso que para España y para el mundo significa el régimen de Franco.

« Ese acuerdo está logrado dentro de España, aunque allí, el sistema de terror imperante no quepa exteriorizarlo. Sin embargo, el acuerdo no existe, como antes se apuntó, en la emigración. Consecuentemente ésta, con sus absurdas divergencias, quien está obstruyendo la solución que nuestras gentes de España ansian a costa de cualesquiera sacrificios personales y políticos ».

DECLARACIO DEL C. P. D. C.

(Vé de la pàgina 1)

tres activitats a l'exterior fins arribar a un acord. Solidaritat Catalana doncs, amb ple acord d'Esquerra, nomena una ponència per a negociar composta d'A. C. - F. N. i F. LL.

Aquesta ponència amb acord del representant d'E. R. C., feu una proposta concreta d'entesa. Aquesta proposta implicava:

1. — Reconeixement del President de la Generalitat; reconeixement que, malgrat els desganyos soferts, mai no ha regatejat l'Interior.

2. — Dissociació de l'actual Govern de la Generalitat.

3. — Dissolució dels actuals organismes d'Unitat de l'Interior i de l'exili — S. C., A.N.F.D. a Catalunya, C.N.D.C. — els quals s'integrarien en un Consell Nacional Únic, el President del qual seria proposat pel President de la Generalitat i nomenat per les organitzacions que entrarien en l'esmentat Consell.

La delegació comunicà a la Ponència de S. C. que, una vegada aprovada la proposta ple de Solidaritat, ella la transmetria a l'Interior per a servir de base de discussió. I aci comencen les maniobres que justifiquen la present nota.

Duraren les negociacions a París tot el mes d'agost. A primers de Setembre, el Secretari General d'E. R. C. comunicà el seu acord personal però, ens demana que, per a donar oficialment el del seu partit espessim l'arribada d'una important personalitat que viu a Londres, sense la qual no podia prendre's cap decisió definitiva. Així hem passat dos mesos i mig, quan la urgència d'una decisió, per tot aquell que sentí viu els neguits de l'Interior i la necessitat de la unitat, és un fet indiscutible, codrem però de nou i esperarem reprimint les propies impaciències i dels companys de Catalunya. Desoim també — i no ens en arrepentim — els consells dels que ens deien que el que calia era tirar el dret si, amb la nostra bona fé no volíem

fer al joc a homes que s'han acreditat en l'art de maniobrar.

Finalment, a mitjans d'Octubre, després de molt insistir, el Secretari General d'E. R. C., ens comunicà... que no hi havia resposta, que el Congrés del seu partit estudiaria la qüestió. I es davant de l'incumpliment de la promesa formal de l'esmentat senyor que ens prometé una resposta oficial una vegada s'hagués reunit el C. D. del seu partit que la Delegació del C. N. D. C. s'adreça a tots els catalans exiliats sigui quin sigui el partit al qual pertanyen dient-los com s'han desenvolupat aquestes negociacions mancades i sobre qui recau la responsabilitat d'aquesta nova fallida.

Per la nostra banda declarem que no ens sap greu haver estat maniobrats i que si haver fet perdre tres mesos ho entenem algú com una victòria, no és pas amb victòries d'aquestes com s'alliberarà Catalunya. L'Interior ha demostrat fins ara el seu sentit de responsabilitat, que nosaltres voldríem ha-diqués l'estil de la nova política. Nosaltres fidels el mandat que hem rebut dels que lluiten a Catalunya, continuarem esforçant-nos per aplegar, entorn de la política d'unitat democràtica tots els partits i organitzacions exiliades, sense excloure'n cap. Es ara a aquestes partits que pertany dir la seva actitud. La Delegació del C. P. D. C. els convocarà oficialment dintre de breus dies perquè, de comú acord, senyalin clarament les línies directives del nou organisme que a l'exterior, ha de representar la voluntat del nostre poble. Aquesta voluntat, més combativa i més fervent que mai no parará de lluitar — malgrat les defallències de certs homes — fins aconseguir la plena llibertat per Catalunya i la pau i la justícia per a tots els catalans. Pel Comitè Permanent de la Democràcia Catalana La Delegació a l'Exterior.

Termometre Electoral

França. — Malgrat l'onada que ha envaït les grans viles de França i ha donat un triomf aparent al partit del General de Gaulle, intitulat Rassemblement du Peuple Français (R.P.F.), les xifres definitives de les eleccions municipals celebrades el 19 i 26 d'octubre darrer, han estat molt encoratjadores pel Partit Socialista Francès (S.F. I.O.), que ha vist augmentar els seus efectius electorals i el nombre dels seus representants en les comunes franceses. Ve-gis, sino, les següents xifres:

Consellers sortints		Consellers entrants	
S. F. I. O.	58.040 13,3%	65.548	14,5%
Comunistes	36.517 8,1%	30.503	6,1%
M. R. P.	34.095 7,8%	41.413	8,8%
R. P. F.		39.396	8,4%
Rad. Soc.	78.514 18,0%	95.947	20,5%

Com podem veure, fora de les grans ciutats i especialment a París — on la vaga dels transports feta la setmana de les eleccions va portar milers de vots a la reacció — el R. P. F. va tenir un èxit molt limitat. Els perdedors absoluts han estat els comunistes els quals han perdut més del 80 per cent dels ajuntaments que controlaven.

Dinamarca. — Els social-demòcrates de Dinamarca acaben de recuperar el lloc de primer partit nacional que havien perdut en les eleccions de 1945. En les eleccions de 12 d'octubre han passat de 48 a 57 diputats i els comunistes de 13 a 9, o sigui que el que han perdut els comunistes ho han guanyat els socialistes.

A Noruega, en les eleccions del mateix dia, els socialistes perderen un lloc. A Suïssa les eleccions del dia 26 han demostrat que les posicions no eren canviades. En 1945, una llei d'excepció va impedir als comunistes de prendre part a la contesa electoral i els socialistes guanyaren 7 llocs al Consell Federal. Ara, encara la interdicció, gràcies a la insistència dels socialistes, els comunistes han tornat a tenir els seus 7 representants que són els mateixos que han perdut els socialistes. Malgrat tot, els socialistes representen la fracció més nombrosa de la Cambra federal.

Anglaterra. — A Anglaterra i el País de Gales varen celebrar-se eleccions municipals el dia 1 de novembre per la renovació d'una tercera part dels consellers de les comunes. Els resultats representen un petit desastre pel Partit Laborista que de 1.475 consellers sortints només n'ha elegit 823, mentre que els conservadors, de 618, han passat a 1.239, sense variacions importants en les altres fraccions polítiques, llevat dels comunistes que de 10 consellers sortints n'han pogut elegir només un.

Aquesta revirada dels electors cal atribuir-la als moviments pendulars de l'anomenada massa neutra. No és probable que hagi minvat en el més mínim la fidelitat dels electors laboristes ni que la seva majoria parlamentària passi el més petit perill. No és pas que la missió de les municipalitats laboristes no hagi estat eficaç. Bastarà dir que, des que el Partit Laborista va fer-se càrrec del poder, 500 famílies han estat diàriament apotades en nous cases que representa un total de 225.000 famílies sense comptar altres 210.000 a les quals s'ha proporcionat vivendes reparades o readaptades. L'obra del Partit Laborista és molt més densa del que molts creuen i la base del Partit es troba probablement més consolidada que dos anys enrera. No cal, doncs, atribuir a aquest petit desastre electoral cap importància decisiva.

Els mutilats i invàlids de guerra catalans

Els mutilats i invàlids de guerra catalans, ja tenen llur organització: l'AGRUPACIO CATALANA DE MUTILATS I INVÀLIDS DE GUERRA, amb residència a Béziers (Hérault), 1 ter rue Saint-Jacques.

ENDAVANT i el MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA que ja s'han pronunciat en fa-

vor de les molts justes aspiracions dels que no vacil·laren en versar llur sang per defensar la llibertat de Catalunya, i la dels demés pobles ibèrics, saluda amb tota la simpatia aquesta nova Agrupació Catalana, assegurant-los de tot el nostre suport.

I ja que es tracta dels mutilats i invàlids, quina situació en la majoria dels casos és angoxosíssima, recordem al Govern de la Generalitat, la necessitat de fer tot l'humanament possible a favor d'aquests compatriotes. Catalunya té un deure contret amb els seus fills mutilats i cal que compleixi amb el seu deure, mitjançant el seu Govern.

De la nostra part, llançem una crida a totes les bones voluntats de l'exili, amb situació per poguer fer-ho, perquè aportin llur contribució a aquesta obra de solidaritat nacional; per a això, suggerim als nostres amics, d'adreçar donatius de roba, menjar, llibres o metalletes a l'Agrupació Catalana de Mutilats i Invàlids de Guerra, per tal d'ajudar-la a atendre les necessitats més urgents dels seus afiliats.

Cal que fem remarcar que no es tracta de fer una almoïna a aquests dignes compatriotes, sino, de fer obra de solidaritat nacional, per completar la insuficiència amb que són atesos actualment, degut a l'anormalitat amb que es veuen obligades a existir les institucions legals de Catalunya.

ELS ENTUSIASTES

per Ambrosi CARRION

Fa molts anys, recordo haver llegit a Barcelona un llibre que duia per títol **Teoria de l'acte entusiasta**. No penso pas fer-ne ara una recensió desplaçada. Per associació d'idees l'he recordat en pensar en els resultats negatius de l'entusiasme. Sobretot en aquests moments en que l'actualitat política, en quant fa referència a Catalunya i Espanya, atravessa per un d'aquells tombants en que la majoria de la nostra gent a l'exterior i a l'interior, senten aquell nus al coll que es presenta en tots els instants decisius o que creiem decisius. El joc polític general del que depen la nostra sort com a poble és tan complicat i espès, que no hi ha prou amb l'entusiasme per a realitzar-lo.

Recordem l'entusiasme magnífic del 19 de juliol del 1936. Recordem aquell impuls únic i generós dels treballadors, imposant-se i venent la militància. Però, iem memòria com en prop de tres anys agra desinclinant-se, a volut-se, fins a caure en la desfeita final. És cert que ens mancaven els mitjans, però ens mancava també queicòm de tant o més important: una fixesa i una fe en els principis. Quan aquests són fermes i certs, i arriben en el fons de l'ànima col·lectiva, a la curta o a la llarga — és igual — acaben per impulsar-se.

L'entusiasme, en canvi, és la flama que tal vegada no crema tot, però acaba sempre per apagar-se. I el més dolorós, és que moltes vegades no calia només que un munt de cendres. Diem totes aquestes coses perquè hem vist recentment algun dels nostres entusiastes més arborats abandonar la lluita. Uns, han acabat doblegant-se vençuts al jou opressor; altres, han parit vers terres llunyanes, per a començar una vida nova, cosa que en la majoria vol dir el renunciament a la passada lluita i sacrifici. La flama de l'entusiasme llur, en extingir-se, no els ha deixat altra cosa que la cendra morta de les esperances cremades.

I és que l'esperança — que no ens ha d'abandonar mai — és cosa efimera si només és filla de l'entusiasme. La única certa i persistent és aquella que neix de la raó i del nostre convenciment i que té com finalitat concreta la justícia. I la justícia no és pas una engegadura. No hi vol dir res el no assolir-la en absolut; la raó està en saber-la certa encara que el moment ens sia inaccessible. En comprendre-la, en sentir-la així, treballem per a un demà millor, per a un futur que ens allibera de l'egoisme dels entusiastes i ens dona camunt d'ells una força de paciència i generositat. Perquè, l'entusiasta, en el fons i adreç sense saber-ho, és un egoista, car treballa en la majoria dels casos per un profit immediat i més o menys personal.

El capdillatge, la idolatria i el messianisme s'han fet dels entusiastes. I és per això que n'hem vist tants que han saltat d'un camp a l'altre, per oposats que siguin, o que han caigut en el pessimisme negre de les negacions perquè no portaven a l'esperit aquella fe bàsica, immutabile, que forma la convicció raonada i permanent, la que acaba, com la gola d'aigua, per foradar la roca.

Hem vist la massa de l'emigració passar per una colla d'estats d'entusiasme i esbarrança que donen motiu als nostres conceptes. Un punt fou la **Carta de l'Atlàntic**, altre la caiguda dels règims totalitaris a Itàlia i Alemanya, després el triomf dels laboristes anglesos, la O. N. U., etc., etc. Cada cosa d'aquestes aixecava un entusiasme de follia. « Ara sí que hi som! » — « Aquesta és la bona! »... i, també, etc., etc. Una vegada el moment passat i arribada l'hora de la realitat justa, molts, creient-se enganyats, ho han llençat tot. Aquests entusiastes no han vist que no més s'havien volgut enganyar ells mateixos. No han comprès

que en lloc d'abandonar-se a les especulacions simplistes sobre l'acció externa, el que calia era donar vida a una acció eficaz, fruit d'una personalitat col·lectiva que fins ara no existeix, i que tan mateix no pot constituir-se, només per aquells homes i aquells parlits que mantenen per damunt de tot la integritat moral, la llibertat de l'home i les valors d'una justícia absoluta.

Sabem que se'ns demana una unitat per a poguer ésser atesos, però aquesta no vol pas dir la fusió, la barreja, amb tots aquells que avui estan contra Franco. Perquè n'hi ha que, si avui no estan amb ell, és perquè no els ha volgut, o perquè, després d'admetre'ns no els ha donat el que volien. Els entusiastes de « sigui com sigui » i « sigui amb qui sigui » resulten tan perillosos com la mateixa Falange. De l'arribada de Lerroix a Madrid, dels viatges de Gil Robles a Londres i dels anants i viments d'un o altre se'n vol fer la pedra fonamental del nostre alliberament. No recorden els entusiastes que el **Caudillo radical** junt amb Gil Robles feren la repressió d'Astúries? Han oblidat que el cap de la C. E. D. A., essent ministre de la Guerra, va tenir per subsecretari a Franco i amb ell

feren les cèlebres fortificacions de Madrid? No han vist que ni tan sols accepta la Nota Tripartita?

Sortosament creiem encara en els principis i en la dignitat de certs homes representatius. És amb aquestes valors que es podrà emprendre la lluita conjunta dels que són dignes de foragitar a Franco. Els altres no comptem, o tot el més són enemics camuflats. I entre aquesta incloem els que volen acaparar la representació dels treballadors i establir la dictadura política, el treball forçat, la demagogia verbal i la tirania efectiva en nom d'un proletariat que seria la seva víctima.

Cal prevenir-se contra els entusiastes que van tocant timbals per tots els indrets per atrapar badocs. Quan hagi passat l'abrandament, els uns cauran en la decepció negre de totes les negacions. Altres, els més vius, els aprofitadors de sempre, esperen la nova ocasió per a fer els esquellots consuetudinaris. Sortosament, restaran als freds, els que no es deixen embalar, els que mantenen la fe en els principis i només actuen d'acord amb ells. Creiem que no és lluny el dia que el poble es cançarà dels falsos profetes. I serà aquell el de l'alba de la Victòria.

La flama eterna

per Lluís FORS

Per primera vegada, i des de les pàgines d'ENDAVANT, faig una crida a la joventut catalana, invitant-la a agrupar-se entorn del Moviment Socialista de Catalunya, front orgànic del Socialisme català, per tal de canalitzar les ansies de la joventut que sent i desitja la implantació de la democràcia i el socialisme a Catalunya.

Els socialistes catalans no podem de cap manera desentendre'ns d'aquest deure car tots sabem que els nous plans que d'avui seran els homes de demà. És per aquesta raó que jo crido l'atenció de vells i joves quadrats en els rengles del M. S. C. a l'organització de les **JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA**, vanguardia de les masses obreres.

La formació de les joventuts és indispensable puig que nosaltres no volem que els ciutadans que tenen de decidir la sort del nostre poble siguin incapaces, i uns autòmats i no puguin per ells mateixos discernir els fets i les idees i fixar el propi pensament d'acord amb les línies del pensament socialista universal. Nosaltres, els socialistes catalans, estem obligats a fer tot el possible per tal que les idees socialistes penetrin al fons del cor dels joves, del contrari mancaríem als deures que ens imposa la fidelitat al nostre ideal.

I, què és aquest ideal? La idea — en el seu sentit genèric, — és el conjunt de sentiments, d'inspiracions, d'esperances, d'elements i de necessitats immediates i de llarga perspectiva. És, en el nostre cas, l'amor a la nostra Pàtria, el desig de que sigui pròspera, lliure i feliça, amb la realització del socialisme i l'esperit de solidaritat universal.

Si tenim ja el coneixement dels elements que constitueixen la idea, cal saber quina és la missió dels homes que la posseïxen i la interpreten. Fora propi i inhumà que reservesim la idea per a nosaltres sols i no la fems extensiva a tots els homes. La missió nostra com a socialistes catalans és lluitar per a desenvolupar les consciències i encaminar-les vers un pervindre millor i fer comprendre a les classes laborioses que els interessos de Catalunya són els seus propis interessos car són elles les que han fet la riquesa de Catalunya i les que tenen el dret de gaudir-les abans que ningú més.

L'obra que anem a emprendre serà dura i difícil. No per això tenim de descorajar-nos, car, malgrat tot, si hi posem

l'entusiasme necessari, triomfarem. Els vells lluitadors, molts dels quals estan encara al costat nostre, han conegut dificultats tan grans com les que nosaltres hem de vèncer i, en gran part, triomfaren perquè el seu cor estava saturat de la flama eterna de l'ideal i sabien mantenir-se en la més pura moral i en una perfecta honestat política.

Dosaltres, els joves, que som els que hem de frassar els nous camins i acabar amb el règim de despotisme que malmena la nostra terra, amb l'explotació de l'home per l'home que s'ha fet avui més terrible que mai, S. C. a l'organització de les **JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA** dintre del Moviment Socialista de Catalunya és una necessitat imperiosa car ningú millor que la mateixa joventut coneix els seus propis problemes. Ens cal treballar sense descans per arrancar les joventuts de l'obscurantisme i el fanatisme, orientar-les vers el progrés social, deslluir-les de les propagandes demagògiques i donar-los-hi el sentit de la realitat i de la responsabilitat.

Els joves tenim els sentiments arborats. Foren aquests sentiments els que ens menaren a combatre el feixisme i si ahir anarem a la palestra en defensa de les llibertats del poble i contra Franco i la Falange, avui no podem mancar en el gran combat del recobrament de Catalunya i de la instauració del socialisme. Hem de fer que Catalunya pugui sentir-se orgullosa de tenir una joventut sana i disposada a tots els sacrificis per a redimir la Pàtria dels nostres amors i fer d'ella un estel que il·lumini a tots els pobles i nacions.

Joves catalans: Us ho diu una company vostra! Unim-nos sota els placs de la bandera del socialisme universal que arbora el Moviment Socialista de Catalunya. Milers i milers han mort perquè la promesa socialista pogués convertir-se en realitat. El millor homenatge que podem retre als nostres morts, als nostres herois, als nostres mestres, és el de seguir les seves petjades i enarbolar ben alta la bandera que portarà la flama eterna a la consagració del triomf del socialisme català!

Clermont-Ferrand.

Posem un regulador a la màquina economica

per Joan MARÇAL

He llegit amb un veritable plaer l'article que el senyor Manuel Serra i Moret ha publicat en el nº 24 de « **Quaderns** ». En realitat sempre dona gust llegir el que escriuen o escoltar el que diuen aquelles persones que us fan conèixer, per aquests mitjans, les idees nascudes en els llurs cervells i no les que han extret dels llibres que han llegit.

En el fons de l'article que comentem hi ha moltes idees solides aplicables a aquest moment difícil per el que passa principalment Europa però, del que no es lliure cap país del rest del món. No obstant, jo crec que fora una imprudència gran, limitar-se a apagar el foc sense pensar en establir l'edifici després de l'incendi. Tots sabem que els edificis incendiatats poden haver resistit relativament bé la prova del foc, però resten després tan primparats que s'estonoren per ells mateixos quan el foc ha desaparegut. Cal evitar, de totes les maneres que es pugui, que aquesta imatge aplicable als edificis incendiatats, es reproduexi en el cas de l'edifici econòmic de l'Europa occidental.

A fi de cercar una organització economica, compatible amb el període que seguirà al que ara estem suportant, cal estudiar quins eren els defectes que tenia l'organització economica que ens conduí a aquest desastre.

Tota màquina necessita un regulador i cal examinar si la màquina economica el tenia o no. L'idea de regulador es ben sencilla: es un mecanisme que, sense ésser exageradament sensible, intervé per corregir les irregularitats del funcionament d'una màquina i per protegir-la contra els accidents deguts a aqueixes irregularitats.

Examinant objectivament el funcionament de la màquina economica veiem que el lliure funcionament que permeti a la producció adaptar-se a les exigències del consum esta dificultat, sino travat, per dos obstacles: el preu fix de la mà d'obra i el preu fix de l'interès del diner prestat.

Observem solament un industrial de bona fé dels que n'hi ha segurament més del que sembla. Que la fàbrica doni o que no doni, ell esta obligat a pagar els interessos del diner que li ha avançat el banc, per millorar l'utilitatge; i esta obligat a mantenir els salaris del seu personal.

En les grans aglomeracions industrials on el nombre d'operaris i empleats es comple per milers i on existeix una gran part del capital representat per obligacions a interès fix, el problema es realment difícil de resoldre si es presenta una temporada de crisi. La gran aglomeració industrial té, per sort — dic per sort a desgrat del que pensen molts — tendència a esmicolar-se. D'un costat l'electricitat, d'altra part les facilitats de transport i, per fi, el perill de bombardeig ajuden a aquest esmicolament sanitos.

La gran aglomeració industrial es filla de la necessitat d'aprofitar a peu de màquina, com si diguessim, la potència de la màquina hidràulica i la potència de la màquina de vapor. L'embarcat i la transmissió per cable, únics mitjans aplicables als dos motors que han fet el progrés de l'industria durant la primera etapa del maquinisme, no permeten allunyar-se gaire del lloc on està el motor.

La transmissió elèctrica ha resolt aquest inconvenient i avui es fa cada cop mes possible la transformació de la gran industria centralitzada i fatalment militaritzada, en una gran confederació de petits artisans.

Avantatges d'aquesta nova organització? Que un petit industrial i més encara una industria familiar no sofreix l'inconvenient del preu fix de la mà d'obra. Tots els que treballen en una petita industria on existeix una veritable col·laboració entre uns i altres, estan al corrent de l'estat de prosperitat o de crisi del negoci i s'arrosenen o s'estiren segons allò que la butxaca dona de si. És el regulador que funciona en ple.

Ja se que hi ha el que opina tot el contrari. El que creu que s'ha d'embaratir la producció fent vastes centrals industrials per poder competir amb el mercat estranger. Errada fonamental perquè aquesta lluita economica es la causa inevitabile de la guerra. Aquell poble que veu que malgrat tots els mitjans posats a contribució per conquistar un mercat foraster no pot aconseguir-ho, pensa per força en aplicar el recurs de la guerra. Si cadascú es contentés en fer la seva vida sense impedir al veí que fes també la seva, s'haurien acabat les guerres. Avui en el món hi ha prou maneres d'estalviar-se els esforços excessius i de fer que els pobles visquin bé, sense capficarse del que fan els altres, que és ridícul portar les coses per on s'han portat. Cal millorar el rendiment? Doncs la manera més directa no és la de complir els rodages amb intervencions estatals i de trusts que amenacen l'Estat. Cal aplicar a fons l'energia electrica i deixar que l'obrer de mica em mica, amb l'esmicolament de la gran industria esdevingui el seu propi patró.

Hi ha industries no esmicolables? Evident. Per ara en aquestes industries cal continuar el **statu quo** actual, pero sense desespere de trobar una millor solució. Aquesta hi és, per certes industries, en el subterfugi legitim de la nacionalització. Però adreç en aquestes industries cal aplicar el principi de la participació de tots, en els guanys de l'empresa, o millor encara en les economies que es facin gracies a l'intervenció intel·ligent de l'agent encarregat del funcionament de tal màquina o de tel altre sistema.

L'altra punt dur que s'oposa a la regulació racional de la màquina economica és l'interès fix del diner. En els primers temps del capitalisme algú tinguí l'empescada de donar in interès fix, inferior naturalment al tant per cent de benefici de l'empresa, a aquells que aportessin cabals amb els quals es volia ampliar negoci.

Però aquesta empecada que els uns van tenir, els altres la van copiar. I al cap d'una generació o dues ens trobem que l'interès fix de les obligacions depassà l'interès variable de les accions. O sigui que el negoci estava en estat de fallida.

Dos exemples. La ciutat de Barcelona en el 1901 tenia una xarxa de tramvies que anava electrificant. Les companyies guanyaven els diners que volien. Però els banquers cobren sempre la manera de col·locar capitals i per tal de fer-ho, un grup cercà la manera de crear línies d'autobusos, mentre dos

altres grups cercaren la manera de construir les dues línies de metro. I que va esdevenir? Que el creixement de Barcelona, no seguint el ritme dels mitjans de transport que se li oferien, no va permetre el manteniment del tipus de tant per cent que tenia el capital dels tramvies sols. El tant per cent davallà per sota del tipus assegurat a les obligacions i començaren els maldecaps i les assemblees d'obligacionistes.

Si les obligacions no haguessin existit; si tot el capital haguessingut un guany proporcional als beneficis reals de les empreses, totes elles haurien viscut bé, sense cap sotragada. El tant per cent hauria anat baixant, evidentment, però publicament, ningú no se n'hauria adonat. I el mateix petit capitalista no hauria sentit cap diferència apreciable ja que tota la industria, lliure de la preocupació de l'interès fix, hauria treballat en millors condicions i a més bon preu i el cost de la vida hauria davallat sensiblement.

Una població, una ciutat, un país, no disposen d'una suma illimitada per oferir al comerç i a la industria. El que gastem entre tots es exactament el que guanyem tots plegats.

En el 1924, el poble de Gelida va veure's dotat d'un ferrocarril funicular que enllaça el poble amb l'estació de la línia de Barcelona a Vilafranca del Penedès. El Consell d'Administració va aplicar una tarifa que li va semblar remunerativa. Al cap del primer exercici el Consell va jutjar que la tarifa no era suficient i la va augmentar. Però el nombre de bitllets despatxats es reduí en una proporció tal que, al cap del segon any, els ingressos havien estat exactament els mateixos que al cap del primer exercici. En resum; que el poble de Gelida no disposava de més diners per sostenir la vida del funicular.

Es inutil creure que a força de matemàtiques s'arriba a canviar el curs normal de les coses. Les coses son com son i no com a nosaltres ens convindria que siguessin.

Els financers han oblidat dues coses que no haurien d'haver ignorat. Una es que l'or es una pedra i que com a tal, no està dotada de la facultat de reproduir-se, reservada per la Natura als éssers que moren. L'altre es que col·locant els rēdits donats per les obligacions en noves emissions, (de fe) han posat, a interès compost, el capital sobrant, sempre creixent, que roda pel món.

L'interès compost, per si sol, és la bomba atòmica més destructiva que és pot aplicar a una màquina. Es la progressió geomètrica contra la qual cal reaccionar com ho fa la Natura contra el lliure albir dels homes, de les besties i de les plantes, quan es reproduexen d'una manera exagerada.

I la facultat de l'or de reproduir-se ha d'acabar per portarlo tot a una unica ma: la d'un Estat tant poderós que, el dia que això arribi, haurà de declarar que l'or no té valor perquè sino no vendria res. En el món tot allò que es exageració no es pot tenir en compte. La Suissa de després de la guerra del 1914 vegé reduit considerablement el seu pressupost d'ingressos unicament a causa de que la seva moneda estava massa alta.

En resum sembla que hi ha dos punts importants a posar en estudi si és vol que la màquina economica tinguí un veritable regulador:

1º Tendir a fer de l'obrer un artífex que benefici de l'iniciativa del treball i dels beneficis de l'empresa.

2º Fer desaparèixer almenys del món industrial, tot document a interès fix, convertint-en guany proporcional al benefici de l'empresa.

AVIS IMPORTANT

S'agrairà extraordinàriament els nostres lectors que tinguin publicacions, manifestos, opuscles, llibres, etc., sobre la guerra d'Espanya o publicacions en la forma que sigui de l'emigració, de qualsevol tendència i en qualsevol idioma, que els treguin a la següent adreça:

FRONT DE LA LLIBERTAT, Boite postale 6, PARIS VIIIº

Els camarades i amics que atenen aquesta crida per tal de recollir material documental que necessitem ens trametin alguna cosa, els hi serà acusat rebut directament pel company responsable d'aquesta tasca.

ELS ESTATS UNITS D'EUROPA

Presenta una paradoxa força ingrata haver d'admetre que Europa és exhaurida perquè ha perdut — guanyant-les! — dues guerres mundials. Però quan una majoria adopta un criteri o accepta una tesi cal suposar que hom es troba en camí de la veritat. Els arguments són múltiples: filosòfics, biològics, demogràfics, econòmics, de tècnica i plàstica. Europa pertany al passat. Les dues potències cabdals emergides de l'última conflagració — a llevant la Unió Soviètica i a ponent l'Àfrica del Nord — tenen l'Europa oprimida entre dos blocs ineluctables que la converteixen en simple camp de competència, en extensió colonial, en no man's land.

No hauríem de forçar gaire els arguments per arribar a la conclusió que Europa va equivocar-se i que, en lloc de combatre l'impuls genètic germànic de dominació i expansió, havia de secundar l'aventura i rejevenir-se en aquell esclat de primitivisme brutal. La vitalitat no és precisament la sensibilitat, ni el refinament, ni l'intel·lecte. L'energia no és la lògica, ni la justícia. L'estratègia de la Idea, en Hegel, fa que el poble victorós « dicti el dret » i que die Weltgeschichte ist das Weltgericht o sigui que « la història del món és el judici del món ». Si Europa, en lloc de combatre Napoleó i Hitler, hagués seguit dòcilment la inspiració d'aquests dos genis providents, avui seria encara la reina indiscutible de tots els continents i no coneeixria el marasme i la impotència que la consumeixen i la condemnen a l'oblit.

Les dues guerres mundials representen una nova experiència massa fresca encara per a deduir-ne conclusions històriques. En el fons, semblen reaccions autèntiques contra l'absolutisme. Hom s'esforça a justificar-les en detalls i accidents complementaris. Si no ens equivoquem, han estat una i altra una victòria europea. El temps ho ha de dir. La visió transcendental ens mena a creure que han estat episodis revolucionaris de gran amplitud però classificables en l'ordre de les revolucions, com l'anglesa de 1688-89, la nordamericana de 1775-83 i la francesa de 1789-99. Les conseqüències aparents de la primera guerra mundial foren la consagració europea de la nació-estat, la dislocació de l'equilibri de forces, la disrupció econòmic-capitalista i el naixement del sistema soviètic; las de la segona són la polarització dels dos imperialismes — nordamericà i soviètic, — premissa necessària per a la lluita final. La nostra candidesa ens permet de veure el procés en termes molts clars: són corrents històrics que venen de lluny i que cristal·litzen en una consciència que esdevé universal i que es perfecciona en un punt determinat: la resolució i la incorporació de l'home, de l'home comú, en la fixació dels seus propis destins.

Ens atrevim a dir que les dues guerres mundials, no solament contradueixen, sinó que inverteixen els termes de Hegel. No « és la història del món la que fa el judici del món », sinó el judici del món el que fa la història. Les dues guerres s'han gestat a Europa, s'han lliurat a Europa, s'han guanyat a Europa. Les potències occidentals no les volien, les esquivaven, sabien que anaven només a pèrdues. Però les feren, les acceptaren, en nom d'Europa. Esa dir contradigueren la història, com han contradit la història totes les revolucions veritables. En fer les guerres, Europa acceptava el patrimoni de les revolucions, el reconeixia com a substància del seu ésser, com a raó suprema de la seva

Considerem interessant de reproduir un fragment d'un important assaig sobre **Els Estats Units d'Europa** del nostre company **Serra i Moret** publicat en el darrer número de **La Revista de Catalunya**.

existència. Aquest triomf intrínsec de la revolució, aquesta incorporació definitiva dels seus principis en la moral pública, deixa perplexos els « revolucionaris » vocacionals que senten el buit i l'ociositat de la prèdica. Per vindicar els drets de la personalitat humana es feia un discurs, un periòdic o un moti; per a conservar aquests drets, Europa s'enfronta amb la guerra total. El més interessant és que la guerra es guanya i el dret perviu.

L'anticipació del judici històric és lícita perquè és necessària. És el començament de la revolució, és la revolució veritable. És aquella subtil gradació que Fries, el gran deixeble de Kant, estableix entre coneixement, creences i pressentiment. Al nostre entendre, les dues guerres mundials les va fer el Renaixement. La guerra futura l'estem fent ara. La part episdica, com en les revolucions, té interès poemàtic i narratiu. Europa, per virtut de la seva revolució profunda, per virtut de la seva tradició greco-latina, per virtut del Renaixement, no es troba a llevant ni a ponent, sinó en el centre, en el cor del món. Segueix essent la sementa, el nucli vital, i llevant i ponent en són la crosta o l'escorça exterior. La sementa no s'ofega mai, encara que resti enterrada en la tenebra més profunda; la veiem grillar després de mil·lenis, bon punt concorren circumstàncies favorables. La decisió, doncs, entre llevant i ponent, és farà a Europa. Europa serà el camp de batalla, és ja avui el camp de batalla. I és la batalla d'avui la que té interès, la que resoldrà per endavant la batalla episdica, en-

car que sigui una batalla atòmica. I per endavant arriquem de dir que ni llevant ni ponent no guanyaran la lluita, car aquesta, com totes les precedents, la guanyarà Europa.

La raó del nostre « pressentiment » és la revolució guanyada, el punt d'equilibri que fa d'Europa l'heliocentre de l'univers. El nostre Lluís Vives, demolit el sofisme escolàstic, feia la revolució cabdal. El seu amic Erasme la concretava més en una filosofia política. I Grotius, en 1625, estableix la gran revolució del dret natural en el seu *De iure belli et pacis*, arribant a l'afirmació que « les lleis de la natura són inalterables i el mateix Déu no pot alterar-les com no pot alterar un axioma matemàtic. Aquestes lleis són la deu de la natura humana i la inspiració de l'home com a ésser social; i resulten vàlides encara que no hi hagués Déu o que Déu no intervingués en el governament del món ». I és en 1760 que Spinoza escriu en el seu *Tractat polític*: « La finalitat última de tot govern no és pas ordenar i obligar a l'obediència, sinó, al contrari, llurar l'home de la por i fer-lo viure amb seguretat. En altres paraules, refermar el seu dret natural a l'existència i al treball en harmonia amb els altres homes. No: l'objectiu d'un govern no és canviar els éssers racionals en bèsties o titelles, sinó facilitar el desenvolupament de llurs facultats i de llurs aptituds en un clima de seguretat i fer que puguin servir-se de la raó sense restriccions, sense mostrar odi, ira o decepció, i sense vigilàncies suspectes de gelosia o injustícia. En realitat, la veritable finalitat de tot govern és la llibertat. »

Sota el signe de la Inquisició, Galileu escrivia que « el llibre de l'univers estava escrit amb caràcters matemàtics ». Sota el signe de la depressió que ens inclina a mirar a llevant o a ponent, veiem els caràcters matemàtics que ens indiquen el grau d'equilibri europeu. Quan el Renaixement havia vindicat Demòcrit per damunt d'Aristòtil, les revolucions episdiques iniciaren la seva cronologia, i quan la reacció s'ha fet massissa i ha volgut donar l'assalt a la consciència europea, dues guerres mundials han assegurat la pervivència de la raó. Europa ha quedat exhausta de l'esforç, però encara és viva. Europa té la fortuna de no pertànyer ni a llevant ni a ponent. Just és que sigui camp de lluita i que, des d'ara, es reservi el dret a ésser-ho. Es ací en l'última instància es resolran els destins de la humanitat. Començant Heròdot, donem anys enrera que « darrera la lluita armada i en el fons d'ella, glàtia el sentiment de reflexió i de moderació de la mentalitat hel·lènica, i la passió i el fanatisme orientals; i, en el fons del fons, la distinció religiosa entre Déu i l'home ». Ara ens cal afegir que Europa no és una vídua penedida i no sent recança d'haver esclafat l'impuls genètic germànic, sinó que, saturada d'humanisme, fa el presagi de les tempestes futures i sap que a costa de sang, de dolors i de misèria, Europa serà Europa; i veu venir el moment en què Europa serà el món. Europa desmenteix Hegel: és el judici del món el que ha de fer la història.

Abans se'n deia el Komintern i ara se'n diu el Kominform. Com que no som gaire forts en filologia estava no podriem dir quina diferència hi ha entre Komintern i Kominform si és que el mot fa la cosa. De totes maneres sabem que la central comunista de Varsovia reuneix els sets països esclaus — la Rumania i la Hongria compreses — ocupats per les tropes soviètiques, fòrnits de governs ben controlats, i on el « nou ordre » és assegurat per uns tribuns « populars » que funcionen activament. Després de l'ofusellament de Petkov a Bulgària, Maniu i els sets companys del glorios Partit Agrari de Rumania han estat condemnats a preso perpètua, i els dirigents de tots els partits democràtics que no són a l'ergástul procuren evadir-se per a salvar la pell.

França i Itàlia han estat graciosament admeses en el conclave de Varsovia a títol de « colònies » redimibles de la tirania democràtica. Es tracta de « salvar » els països occidentals de la « servitud » que els imposaria el Pla Marshall. És evident que l'ajuda econòmica nord-americana fora la desgràcia d'Europa, la presa de la producció, el restabliment de l'alt nivell de vida dels treballadors d'Occident, el gaudi de les llibertats individuals i la conservació de la cultura « burgesa » que no deixa capir « les aventures d'el règim stalinista. Cal evitar-ho, sigui com sigui. Per això s'organitzen vagues, sabotatges, perturbacions i propaganda venenosa, es paralitza la vida d'aquests països i es posa el proletariat en tren de lluita consumtiva i estèril per tal de que arribi a aquell estat de beatitud en el qual els tirans de dreta o d'esquerra apareixen com els salvadors del poble.

Per això els comunistes espanyols no són admesos al flamant Kominform. Què hi farien? A Espanya ja hi ha Franco i la « revolució » ja està feta i el « nou ordre » està tan assegurat com a la U. R. S. S., a Bulgària o a Iugoslàvia. És a Fran-

Komintern o Kominform ?

ca i a Itàlia on cal fer la « revolució », allà on les perverses democràcies garanteixen les llibertats sindicals, on el respecte a la vida humana és encara una llei inviolable. Cal persistir fins que la ruina i la misèria deixin als treballadors en la desesperació, la repressió faci víctimes, i es crei el clima convenient per l'estauració de la sospirada dictadura.

Komintern o Kominform, quina diferència hi ha? En llenguatge vulgar d'aixo se'n diu imperialisme soviètic o sigui la traducció moderna de l'imperialisme tsarista rus, de les consecutives invasions asiàtiques damunt la bella Europa.

Per assegurar-se el pervindre

El periodista anglès, Cedric Sclater, ha tornat a Espanya, i descriu com « poc a poc, però de forma regular i inflexible es va paralitzant tot el rodatge de l'economia espanyola ». Comparant el règim franquista amb el de Hitler i Mussolini, diu que « resulta evident que després d'un temps determinat, al cap d'uns deu anys, el dictador devé un presoner d'una partida de lladres i perd tota mena de contacte amb el poble ». Explota a que mitja dotzena de generals araben de col·locar a Tànger uns 20 milions de llivres estèrils — més de dos mil milions de pessetes — en dolars o francs suïssos per tal d'assegurar-se el pervindre que s'han guanyat « honoradament » amb l'estraperlo i altres activitats igualment productives.

L'agonia d'Espanya és, naturalment, l'agonia del règim franquista. Trista perspectiva la d'haver d'esperar que es mori el malalt perquè desapareixi la malaltia! Però, com diu Salter, « Franco té un recurs extraordinari. Els gangsters que el volten s'ho juguen tot, adhuc les propietes vides, en la creença de que vindrà la guerra amb la U. R. S. S. Quan la guerra arribi l'Amèrica tindrà necessitat d'Espanya i de Portugal per a establir un cap de pont en el continent europeu. Per això creuen que les democràcies occidentals no deixaràn enfonsar l'Espanya completament i que abans de gaire un torrent d'importacions angleses i americanes vindrà a almentar les indústries espanyoles moribundes. »

La Salter acaba així: « D'amic més poderos de Franco és el Kremlin. Si la U. R. S. S. suprimeix l'amenaça d'una tercera guerra mundial no existiria cap necessitat estratègica d'impedir l'enxulciada econòmica d'Espanya i els generals del mercat negre sobriren que tenen la partida pedada. Car, sense l'ajuda exterior, Espanya té vida per poc temps. »

El quixotisme espanyol

El quixotisme espanyol pot mani faltar-se de moltes maneres fins i tot inmiscuint-se en la política interior dels països on es troben espanyols recollits en qualitat de refugiats. A vegades aquesta política pren caràcters de violència i els espanyols es troben en el seu element i poden alleugir la nostàlgia d'aquelles diades en que dirimien unes eleccions municipals a cops d'estaca. Obliden, però, que hi ha països poc inclinats a la guerra civil i que, a fi de comptes, els ciutadans es posaran d'acord per a fer pagar els plats trencats als forasters imprudens que no recorden que no són a casa llur.

Hi ha arrogàncies que no paven i que només serveixen per a mostrar una candidesa de jardí d'infància. No cal impacientar-se. Hom pot guardar les energies pel dia que el Kominform ho hagi envoltat tot. Aleshores es veurà el rol honorífic que es reserva als refugiats espanyols i de quina manera podran intervenir en els afers públics dels països integrats en la patria del proletariat. A la Sibèria hi caben cinc centes Espanyes...

Espanya a les Nacions Unides

La radio i la premsa franquistes han engegat tot l'artífic del seu foc d'encenalls per a celebrar el que ells consideren el seu primer triomf internacional. Segons ells, la bondat de la seva causa comença a obrir-se camí i les Nacions Unides no trigaran a fer-los justícia i a obrir-los les portes del reconeixement i la convivència internacionals. No n'hi ha per tant! Confessem que l'acord de la darrera Assemblea no pot satisfere-nos, però tampoc no pot satisfer als franquistes. L'any passat, l'acció de l'Assemblea va senyalar un progrés en el sentit de prendre mesures efectives contra Franco, i ara aquest progrés s'ha detingut. Podem dir de passada, que el nostre company Serra i Moret estava present a l'Assemblea de l'any passat, i que amb el seu tacte i la seva costància va sumar adhesions imprevistes a la causa de la democràcia espanyola. Com que la política de l'exili és, una mena de món a l'inrevés, el fracàs de la delegació republicana espanyola a la O. N. U. no ens podia sorprendre.

Els debats sobre el problema espanyol foren més breus que de costum, però gracies a les oportunes intervencions del delegat de Polònia, Dr. Lange, del de Txecoslovaquia, Jan Masaryk, i dels delegats de Guatemala, Venezuela, Mèxic, Panamá, Uruguai i Cuba, la Comissió Política va arribar a aprovar el text següent: « L'Assemblea reafirma la seva resolució de 12 de desembre de 1946 relativa a les relacions dels membres de les Nacions Unides amb Espanya i expressa la seva confiança de que el Consell de Seguretat exercirà les seves responsabilitats d'acord, amb la Carta de les Nacions Unides bon punt consideri que així ho reclama la situació d'Espanya. » Com

es pot veure, aquesta resolució era una bona estratagema per a deixar en peu l'acció empresa l'any anterior, deixant la porta oberta pel dia que les circumstàncies fossin més propícies.

Desgraciadament la proposició aprovada per la Comissió Política fou dividida en parts i els defensors de Franco varen trobar la fórmula de fer votar als paràgrafs de la mateixa separatament. Fou així com el paràgraf que ratificava l'acord de 12 de desembre de l'any passat va obtenir 29 vots a favor, 16 en contra i 8 absten-

cions, no aconseguint la necessària majoria dels dos terços i perdent per tant la seva validesa.

La resolució definitiva resta, doncs, redactada de la següent manera: « Considerant que el Secretari General en el seu informe anual ha donat compte a l'Assemblea de les mesures preses pels Estats membres de l'organització en compliment de la recomanació adoptada en 12 de desembre de 1946, l'Assemblea General expressa la seva confiança de que el Consell de Seguretat exercirà les seves res-

El Moviment Obrer i l'« esquerrisme » petit-burgès

(Vé de la pàgina 1)

pot decidir no cobrir més el deficit, si no ho creu convenient pel conjunt de la política econòmica.

Pel que fa referència a la capacitat de producció de les empreses nacionals; i el mateix exemple de les mines de carbó franceses — o el de l'electricitat, o el dels transports, demostren les afirmacions de Barrera.

3. — Des dels punts de vista de la justícia distributiva i de la llibertat — estretament lligats, en efecte, — és perfectament il·lícit jutjar l'efectivitat de les solucions que dona el moviment obrer, en funció únicament de l'experiència soviètica que Barrera sap que no ha estat mai reconeguda com a socialista per la immensa majoria del proletariat català.

Ara bé, si el nostre amic creu que no vol dir res defensar la democràcia en els partits que es pretenen obrers i els sindicats; si pensa que es un « joc de mots » la diferència entre socialització (gestió directa dels organismes democràtics obrers), i nacionalització (en l'actualitat, gestió estatal) aleshores no val la pena insistir en la discussió.

Ens permetrà però dir que la diferència existent, per exemple, entre la gestió econòmica de la Berliet i la Renault, és molt menys joc de mots que tota la fumarola de frases amb la qual sovint ens atabalen els « esquerristes » petit-burgesos, al servei de l'economia

capitalista llite a llure ».

amb aquests tres punts voldriem acabar una discussió que tant de bo s'enfocqués seriosament i sense demagogia. Barrera és dels que, dintre del seu partit, podria fer-ho i aleshores potser si que tots plegats podríem aprendre molt de les experiències vides, i dels fracassos — que no nequem — demolits d'esquemes doctrinals.

Buscar solucions reals, autèntiques. El terreny dels fets, de la vida social que cada dia va gestant unes realitzacions — qui més que nosaltres desitja fer-ho? I perquè no trobaríem, en gran part de les experiències de gestió econòmica fetes durant la nostra guerra un bon índex de les inquietuts del nostre moviment obrer, per a cercar les noves formes de producció alliberades alhora de l'opressió capitalista i de la de l'Estat totalitari?

Es gairebé possible assegurar-li, a l'amic Barrera, que si aquesta voluntat d'alliberació econòmica i social, garantida de la política i moral, és autèntica el rendez-vous que dona el Moviment Obrer serà fruitífer.

Els socialistes, que també ens hi convidem modestament, en fixem però, algunes condicions. Son les que al llarg de la seva història, ardent i gloriosa han anat precisant arreu del món la lluita emancipadora del Moviment Obrer.

